SAN-ANTONIO

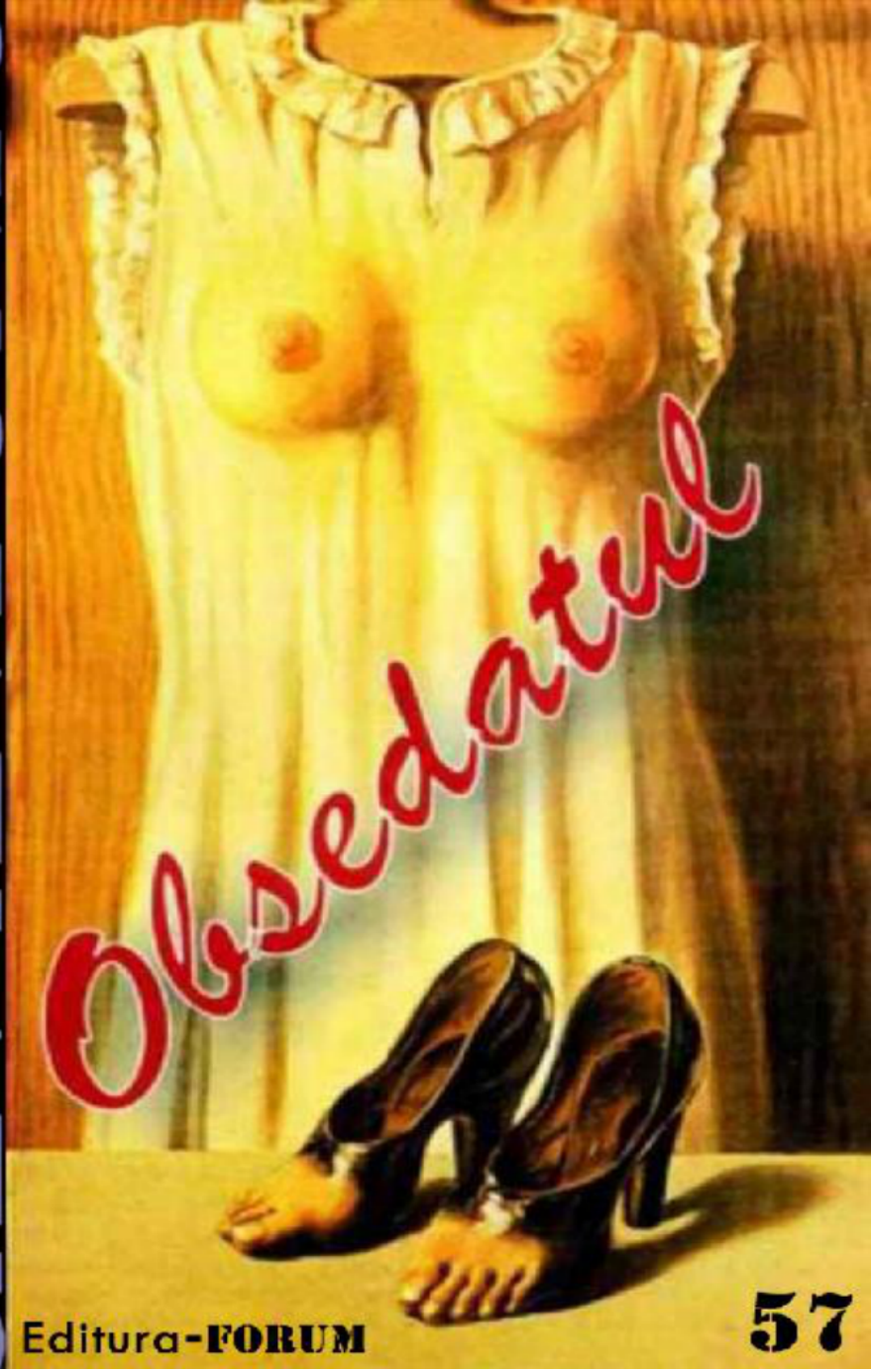

Obsedatul

Editura-FORUM

57

SAN-ANTONIO

OBSEDATUL

Original: COCOTTES-MINUTE[1]

Colecția San-Antonio nr. 57

Traducere de
MĂRGĂRITA VAVI-PETRESCU

Editura Forum
1999

• SAN-ANTONIO ÎN ROMÂNIA

lui Vlad Mușatescu,
creatorul
nemuritorului Al
Conan Doi –
un adevărat San-
Antonio al românilor

200 de romane, tipărite în peste 200 de milioane de exemplare în Franța, Anglia, Danemarca, Spania, Italia și România (56 de titluri traduse până în prezent): San-Antonio este nu doar un simplu celebru personaj literar ci un adevărat fenomen al literaturii populare, parte indisolubilă a patrimoniului cultural francez. Lucru dovedit de altfel și de cele peste 20 de studii și analize critice, biografii și bibliografii, cărți de dialoguri și teze de doctorat ce i-au fost consacrate, detașându-se net Dicționarul „limbajului" lui San-Antonio, cu cele 2000 de pagini ale sale.

În 1993 eram în Gara de Est din Paris, la sfârșitul unui minunat sejur parizian și mă pregăteam să urc în trenul care să mă aducă la Craiova. Pentru a-mi umple cele 36 de ore de călătorie îmi cumpăr un roman de (și cu) San-Antonio: *La matrone des sleepinges* (nr. 155). Mă urc în tren, mă instalez confortabil în cușetă și încep să citesc: acțiunea debutează în Gara de Est din Paris, se desfășoară o bună parte a romanului în celebrul tren Orient Express și se termină la… Craiova! De altfel, penultimul capitol chiar așa se și intitulează: „Mardi: Craiova, 15 H 08". Subiectul romanului? Madame Léocadia Van Trikhül, baroneasă belgiană și negustoreasă de arme, negociase cu răposatul Ceaușescu instalarea unui uriaș depozit de armament într-o mină abandonată din Carpați. La decesul subit al dictatorului, ea vine în România să recupereze cheia pomenitului depozit, dar planurile ei sunt dejucate de valorosul San-Antonio care o și arestează la Craiova, nu înainte de a fi el însuși demascat și gata să fie omorât de diabolica baroneasă.

În 1995 eram din nou în Gara de Est, cu biletul pentru România în buzunar și, ca de obicei, căutam un San-A. pentru lectură în tren. Răsfoiesc unu, două și apoi, deschizând *Les eunuques ne sont jamais chauves* (nr. 164), citesc titlul primei dintre cele 2 părți ale romanului: „L'Aviateur Roumain". Gheorghiu Tiarko, fost pilot personal al lui Ceaușescu, fugit în Anglia după căderea acestuia, este deținătorul secretului tezaurului „Izmir", furat de la fostul Șah al Iranului, Reza Pahlavi, și cumpărat de familia Ceaușescu. Acest teribil secret este vânat de Soliman Draggor, emirul Razmamoul-ului, care îl trimite pe

San-Antonio (fără a-i cunoaște, bineînțeles, identitatea) în România, să afle ascunzătoarea tezaurului. Deci o parte din acțiunea romanului se desfășoară în munții Carpați, mai precis în orășelul Bistroka. Aici, principalele obiective „turistice" sunt fortăreața Bistroka, un vechi castel din secolul XV transformat de comuniști în închisoare, mănăstirea Cégrotoncùh, ridicată în 1644 de voievodul Teïdus Lapidus și hanul Christophi. De notat că San-Antonio, pentru a-și duce la bun sfârșit misiunea, învață limba română. Alte personaje românești care mai apar în carte sunt generalul Gheorghi Dobroujda, principalul consilier al lui Nicolae Ceaușescu și Carol Swetzla, unchiul lui Tiarko, stabilit la Londra în urmă cu 30 de ani.

Însă, prima oară în viață, San-Antonio (comisarul) a fost în România în 1985, în paginile romanului *Dégustez, gourmandes*! (nr. 122). El a avut misiunea să vină în țara noastră, la Constanța, pentru a o seduce și răpi pe generăleasa sovietică Natacha Glavoski, urmând apoi să o schimbe contra unor documente secrete rusești de mare importanță. Avem dreptul astfel la o scurtă descriere a orașului Constanța în vremea președintelui *Cesku* și facem cunoștință cu doctorița Tanaresco de care San-Antonio bineînțeles că se îndrăgostește. Ceea ce îl face să scrie: „Îmi place mult România actuală. E un loc unde aș dori să mă retrag după moarte" (!).

Trebuie remarcat că și în alte romane ale sale apar personaje „românești":

- **Elia Filesco**, cântăreață ratată, văduvă de lord englez, al cărei sport favorit este spionajul în favoarea unor naziști refugiați în America de Sud (*J'ai bien l'honneur de vous buter,* nr. 54/1955);
- **Casimodus Tepasbosco**, artist de music-hall de origine română și spion francez în insula Cuho, condusă cu mână de fier de dictatorul Infidel Castré (*Ménage tes méninges,* nr. 11/1962);
- **Flavius Tedseuquitu**, cetățean englez de origine română, născut la București în 1908, fals reporter la revista literară CORNER, dar adevărat ucigaș profesionist (*Morpions Circus,* nr. 113/1983);
- **Marika Sein**, infirmieră și soția lui Raphael Sein, francez de origine vietnameză, spion în slujba organizației mafiote japoneze K.K. Bou Din (*Bacchanale chez la mère Tatzi,* nr. 121/1985);
- **Pompilius Senaresco**, pensionar, fost diplomat român, actual gentleman al crimei, partener al misterioasei Lady M. (*La Vieille Qui Marchait Dans La Mer*, San-A. hors serie/1988);
- **Cornelius Téparusko**, medic, directorul unui celebru institut de geriatrie din România, în care colaboratorul lui San-Antonio, César Pinaud, a urmat o cură de tinerețe în urma căreia a pierdut (de fapt a câștigat) 20 de ani (*Papa, achète-moi une pute*, nr. 139/1989);
- **Anton Pilulesco**, născut la București, plecat clandestin din țară la 18 ani, refugiat politic în Elveția, student la medicină la Geneva și

Montpellier, în prezent doctor, specialist în cancerologie, la spitalul André-Sarda din Paris (*Papa…* nr. 139/1989);

‣ **Elvira** și **Cornelius**, o familie de români fericiți că au ajuns în Elveția, fericire care însă durează doar câteva zeci de pagini, după care San-Antonio îi expediază – la propriu și la figurat – în Paradisul răufăcătorilor (*Ceci est bien un pipe,* nr. 172/1999).

Aceste romane, ca toate celelalte semnate „San-Antonio", sunt adevărate monumente ale râsului dar și foarte bune policier-uri.

Dodo Niță

N.A. Mulțumesc și pe această cale celor care mi-au „alimentat" pasiunea pentru San-Antonio: Colette Lastrayoli, Paul Laffont, Jean-Paul Tiberi, Claude Decnop.

COCOTTES-MINUTE
Chronique de la vie quotidienne dans les Yvelines[2]

ROMAN DÉGUEULASSO-POLICIER[3]

Lui Albert Benloulou, unul dintre principalele elemente ale „forței mele liniștite”.
Împreună cu recunoștința mea afectuoasă,

San-A.

„Dacă la culcare te mănâncă fundul,
la sculare îți pute degetul.”

Proverb chinezesc (tradus de ***Bérurier***).

1. LA PESCUIT DE SCULE[4]

— Sunt mândră s-o pot afirma, domnule comisar, dar în familia noastră am avut întotdeauna simțul dăruirii, mai ales în ceea ce le privește pe femei. Bunica mea, încă de pe vremea războiului din nouăsute paișpe, îi ușura pe răniți în spitalele de pe front. Mai păstrăm și acum, într-o vitrină din salon, mănușa de catifea pe care o folosea pentru a-i satisface pe soldați, fără a păta onoarea soțului ei, contele Harbourt de Chaglatte[5].

Îi masturba pe sub cearșaf cu energie și perseverență mai ales pe cei cu brațele amputate. Cum plasticul nu-și făcuse încă apariția, draga de ea culegea sămânța acestor brave cătane în prosoape plușate, pe care le spăla în persoană din respect pentru armata franceză. A primit Legiunea de Onoare din mâinile mareșalului Gallieni, pe atunci general, fiindcă eroul bătăliei de pe Marna a fost ridicat postmortem la gradul de mareșal.

Cât despre mama, domnule comisar, scumpa și venerata mea mamă s-a sacrificat în Vietnam. Fără îndoială, numele ei vă spune ceva: Gislane de Saint-Braque? A fost una dintre cele mai mari tragediene de pe vremea ei. Avea un asemenea talent încât s-a produs o obstrucție masivă la Comedia Franceză pentru a i se interzice accesul. A rezolvat problema fondând propria ei trupă pentru a se putea produce.

Întrucât treburile Franței începuseră să meargă rău în Indochina, a plecat să joace *Fedra* la Saigon, din dorința de a galvaniza moralul trupelor. Aici, a fost însă dezamăgită: băieții din contingent erau mai curând preocupați să-și videze testiculele decât să-și umple capul cu versuri de Racine.

Mama mea, înțelegând toate astea, domnule comisar, și-a transformat compania în bordel de campanie cu un eroism și o abnegație care trezesc admirația. Cine ține la mine să mă urmeze! Zi și noapte, ea și colegele ei se ocupau să golească bursele războinicilor învinși în lupte. Pe 7 mai 1954, domnule comisar, la Dien Bien Phu[6], ziua în care Franța s-a predat, ea încă mai sugea în disperare un tânăr sublocotenent zdrobit de o criză de nervi, pentru a-l ajuta să-și recapete self-controlul. Și ea a primit la *Légion d'honfleur*[7] din mâinile președintelui Mendès Frances. Am fi preferat să nu fi fost un om de stânga care să i-o ofere, dar la calul de dar nu te uiți la dinți.

În ceea ce mă privește, domnul comisar, străduindu-mă să mă înscriu pe linia acestei tradiții altruiste, mă ocup de reintegrarea în societate a tinerilor delincvenți care și-au ispășit pedeapsa. Perioadă de tranziție, perioadă crucială pentru ei. Dumneavoastră știți prea

bine, domnule comisar: în timpul încarcerării, bieții băieți au deprins obiceiuri sexuale rele și au contractat relații dubioase. Se cuvine să fie debarasați de tristele lor practici, ca și de prieteniile suspecte. În acest scop îi adăpostesc în castelul meu Con-la-Ville[8], din Yvelines. Stau acolo o vreme, înainte de a da piept din nou cu pericolele vieții de toate zilele. Ajutată de câteva prietene devotate, mă strădui să-i pun pe linia de plutire, dacă-mi permiteți expresia. E o misiune nobilă și pasionantă, care dă rezultate excelente, fiindcă noi ne consacrăm trup și suflet, camaradele mele și cu mine.

Își recapătă suflul, în cele din urmă!

Are darul vorbirii! Guralivă nu glumă. Aparține acelor femei care nu mai fac nimic, nici nu se mai mișcă dacă iau cuvântul, fiindcă verbul le mobilizează în întregime.

Ciudată persoană. Mai curând scundă, de vreo patruzeci de ani, cu păr șaten, tuns scurt, à la garson. Fără piept, cu tenul foarte palid și cu un albastru natural sub ochii căprui. O gură puțin conturată, un nas care trebuie că a fost meșterit de un chirurg estetician, iar acum nu știi cu ce mai seamănă. Poartă un taior bleumarin de șefă și o șemizetă albă. La gât are un lanț care-i coboară pe piept în trei rânduri și de care atârnă un soi de frunză ca un vârf de săgeată, din aur. E foarte puțin fardată: o umbră de ocru pe pomeți, și două urme slabe de ruj pe buze.

Îl pronunță afectat pe „a” când vorbește. O face pe nobila de provincie. Mi-o închipui în castelul ei dărăpănat, cu o bonă bătrână care face dulcețuri și un grădinar și mai bătrân ocupat să pună araci la fasole. La biserică are probabil strana ei cu inițialele gravate. O văd plimbând mașina de tuns iarba peste peluza din fața peronului pentru a demonstra cât e de simplă.

Personajul e puțin cam rigid, puțin cam trufaș, nu foarte simpatic. Și totuși, are ceva intens în privire, chiar pasionat ca în ochii militanților sălbatici, gata să moară pentru o cauză generatoare de violențe. Ar putea foarte bine să aibă un revolver în poșetă între pudrieră și cutia cu Tampax-uri.

Mi-a telefonat în dimineața asta, fiind recomandată de doamna Leguingoix, o prietenă pe care și-a făcut-o mami în timpul ultimei cure balneare din România; o damă foarte bine, văduva unui comandant de jandarmerie și mama lui Victorien Leguingoix, faimosul chirurg care execută operații estetice, în arondismentul șaisprezece, reparând ireparabilele ultragii ale timpului. Te duci la el Alice Sapritch[9] și pleci Carole Bouquet[10]!

Deci, Francine de Saint-Braque, interlocutoarea mea, mi-a solicitat o întâlnire pentru a-mi expune ceea ce ea a numit „o afacere delicată”. Și uit-o că acum mă bate la cap cu performanțele erotice ale bunicii, ale mamei și ale ei: cu altruismul lor turbat, cu decorațiile care au

rezultat de aici, cu tradiția privind chemarea de a se dărui altora (mai ales bărbaților, cred că am remarcat corect).

Mulțumit că am cu cine schimba o vorbă, îi spun, cu un urbanism nonșalant, așa cum se cuvine:

— Foarte interesant.

Îmi mulțumește cu un surâs extrasubțire. Ochii îi rămân vigilenți, atenți și vibranți în același timp. Păcat că n-are piept și foarte puțin fund, altminteri ar fi putut să fie interesantă. Dar așa, nu-i deloc modulul meu de expansiune. Aspectul ei ușor rigid nu mă plasează pe rampa de lansare ideală. Reține totuși că ar putea reprezenta o reușită afacere la orizontală. Deseori ai parte de surprize.

Doamna reia discuția:

— Unul dintre protejații mei, un băiat de douăzeci și doi de ani, care a ispășit un an și jumătate pentru un delict de droguri, mi-a povestit ceva teribil de ciudat, domnule comisar, și faptul nu l-am putut păstra pentru mine. Sunt contrariul unui delator, vă rog să mă credeți, dar există anumite cazuri când conștiința îți depășește rezerva.

— Iată ceva care vă onorează, doamnă.

— Domnișoară.

Mă înclin.

Fie și domnișoară. Dar în curând îi vor bate la ușă patruzeci de ani, mă cam tem.

— Ei bine, ce v-a destăinuit acest tânăr încântător?

— Mai înainte de toate, domnule comisar, aș vrea să-mi dați cuvântul că nu-i veți crea neplăceri. A comis un act puțin recomandabil, recunosc, dar dacă se va reîntoarce în pușcărie acum când este în plin tratament de recuperare, faptul ar putea să aibă asupra naturii lui slabe consecințe ireversibile.

Îi zâmbesc.

— Sunt un ofițer de poliție foarte indulgent, domnișoară. Totuși, dacă delictul care i se impută e grav, nu prea văd cum aș putea să închid ochii.

Îmi răspunde succint.

— O tentativă de furt, potrivit criteriilor dumneavoastră, intră în categoria delictelor foarte grave, domnule comisar?

— Cred că protejatul dumneavoastră ar putea fi absolvit.

— Mulțumesc. Am toată încrederea.

În cazurile delicate mereu ai de a face cu preambuluri. O negociere confuză. Trebuie să promiți câte ceva, să verși o arvună, să faci mofturi. Nimic nu-i simplu!

Bun, are de gând să scuipe osul, Miss Domnișoara[11]?

Nu mă pot împiedica să nu arunc o privire pe ceas. Deloc politicos, dar elocvent. O persoană care-ți umflă capul, dacă te uiți pe orologiu,

o determini să dea bice.

— Imaginați-vă, domnule comisar, că Riton[12] al meu a vrut s-o dea iar prin droguri, cum zice el. Dacă mi-ar fi vorbit, i-aș fi putut cumpăra niște cocaină acolo, pentru a-i calma puțin trista lui foame irezistibilă, da' de unde, măgarul n-a găsit nimic mai bun de făcut decât să se introducă prin efracție într-o farmacie ca să fure ceva narcotice!

— Sunt mulți în cazul lui, oftez eu.

Îmi interpretează reflecția ca o dovadă a indulgenței mele și mă aprobă cu vehemență.

— Și ce-a rezultat de aici, domnișoară de Saint-Braque?

— Ceva destul de îngrozitor, domnule comisar. Riton s-a îndreptat spre dulapul în care, de regulă, farmaciștii păstrează produsele de mare toxicitate și drogurile dure. Numai că puștanul s-a înșelat. Trebuie să știți că n-are nimic dintr-un spărgător profesionist, din fericire. A luat drept dulapul în chestiune frigiderul din spatele farmaciei, pur și simplu pentru că se închidea cu cheia. Riton se înarmase cu un paspartu șterpelit de la lăcătușul venit să repare sera cea mare a grădinii mele de legume. A putut să deschidă fără probleme frigiderul despre care-i vorba. Și atunci…

Aici, înghite în sec.

— Și atunci? repet eu ca un ecou, s-o încurajez.

— Înăuntru a găsit rămășițe umane, reia domnișoara.

— Ce fel de rămășițe? o întreb eu fără să clipesc.

Vocea îi slăbește, îi piere, se poticnește:

— Sexe masculine, domnule comisar.

Acum, plasează un ușor timp mort pentru a da posibilitatea revelației să-și propage undele de șoc. Apoi reia:

— Potrivit spuselor lui Riton, fiecare sex era introdus într-o pungă de plastic. Peste o duzină. Pe moment, nu i-a venit a crede, vă rog să mă iertați, și s-a gândit că-s gâturi de pasăre. Dar după ce s-a uitat mai bine, sinistrul adevăr a devenit de netăgăduit. Erau organe bărbătești: penisuri și testicule secționate de la bază.

Perfect, foarte bine; am auzit eu și altele mai gogonate. Poate că și mai cu moț. Mi-l imaginez pe micul răufăcător în căutare de stupefiante deschizând frigiderul și dând peste o grămadă de mădulare împachetate în pungi și orânduite frumos. Imaginea mă face să râd în sinea mea. Tu vezi un farmacist colecționând așa ceva? Și păstrând o „marfă" atât de bizară în oficină? În ce scop? Mister! Părerea mea e că a cam luat-o razna băiatul. O fi avut vedenii. Spargerea comisă l-o fi speriat și i-o fi perturbat vederea. A luat probabil niște biberoane drept penisuri. Se vede treaba că-și făcuse curaj cu niște vinișor de beaujolais sau înghițise ceva pilule halucinogene ca să dea spargerea la apoticar.

Domnișoara trebuie că-mi urmărește gândurile în ochiul meu limpede, fiindcă face remarca pe un ton ușor înțepat:

— Am impresia că nu acordați un credit prea mare spuselor mele, domnule comisar?

— La drept vorbind, sunt oarecum sceptic, domnișoară. Concepeți că s-a putut practica pe o duzină de indivizi ablațiunea atributelor lor fără ca această monstruozitate să fie cunoscută? Dacă exceptăm ipoteza unui maniac violator de morminte, e imposibil să se preleveze o cantitate atât de mare de elemente umane cu discreție. Nici măcar din amfiteatrul unui spital n-ar putea fi subtilizate douăsprezece sexe. Unul la o adică, nu zic ba, faptul s-a și produs de altfel; dar douăsprezece, domnișoară de Saint-Braque! Douăsprezece! Și ce căutau aceste rămășițe în frigiderul unui farmacist de periferie, fiindcă spițeria în care s-a introdus tânărul dumneavoastră prieten se află la periferie, presupun?

— E cea din Vilain-le-Bel[13], un târg mare în apropiere de Con-la-Ville.

— Atunci, gândesc că-l cunoașteți pe farmacist?

— E o farmacistă.

— Cu atât mai mult! Ce gen de persoană e?

— O femeie în vârstă, care intenționează să-și vândă localul.

— Din ce în ce mai bine. Și dumneavoastră admiteți că această persoană în vârstă, cu atâta experiență la locul de muncă, poate să îngrămădească în frigider sexe împachetate în celofan?

Femeia ridică din umeri.

— Fiți atent, domnule comisar, eu știu prea bine că toată povestea asta pare o nebunie, totuși Riton e cum nu se poate mai sigur. Dacă ați ști în ce măsura a fost traumatizat la întoarcerea din expediția lui nocturnă! Era palid și abia se mai ținea pe picioare. A venit să mă trezească în toiul nopții. Vă asigur că nu-i vorba de un mitoman.

— Nu-i un mitoman, dar, conform propriilor dumneavoastră declarații, e dependent de droguri și duce lipsa stupefiantelor, domnișoară.

— Aș vrea să stați de vorbă cu el, domnule comisar. Acceptați?

— Am atâtea pe cap, și…

— E jos, mă așteaptă în mașină.

Bun, nu-i chip să mă eschivez.

— În acest caz, mergeți după el.

•

Păcat că a călcat cu stângul, Riton, fiindcă altminteri e un băiat destul de reușit. Înalt, suplu, cu plete lungi, atârnându-i pe ceafă și o privire languroasă de dulău.

Domnișoara de Saint-Braque face prezentările și-i gata să înceapă trăncăneala, dar eu îi retez peremptoriu efectele.

— Vă rog să mă iertați, îi spun, dar e indispensabil să am o discuție între patru ochi cu acest tânăr. Fiți amabilă și așteptați-ne în sala din capătul culoarului.

Pare șocată că-i așa de categoric șutată, cu toate astea se pune în mișcare pe tocurile ei plate. Băiatul pare înnebunit să rămână față-n față cu mine. Îl fixez un moment fără prea multe menajamente. Imbecilii ăștia zănatici, care-și bat joc de viață, îmi provoacă o furie sumbră și tare mi-ar plăcea să le pot administra atâția pumni cât merită, dar nu se cade, și până la urmă tot eu aș înghiți papara…

Stă în picioare dinaintea biroului meu și-și înnoadă degetele. Are un tic care-l face să pufăie din zece în zece secunde.

— Ai părinți? îl bruschez eu.

E descumpănit, nu se aștepta la o întrebare de acest gen. Încuviințează.

— Unde locuiesc?

— La Flins[14].

— Cu ce se ocupă?

— Tata lucrează la Renault, mama are o jumătate de normă într-o măcelărie.

— Frați, surori?

— O soră.

— Târfă?

— Nu, de ce? Merge încă la școală.

— Și tu cu ce te ocupai înainte să fii prins?

— Mecanic.

— Din ce motiv ai fost ridicat?

— Am spart casa de bani a unui pompist ca să-mi cumpăr droguri.

Ia poftim; asta numește coana Francine de Saint-Braque trafic de stupefiante! Cam indulgentă cu protejații ei!

— O duci bine la castel?

Se fâțâie de pe un picior pe altul și apoi încuviințează.

— Da, foarte.

— Ce faci la cumătra Saint-Braque?

Șovăie, caută, nu găsește și, în cele din urmă, șoptește:

— Nimic.

— Strașnică ocupație! Sunteți mulți voi ăștia care urmați cursurile de „reintegrare”?

— Cinci.

— Ia te uită, un mic pension. Rezervat pentru elită. Și femeile se poartă frumos cu voi?

— Da, foarte.

— Masa e bună?

— Excelentă.

— Și regulatul la fel?

Tace o clipă. Chipul lui frumos de înger-vagabond se crispează.

— Cum adică? se bâlbâie el.

— Presimt că au loc niște reprize de amor în colectiv formidabile, acolo la moșie, fac eu. Când burghezia de provincie se destrăbălează, nu mai folosește frânele, spectacolul e de zile mari. Voi, răufăcătorii eliberați, trebuie că trageți ca niște nebuni; distracție gigantică! Vă lăsați supți până la măduva spinării. De parcă aș fi acolo, înțelegi, băiete? Niște ședințe mai să vă plesnească fundul. Văd totul ca pe ecran lat. Strigăte și țocăituri, cum îmi place mie să glumesc. Care-i specialitatea coanei Francine? Se lasă călărită, trage limbi prietenelor? E o femeie aparte. Are o moacă care denotă înclinații bizare, combinații savante? Biciuiește? Face dragoste cu toți cinci deodată? Vă plimbă în lesă cu zgarda la gât?

Riton s-a înroșit. Își ferește ochii. A obosit stând în picioare dinaintea mea, dar simt o plăcere deosebită să nu-i ofer un scaun.

— Nu vrei să-mi răspunzi, puștiule?

Tânărul ridică din umeri.

— Ne distrăm și noi, ce vreți, articulează nemernicul.

— Găsești că dragostea e o distracție? Se vede treaba că n-ai iubit niciodată. Nu-i nimic frumos și mai teribil. Nu vrei să-mi povestești puțin de fantasmele scumpei voastre binefăcătoare? Îți promit să păstrez secretul. Știu să-mi țin limba, fii convins. Și în legătură cu asta și cu ostenelile tale nocturne de prin farmacii.

Privirea mea trebuie că nu-i mângâie sufletul pentru că mărul lui Adam i se zbate demențial. Îl determin să vorbească fără prea mari dificultăți. Mă informează asupra câtorva deviații fermecătoare ale amfitrioanei lui, pe care nu vreau să ți le transmit fiindcă Wolinski[15] ar fi capabil să le ilustreze și atunci o să ne trezim că afișajul e interzis sau castrat la nevoie!

Nu trebuie exagerat prea mult. Mai există încă ligi, diguri, picioare în fund, dintre cei care te bat la cap când depășești dubla linie galbenă. Ți se retrage permisul de scriitor. Te paște expulzarea, stâlpul infamiei, tragerea pe roată! Trasul în țeapă! Ne aflăm încă în Evul Mediu pe undeva, să nu-ți faci iluzii. Se găsesc încă temnițe, lagăre de muncă forțată, insule pentru exilați. Oamenii mai mor și azi pentru o nimica toată. Nu s-a renunțat la farsele jignitoare decât după descoperirea altora, mai subtile, mai diabolice. „Războiul mondial” a fost înlocuit cu gherilele permanente. Nu se mai omoară, se elimină. Verdun, Pearl Harbor, astea au fost pe vremuri, folclor învechit, delirul generalilor ahtiați după stele. În prezent se procedează fără multă vâlvă, a revenit lumea la unguentele cenușii, iar noi suntem păduchii. Ești soporificat, devertebrat pe șest. Mori fără ca nimeni să bage de seamă. Ca un caz izolat care nu-i interesează pe semeni.

Cât pușlamaua și-a depus confidențele eu m-am jucat cu pixul. Apăs

pe declanșatorul din cap. Clic! (bila iese), clac! (intră la loc). După puțină vreme zgomotul devine intolerabil.

— Acum, dacă mi-ai vorbit de mădularele în viață, povestește-mi și de celelalte, Riton: cele din celofan, găsite la farmacie.

— A fost groaznic, șoptește el. Nu-mi venea să cred.

— Explică-mi amănunțit!

— Păi, era acolo un frigider, nu prea mare, îmbrăcat într-o carcasă care imita lemnul și cu o ramă albă. Era închis cu cheia. Se afla într-un soi de dulap, am crezut că…

— Puteai găsi ceva cu care să te droghezi?

— Da, sigur.

— Continuă!

— Am văzut câteva pachete, unul peste altul. Transparente. Înăuntru erau chestii. Pe moment, mi-am zis că nu era cu putință, că mă înșelam. Atunci am luat un pachet și *am văzut că era adevărat*! O sculă cu un cap gros violet și boașe păroase. Vă jur că nu inventez!

Fără putință de tăgadă, băiatul pare sincer; îngrozit retrospectiv.

— Nu te-ai gândit că ar fi putut să fie din plastic, Riton?

Face o mutră compătimitoare.

— Ce părere aveți! În locul unde fuseseră secționate era sânge închegat. Și pe urmă, niciuna nu era la fel cu cealaltă, dacă v-aș spune…

Îi vine greu să-și tragă sufletul. De data asta îi arăt un scaun:

— Așază-te, fiule!

Nu așteaptă să-i spun de două ori. Stă adus de spate, cu coatele pe genunchii depărtați, cu capul în jos, răvășit. Genul de delincvent căruia îi bagi sub nas probele ticăloșiilor lui, după ce l-ai lăsat să nege. Resimte un soi de ciudată vinovăție, nu din pricina spuselor lui, ci pentru că mie nu-mi vine a crede. Se simte rușinat că nu m-a putut convinge. Brusc, nu mai e decât un pușți, un biet pușți dezorientat care nu știe din ce capăt să apuce viața. A pornit cu stângul și peste nefericita lui existență de mahala a început să plouă cu necazuri.

— Ia spune-mi, reiau eu cu blândețe, farmacia asta trebuie că ai reperat-o mai înainte de a da spargerea, nu-i așa?

Încuviințează.

— Ia povestește-mi cum arată, și cum arată oamenii care o exploatează, patron și angajați.

Riton se îndreaptă puțin.

— E farmacia din Vilain-le-Bel, la trei kilometri de „noi”. Chiar în capătul străzii principale, către blocurile noi. O ține o bătrână, mioapă complet; are niște ochelari cu lentile atât de groase că ochii ei seamănă cu doi scuipați. Îi tremură mâinile.

— Știi cumva dacă locuiește deasupra farmaciei?

— Da, într-adevăr. Crește pisici angora.

— Și crezi că stochează mădularele alea ca să aibă cu ce le hrăni?

Băiatul ridică din umeri.

— Eu nu cred nimic, domnule comisar; vă povestesc doar ce-am văzut, deși pare o nebunie. O grămadă de socoteli, pot să mă jur! Dezgustător!

Își trece mâna pe dinaintea ochilor, de parcă ar fi sperat să poată smulge de pe retină atrocea vedenie, așa cum scrie Madam de Sévigné în „Scrisori Persane pentru Elise”.

— Cine lucrează la farmacista asta bătrână?

— Are o laborantă: o grăsană blondă care vine la lucru pe o bicicletă cu motor.

— Văd că ți-ai dat toată strădania ca să studiezi locurile.

Nu zice nici pâs.

— În afara lor mai e și altcineva?

— Un băiat, aduce a arab, tânăr, el face livrările cu o furgonetă 2 CV; dar nu lucrează în magazin, am impresia că are treabă numai dimineața.

— Cum te-ai introdus în farmacie?

Zâmbește.

— Ușor.

— Adică?

— Ușa se închide cu un lacăt serios de siguranță. Bătrâna lasă cheia sub ștergător cât farmacia e deschisă. Într-o dimineață, m-am dus să cumpăr aspirină într-un moment în care nu erau clienți. Am șterpelit cheia pe șest. M-am dus în biserică, unde ascunsesem mastic, i-am făcut un mulaj după care m-am întors să cumpăr pastile pentru gât și am pus cheia la loc. Un fleac!

— Ia te uită, ești isteț în felul tău, pușiule.

Complimentul meu îl face să zâmbească.

— Ai fost în stare să meșterești o cheie falsă, plecând de la o amprentă?

— Doamne, doar v-am zis că sunt mecanic de meserie.

— Să știi că ar trebui să te întorci la meșteșugul tău, băiete! Dacă ai să te ții în continuare de prostii, viața ta o să înceapă să semene cu o grămadă de rahat, deloc proaspăt. Îți vorbesc așa nu ca să-ți fac morală, ci pentru că iubesc viața și consider că un individ de vârsta ta s-ar cuveni mai degrabă să facă dragoste cu fetițele prin crânguri decât să se lase dezarticulat prin pușcării de răufăcători cu scule ca de oțel!

Dar, în fine, fiecare cum îi place, Riton. Nu poți obliga oamenii să fie fericiți împotriva voinței lor. Dacă îți convine să te bronzezi după gratii, ești liber s-o faci!

Se lasă o lungă tăcere.

Știi ce? Băiatul își mușcă buzele așa de tare că o să-și secționeze o

bucată de carne. Două lacrimi îi înrourează genele, de care se agață îndelung mai înainte să cadă.

Las liniștea să ne cânte melodia ei care merge drept la inimă.

Riton murmură:

— Știți, domnule comisar… Eu… eu cred că sunteți un om pe cinste… Trebuie neapărat să mă credeți. Nu-i o născocire treaba cu socotelile alea! De ce aș fi inventat-o? De ce aș fi mărturisit că am spart farmacia cu riscul de a înfunda din nou pușcăria? Ar fi fost o nebunie, nu?

— Într-adevăr, recunosc eu, mai puțin sigur. Dar vezi tu, ca să-ți spun ce gândesc eu sincer, mă încăpățânez să cred că ai confundat ceva care semăna cu niște sexe și le-ai luat drept autentice. E prea din cale afară, îți dai seama, mi se pare imposibil… și chiar este IMPOSIBIL!

— Dar asta erau, domnule comisar! strigă el cu putere. Tot felul de socoteli: lungi, groase, răsucite, cu capul ascuțit, rotunjit. Majoritatea aveau culoarea pielii moarte, în afară de câteva rămase vinete. În interiorul pungilor era sânge…

— Ia spune-mi, Riton, înainte de a pleca, ai închis frigiderul?

— Nu, eram prea înnebunit. Doar am împins ușa. Trebuie să vă spun că am forțat-o cu o șurubelniță extrafină; în schimb, am încuiat farmacia.

— Ai păstrat cheia?

— Da.

— În noaptea asta ai s-o iei de la capăt, băiete.

— Cum adică?

— Ai să te întorci la frigider.

— N-aș mai putea, domnule comisar! Imposibil.

— Împreună cu mine! adaug eu.

Protestele îi mor în gâtlej.

— Cu dumneavoastră?

Surâde palid:

— Așa, sunt de acord!

2. MĂREȚIA ȘI MIZERIA UNUI CUPLU

În acest anotimp, periferiile suburbiilor miros a caprifoliu la căderea nopții. Trandafirii de prin grădini încearcă și ei să-și cânte partitura, dar nu răspândesc decât guri de miresme, respirații scurte, împrăștiate de briza capricioasă.

I-am dat întâlnire lui Riton în fața panoului care anunță numele localității „Vilain-le-Bel”. E acolo sub clarul de lună, Pierrot îngrijorat, cu fața palidă, săpată de umbre. Îmi opresc mașina Maserati în dreptul lui. Băiatul ezită, nu se aștepta să vadă sosind un sticlete într-un automobil de asemenea calibru. Apoi mă recunoaște și începe să se lupte cu mânerul portierei.

— Te-am făcut să mă aștepți, puștiule? îl întreb.

— Nu, am venit eu mai devreme. Ce mașină frumoasă aveți, domnule comisar!

— Îmi plac motoarele puternice, ăsta-i luxul meu.

Își instalează o fesă timidă pe pielea banchetei. Portiera e atât de masivă că trebuie s-o apuce cu amândouă mâinile ca s-o trântească. Demarez cu viteza unuia plecat la agățat prin Bois. Crucea verde a farmaciei strălucește în capătul opus al Străzii mari.

— Și dacă suntem prinși? șoptește pușlamaua; ar ieși rău pentru dumneavoastră, nu?

— M-am găsit până acum în situații și mai delicate, îl liniștesc.

Am și ajuns. În acest gen de expediții, orologiul din clopotniță se aude întotdeauna bătând; și în noaptea asta, se conformează tradiției și se aude o bătaie amplă și găunoasă în liniștea sătucului. Ar putea fi douăsprezece și jumătate, unu sau unu și jumătate. Toată lumea sforăie în Vilain-le-Bel, mai puțin domnul Crépelin[16], învățătorul, care privește la televizor un documentar extrem de tardiv despre pescuitul cu undița.

— Ai cheia, Riton?

Îmi întinde o bucată de fier, destul de informă, meșterită cu pila. O introduc în broască. Merge. Îmi rotesc periscopul ca să-mi liniștesc conștiința: e pustiu, nici măcar un motan în călduri prin sector. Intrăm.

— Ghidează-mă, îi poruncesc.

Miroase frumos a farmacie. Spițeriile au mereu același parfum compozit, pe toate continentele, în toate țările. Băiatul ocolește uriașul contoar-vitrină pentru a trece în spate unde se etajează pe ziduri sertare înguste. În fund, la stânga, se află un vast laborator și, alături de el, frigiderul. Acționez mânerul. Nu-i închis cu cheia. Când se deschide, ușa declanșează o lumină puternică în dulapul frigorific.

Zăresc o piramidă de pungulițe din plastic conținând ceva roșiatic, de formă alungită. Carne! Cu o repulsie indescriptibilă, apuc una pentru a o examina. Apoi încă una. În spatele meu, la o distanță serioasă, Riton îmi interpretează din mandibule un solo la castaniete.

— Ești sigur că te-ai uitat la socotelile alea de aproape, Prostescule[17]?

Mă răsucesc și-i bag sub nas cele două pungulițe. Băiatul se trage înapoi și scoate un strigăt de groază.

— Mi-ai spus că bătrâna farmacistă crește pisici? Uite aici mâncarea lor pentru vreo două trei zile; tot felul de măruntaie: bojoci, ficat, uger tăiat în șuvițe late.

Pun la loc în frigider pungulițele. Trântesc ușa și ies. Riton vine după mine, rușinat. Încuiem farmacia. Strecor cheia eșecului nostru în buzunar. Băiatul rămâne nehotărât pe trotuar.

— Hai, urcă! îi spun.

Își reia locul de mai înainte.

— În ce direcție e moșia cumetrei de Saint-Braque?

— Drept înainte; la prima intersecție trebuie s-o luați la dreapta.

— Știi, îi spun, n-ai să fii capabil chiar mâine să dai o spargere la rezervele de aur ale S.U.A. din Fort Knox.

Stă tăcut. Doar îmi arată cu un gest drumul pe care trebuie s-o iau. Îl duc până la grilajul parcului. Prin el se vede conacul pe a cărui fațadă, ici și colo, strălucesc câteva lumini.

— Salut, puștiule! Distracție plăcută cu babele astea nevrozate.

Băiatul coboară. Dar mai înainte de a închide portiera își introduce mutrișoara suspectă în habitaclu și lansează cu o voce patetică:

— Atunci noaptea, erau sexe, domnule comisar! Adevărate, vă jur pe viața mea!

Portiera se închide și el se îndepărtează pe aleea principală a domeniului, cu mâinile în buzunare, biată pușlama umilită.

•

Cele ce urmează, se petrec trei zile mai târziu.

După-amiaza e pe sfârșite și mă întorc spre casă, în Saint-Cloud. Nimeni. Pe masa din bucătărie, un bilet de la Félicie, peste unul din colțuri cu un borcan de dulceață plin cu prune renglote. (N-ai să găsești niciodată un presse-papier mai bun):

> *Fiule,*
>
> *Am primit numai ce un telefon prin care am fost informată că mătușa Clarisse e la spitalul din Chambéry cu o flebită; cum e foarte în vârstă și nu mă are decât pe mine, plec la căpătâiul ei.*
>
> *Dacă ai puțin timp, ocupă-te de Toinet. De câteva zile îmi dă bătăi de cap; am să-ți explic eu (cred că va trebui s-o concediem pe Maria).*

Te caută domnul Bérurier, a telefonat în trei rânduri.
Mă întorc cât pot mai repede. Te sărut.

Mama.

„Mama!” Cuvântul ăsta îmi încălzește inima. În acest „mama” se concentrează un univers. O casă, mâncarea, veioza de la căpătâi, biserica, sărbătorile Crăciunului, o casetă de Mozart, o seară care se lasă deasupra unui lac de pe la noi, cu broaștele protestatare, cornuri calde. Cuvântul *mama,* dacă nu-l simți adânc, dacă nu-l vezi complet, nu ești decât un deșeu, un nimic, un gunoi.

Recitesc mesajul. Apoi îl păturesc și-l pun în portofel. Niciodată n-am aruncat vreun bilet de la Félicica mea, cât de banal ar fi, ca „nu uita să treci pe la vopsitor” sau „adu și o pâine împreună cu ziarele”. Bilețele mamei sunt talismanuri pentru mine, înțelegi? Mă apără de război, de gripă, de ticăloși, de accidente, de fantasme crunte.

Dar acum, asta nu-i tot, trebuie să aflu pe unde umblă Toinet. Dacă mama e plecată, trebuie că-și face de cap, șmecherul! Am impresia că aud ceva zgomote la etaj. Râsete înfrigurate, gungureli. Îmi las șalupele la baza scării și urc treptele cu pas de lup. Dacă m-ai vedea în rolul de valet, nu tocmai potrivit pentru mine: cu ochiul lipit de gaura cheii, ca să-mi rotesc periscopul prin camera puștiului.

Oh! ce părere-ți faci! Merită riscul să contractezi un urcior. Știi ce? Maria e întinsă de-a curmezișul patului, cu jamboanele la nouăzeci de grade. Domnul Toinet, îngenuncheat între ele, îi practică senioritei o degustare expresă. Intru brusc în dormitor.

— E gustos? îl întreb.

Subreta își închide ușile duble de la sala festivităților, strângând capul băiatului, care începe să se zbată luptând împotriva asfixiei, dar servanta e atât de tulburată de acest flagrant delict, încât parcă ar fi tetanizată. În disperare de cauză, copilul mușcă pulpa amabilei lui partenere. Maria urlă și eliberează pista, dar Antoine a devenit de pe acum violet.

— E complet nebună, afurisita asta! exclamă el de cum și-a recuperat puțin suflul pentru a profera cuvinte de o asemenea vehemență.

Băiatul respiră lacom.

— Ai văzut? mă ia el drept martor.

— Ba bine că nu! Te știam eu precoce, dar acum îmi dau seama că ești într-adevăr un copil minune!

— Ea a vrut, pledează Toinet. Mi-a zis că așa-i faci tu și că e strașnic. Eu, drept să zic, gândesc că n-ar merita să-ți pierzi nopțile cu ea! Cum să-ți placă așa ceva! Are gust de clor, de parcă și-ar spăla păsărica cu Ajax. Vrei să știi ceva? Cred că trebuie să fii vicios ca adulții ca să apreciezi o asemenea distracție.

— Probabil, admit eu cu melancolie.

Puștanul protestează:

— Frumos din partea ta să dai buzna așa. Eram pe punctul să i-o trag, dar acum trebuie să trec pe abstinență, și tu ai să fii cel care are să se culce cu domnișoara, înfierbântată cum se cuvine. Noi ăștia, puștii, ne servim de văduva cu cinci degete prin closete! Și ce formidabil e!

— O nu, Antoine, ce-ți închipui tu! Termină ce ai început așa de bine. Îmi cer scuze că v-am deranjat!

Dar acum, intră în scenă Maria și-și recită textul pe nerăsuflate. Mă imploră să șterg totul cu buretele (era și momentul!), se jură că buna ei credință a fost luată prin surprindere. Toinet s-a folosit de un șantaj, amenințând-o că o s-o pârască la coana mare că se culcă cu mine. Dar ea pe mine mă iubește! Eu sunt stăpânul vieții ei. Unu, singur, unic, exclusivitate absolută! Fundul ei îmi este rezervat în totalitate. Simplul gând că mai există și alte cozi decât a mea o face să verse. O să-și pună un lacăt și o să-mi dea mie cheia în păstrare. Uite, chiar o să se ducă în Pigalle ca să-și tatueze numele meu pe pulpe.

Plânge, varsă lacrimi gârlă, își agită șuvițele de păr gras. În mustața de elev la școală militară îi atârnă mucii. I se prelinge rimelul. Rujul de buze a luat-o în derapaj. Se căiește, se frământă, se justifică. Mă conjură, se târâie la picioarele mele: Anne Boleyn[18] implorând iertare păcătosului ăla de Henric al VIII-lea (dar ce să te aștepți de la un rosbif!).

Eu, mărinimos, acord iertarea (ca un francez ce sunt, sper că nu te îndoiai!).

Radioasă, printre lacrimi, dă fuga să-și potrivească veșmintele în camera ei. Toinet se uită cum trepidează popoul gras, gălbejit și păros.

— Că ticăloase mai sunt! șoptește el, pătruns brusc de o anume evidență.

— Nu toate, obiectez eu fără convingere.

— Ce vorbești! Bun, nu-mi rămâne decât să mi-o iau la braț.

— Ți-ai făcut temele?

— N-am avut.

— Ai învățat lecțiile?

— Le știam și așa!

— Nu-mi mai umfla capul, amice!

Toinet ridică din umeri.

— Găsești că asta-i viață, să pleci de la școală ca să dai peste un munte de obligații? Tocmai învăț acum despre drepturile omului. Sunt formidabile! Dreptul să te înscrii în șomaj, da!

— Ți-ar surâde să te scot la plimbare? Cinema, restaurant? O fiesta pe cinste!

Ochii încep să-i strălucească.

— Vorbești serios?

— Mami mi-a lăsat vorbă să mă ocup de tine.

— Mda, am citit și eu biletul. A mirosit ceva în legătură cu Maria. Într-o dimineață, m-a prins cu mâna în chilotul ei. Apropo, tu care ești șeful, n-ai putea să-i zici spanioloaicei ăsteia să-și cumpere niște slipuri mai sexi, să ne mai distrăm și noi? Ai văzut, Antoine, în ce-și sufocă păsărica? Până și călugărițele poartă chiloți mai atractivi. Pune-o să-și revizuiască panoplia. Măcar să fie la înălțimea casei ăsteia, ce naiba! Să faci serviciu la un comisar și să porți niște izmene din bumbac fleșcăit, ți se caramelizează creierii!

— Dacă tot ieșim, hai să-i cumpărăm ceva frumos, Toinet. Chiloței negri, fru-fru.

— Eu aș vrea să aibă o pereche roz cu danteluță și despicați pe mijloc, s-ar părea că există așa ceva. Servitoarea portugheză a prietenului meu Maieux din ăștia poartă. Numai când o vede că-și ridică fustele și i se întărește un membru ca o coadă de lopată!

— O să-i oferim o asemenea feerie, băiete. Tu ai să alegi.

Îmi spun că o să dea în proxenetism dacă aventura noastră comună cu Maria o să capete proporții. Ca pentru un polițist, nu mă văd prea bine. Trebuie să pun capăt capriciilor mele cu Maria, să i-o las în întregime lui Toinet care e la primele lui experiențe. Prefer să aibă de-a face cu bona decât cu vreo puștoaică din clasa lui. Ar fi în stare s-o lase însărcinată.

Începe să zbârnăie telefonul. E Berthe Bérurier. Îmi spune că omul ei are neapărată nevoie de mine pentru o afacere care mă privește. Dacă aș putea trece pe la ei, Béru se va întoarce acasă în mai puțin de o oră.

— Cum! strig eu, iar sunteți împreună?[19]

Berthe gângurește ca o turmă de curcani.

— Păi, ce-ți închipui, Antoine, noi doi suntem ca Jacob și Delafon în privința bideurilor: antisociabili! Ieri dimineață, a venit acasă și și-a recunoscut public vina. Prefectul a ordonat să i se închidă institutul, cum că acolo se petreceau prea multe porcării, și în plus canadianca lui s-o înhăitat cu un industriaș normand. Concluzia, domnul s-a întors cu coada între picioare la legitima lui și cere să fie iar primit în poliție. Ai avut azi zi liberă?

Îmi amintesc de frumoasa Doris, căreia i-am consacrat un dejun și toată după-amiaza. Strașnică femeiușcă, frumoasă de pică. Puțin cam mofturoasă dar cu douăzeci și opt de centimetri bine plasați, totul se aranjează.

— Da, Berthe, am avut o zi liberă.

Berthe pufnește în râs:

— Trebuie că s-a găsit una care să se bucure de timpul tău liber, pariez, Antoine!

— Și ce s-a mai bucurat, Berthe, ca de o jucărie din Elveția.

— Nici nu mă îndoiesc, ștrengarule! Tare aș fi vrut să fiu și eu pe acolo!

— N-ai de ce te plânge cu fenomenul pe care l-ai luat de bărbat, dragă prietenă. Alexandre-Benoît are coada secolului, faptul a ajuns de notorietate publică.

— Nu zic nu, Antoine. În privința dimensiunilor n-ai ce să vrei mai mult, că altminteri ajungi praf. Dar nu contează numai talia! Maniera de a te servi are coeficientul patru în figurile libere, nu? Vezi tu, să știi că ai o reputație de mare tehnician. S-ar părea că îmbrățișările tale sunt artă curată!

— De unde ai această informație măgulitoare, draga mea?

— Și ea e de notorietate publică. Aș îndrăzni să zic, Antoine, că o repriză de amor cu tine ar fi mai frumoasă ca Veneția. Nu știu ce maimuță cu care ai avut de-a face mi-a povestit cum a fost și m-am văzut obligată să-mi schimb chiloții, de parcă aș fi participat și eu.

Precum vezi, un dialog cu Berthe Bérurier e întotdeauna interesant și împinge înainte progresul. Calitatea considerațiunilor ei, claritatea vederilor, simțul înnăscut al vieții fac din cele mai neînsemnate cuvinte ale ei o încântare delicată.

— Nu se cuvine să sublimăm nimic, calmez eu jocul; se întâmplă să fii câteodată în vervă cu anumite partenere a căror senzualitate corespunde cu a ta…

Dar ea atacă violent:

— Noi doi, comisarule, sunt sigură că ne-am potrivi de minune. Dacă ți-aș spune că visez la tine cu ochii deschiși! Într-una din nopți, se făcea că eram amândoi; am strigat atâta de plăcere că l-am trezit pe domnul Merlin, lăptarul nostru care are nevasta în concediu și pentru care am o slăbiciune din cauza mustății. La patru dimineața a trebuit să mă potolească fiindcă nu mai puteam. Când mă înfierbânt, Antoine, aș fi capabilă să introduc o sticlă de șampanie de doi litri în locul frivol!

— E bine de știut, dragă Berthe. În ziua în care am să am nevoie de o ascunzătoare sigură pentru Maserati al meu, am să apelez la tine!

Nevasta lui Béru izbucnește în râs:

— Tare mai ești haios, Antoine. Viața e prost întocmită, cu tine ar fi trebuit să mă mărit și nu cu porcul ăsta de Bérurier, care-i un grosolan și un personaj dezgustător. Dacă ți-aș spune cât mă stinghерește uneori! Nu-i genul de bărbat care să-și pună în valoare soția, dacă-ți dai seama ce vreau să zic! Ceea ce are el e că n-are educație. Bun, s-a întors, accept. Dar va trebui să se aștepte la represalii. Mă părăsește ca pe un chilot vechi și pe urmă se întoarce numai miere cum că „aia mi-a dat plasă și atunci iată-mă-s”. Pot să-ți jur că relațiile dintre noi n-o să mai fie ca înainte, comisarule. Când e vorba de amor, s-a schimbat

calimera! Cât domnu' s-a recreat am căpătat și eu unele obișnuițe. Nu mai aștept coada lui de măgar ca să mă simt bine, regret!

O ascult cum își etalează proiectele vindicative, gândind că n-are niciun rost ca delirarea ei să dureze cât ține cartea asta. Ți-aș putea comunica reflecțiile Balenei integral într-un *book* cu titlul: „Stanțele Berthei", să știi că s-ar vinde. Aud zbârnâind o sonerie în apartamentul celor doi monștri.

— Îmi permiți, face Berthe, e cineva la ușă, s-ar putea să fie butoiul meu care și-o fi uitat cheile.

Lasă jos telefonul. Deslușesc un zgomot de glasuri. Apoi, Berthe revine:

— Nu, a fost Germain Pilon, locatarul de deasupra, care vrea să facă dragoste prin vecini. Nu durează decât două minute, fiindcă are gesticulația precoce. În seara asta își aniversează căsătoria și ar vrea să facă dragoste cu nevastă-sa după ce în prealabil o să-și stoarcă la mine intimitatea. Numai așa se poate descurca, bietul de el. Ia loc în fotoliu, Germain, și eliberează-ți ustensila, sunt a dumitale într-o clipă.

Berthe coboară vocea și mi se destăinuie:

— Dacă-ai vedea ce cocoșel are domnul Pilon: parcă-i un tirbușon! Să mori nu alta! Ai impresia că pompezi o elice! Dar ce face el acolo! Nu, nu! Nu mi te masturba, Germain, ai să-mi murdărești covorul care numai ce s-a întors de la curățat din cauza lui Alfred care a vărsat pe el. Și covoarele sunt ca oamenii: unele n-au noroc. Ăsta are de suferit fără încetare; când nu-i o ceașcă de cafea, e spermă, ciulama sau cârnăciori prăjiți! Îmi petrec toată viața frecând la el! Mare păcat, o piesă așa de rară, pe care am câștigat-o la tombolă pe când eram tineri însurăței. Persan autentic, am pus să fie estimat într-o zi de un expert. Asta-i, Antoine, trebuie să te las. Domnului Pilon i se impacientează membrul și nu vreau să-mi cauzeze pagube. Ne-am înțeles, cât dai tu fuga din Saint-Claud[20] până aici se întoarce și Béru. Nu știu ce vrea, dar e ceva foarte grav. Te sărut.

Cling!

Uf!

Antoine, care așteaptă sfârșitul acestei bucăți de antologie, așezat călare pe un scaun, cu brațele încrucișate, ricanează:

— Vaca asta grasă nu poate dormi din cauza ta! Ar vrea să te violeze, tipule. Cu ea nu mai e vorba de regulat ci de speologie! Trebuie că are pe pereții din interiorul ei picturi rupestre!

— Ia uite la el cât e de savant: rupestre, nu intra în limbajul curent!

— Numai ce am învățat despre așa ceva; îți dai seama că nu sunt până într-atât de ignorant cum crezi!

E impresionant, armăsarul!

•

În clipa când ne prezentăm pe ștergătorul de la ușa familiei

Bérurier, din apartamentul lor izbucnește un vacarm care face să răsune casa scării.

Strigăte, pocnituri! Ultimele le punctează pe primele. Ansamblul e destul de ritmat:

— Ticăloaso!

Poc!

— Putregaiule!

Trosc!

— Târfo!

Bum!

— Mitocanule!

Pleosc!

— Rahatule!

Vrum!

— Borâturo!

Fleoșc!

— Scursuro!

Buf!

— Încornoratule!

Zdrong!

— Împuțituro!

Zvvrrr!

— Tâmpitule!

Hârșt!

— Idioato!

Zdup!

Textul începe să se dezvolte, debitul să se accelereze. Nu se mai vorbește, se urlă!

— Ești un porc păduchios, hrănit cu găinaț! O pompă de vidanjare care dă pe dinafară. O grămadă de mațe în descompunere! O groapă de gunoi! Sifiliticule! Borâtură de câine bolnav. O sculă râncedă! Plină de blenoragie! Un sac de hemoroizi! Ești un irigator vechi de ocazie, Béru! O chiuvetă plină de prezervative folosite! Ești o tartă cu furuncule! O broască râioasă! Bășinosule! Îți dă pe gât numai tocană de iepure, stricată!

Când faci dragoste parcă ai fi un camion-cisternă care se golește! Puți în așa hal că pe lângă tine până și florile miros a groapă de gunoi! Când te privesc mi se face rușine! În urma ta rămân gunoaiele ca după un transport de tomberoane. Să te trezești într-un pat alături de tine e un coșmar. Copiilor obraznici li se arată fotografia ta ca să fie pedepsiți! Existența unei ființe ca tine e mai rea decât o epidemie de variolă. Supurezi de peste tot! Ești acoperit de mucegai. Parcă ai fi un șancru umed! Nu-i nicio diferență între tine și un porc care crapă de indigestie. Te urăsc. Vărs pe tine. Mă ușurez în gura ta! Scuip pe coada

ta de măgar, care nu știi niciodată de unde iese! Când mă uit la tine, fac abcese peste tot! Dacă aș mai fi credincioasă m-aș duce să mă spovedesc că am păcătuit vorbind cu tine.

Ar trebui să fii spânzurat de boașe! Să ți se despice burta, ca să dea pe dinafară grosul! Să ți se smulgă ochii cu furculița. În ziua în care taică-tu te-a conceput și-a luat femeia pe la spate; mai mult ca sigur că așa a făcut, fiindcă tu nu ești un om, ci un excrement! Să mai trăiesc alături de un asemenea infam? Aș prefera să intru la mănăstire, să mă fac călugăriță și s-o ling pe maica superioară! Să-ți iei valea imediat că de nu, plec eu! S-a înțeles? Dar ce l-a apucat pe prostul ăsta! El se distrează! Te distrezi, sac de rahat?

În fine, și vocea lui Bérurier, senină, calmă, dulce ca vântul când trece seara prin frunzișul de aluni:

— Să știi că ești frumoasă când te înfurii, graso! Și să mai știi că ești puetă! Dacă ai pune pe hârtie tot ce mi-ai aruncat mie, s-ar preda prin școli. Strașnic de bine adus din condei! Ai niște comparații „Tartă cu furuncule”, „îți dă pe gât tocană de iepure, stricată”. Ai observat bine! Frumos! Sună corect. Ai zice că-i din Victor Hugo! Mi-au dat lacrimile, Berthy! O femeie ca tine: ar trebui să fiu un prost să mă pun de-a bățul în fața ei.

Hai, galeza mea, să îngropăm securea războiului. Ai încredere în mine, o să ne regăsim viteza de croazieră. Meriți să iei parte la feeriile de la Versailles: jocuri de apă, foc de artificii! Hai să facem dragoste pe marginea patului ca să demarăm programul! Ca ulanii din nouăsute paișpe când le călăreau pe fermierele noastre din est. Tunelul ăl mare dintre jamboane! Uite, dacă ai vaselină, te-aș lua pe la spate, ca pe vremuri! Numai că n-ai să mai poți sta pe scaun la restaurant unde am de gând să te invit după aia. Nu, facem așa când ne întoarcem ca să-ți treacă durerea peste noapte.

Ce părere ai de program, baby? Nu-i așa că-i frumos? Mai ceva ca la Clubul Méditerranée[21]! După ce o să ne sărbătorim cum se cuvine împăcarea, n-ai să mai poți sta decât pe bideu! Comoara ta o să semene cu un cuptor de microunde.

N-ai auzit cumva sunând? Da? Te duci tu să deschizi? Ce zici? Că mă trimiți într-un loc! Bine, lasă că mă duc eu. Dar pune puțin frâna, cucoană, că mă apucă și pe mine nervii și-ți trag peste mutră un sirop de falange. Nu trebuie să mă calci prea mult pe bătătură. N-am să tolerez ca o vacă de două sute de kile să-mi împuie capul. Puțin, treacă de la mine, așa ca să ne distrăm; dar ce-i prea mult strică. Mai înainte s-o faci pe prințesa bosumflată, mai bine te-ai uita în oglindă.

Vrei să te duc în fața șifonierului, ia spune, vaco? Vasilca ta parcă ar fi un cap de vițel fiert prea mult. Ai atâtea geamantane pe sub ochi că te-ai crede la banda de livrare a bagajelor de la Orly Sud! Ai carnea așa de fleșcăită că, dacă te pup pe obraz rămâne semnul o zi întreagă!

Și țâțele știi pe unde ți-au ajuns? Ai zice că se expediază doi saci cu făină în țările subdezvoltate! De vreo douăzeci de ani talia ta a fost înlocuită cu un balon! Cât despre popou, mă face să mă gândesc la regiment când stivuiam sacii în gară, mai înainte de a prinde trenul! Ca să te călăresc în starea asta, îmi pun sănătatea în joc și trebuie să mă gândesc puternic la ultimul poster al *Lui*.

Hei, du-te și deschide ușa, trap, nemernico! Că altminteri îți arăt eu ție! Dacă-ți închipui că ai de-a face cu prostănaci ca Alfred, sau ca Germain Pilon, vecinul de sus cu care te-am surprins, te înșeli, fetițo. Să nu confundăm taurul cu o maimuță!”

Și astfel, Berthe Bérurier e cea care vine să ne deschidă ușa.

3. RECOLTA DE MĂDULARE

Oamenii se schimbă în etape. Nu-i mai vezi o bucată de vreme și pe urmă îi găsești schimbați. Uneori în bine, mai adesea în rău. Da, în special în rău.

Pe Béru nu l-am mai întâlnit de două luni și am plăcuta surpriză să-l revăd întinerit. Nu corespunde absolut deloc portretului excesiv pictat de irascibila Berthe. Ceva spontan îi conferă personajului dinamism și vitalitate. Ce s-o fi operat în ființa lui?

Întocmesc rapid o listă lungă. Să fie greutatea? Neschimbată (e la limita superioară). Îmbrăcămintea? S-ar putea ca ea să comporte o oarecare cochetărie… Haina din cașmir bleumarin în dungulițe face impresie, în ciuda buzunarului drept descusut, a nasturilor rupți și a dârelor de maioneză care-i ornează reverul stâng; pantalonul maro, care o escortează, descrie umflături în dreptul genunchilor, are manșeta zdrențuită, fermoarul oprindu-se la jumătatea cursei. Poartă un tricou alb în centrul căruia se etalează un măr roșu subliniat de această profesiune de credință: „I Iove New York”. Nu, nimic fundamental în ținută. Atunci?

Toinet e cel care mă luminează:

— Ia te uită, ți-a crescut părul, nene Béru!

Îmi ridic privirea. Dumnezeule, dar bineînțeles! Grasu poartă o perucă. Oh! nu chiar niște plete ca Jean-Michel Jarre, dar un soi de calotă jidovească păroasă, menită să-i mascheze calvița. Și cu toate astea, acest ridicol element îi schimbă într-o oarecare măsură fizionomia. I-o face și mai grotescă, cert, dar îl și întinerește.

— Păi, ce părere aveți! exclamă Berthe. Domnu’ își dă aere de când s-a încurcat cu păcătoasa aia de canadiancă! Se crede Julot Iglesias! Sau tipul ăla frumos care joacă în *Santa Barbara*[22], nu-mi mai aduc aminte cum îl cheamă.

Bérurier ține să ne dea o explicație:

— Trebuia să mă aranjez puțin când îmi țineam cursurile de educație sexuală; cum toată lumea găsește că îmi vine bine, îmi păstrez peruca și puțin îmi pasă mie de cei care nu le place, la o adică îmi bag picioarele deși poate n-au curul destul de larg!

— Zici toate astea la adresa mea? bombăne balena vorbitoare.

— Nu, răspunde Grasu. Tu îl ai destul de larg, știu prea bine. La tine intrarea e liberă, cucoană! Ultimul tub de vaselină de care ai avut nevoie a rămas de pe vremea primei comuniuni.

Am impresia că reluarea vieții lor în comun e dificilă. Haotică! Alde Bérurier cu greu își vor pune pe șine trenul vieții cotidiene a căminului!

Berthy mi se confesează:

— Observi ce mitocănii îmi servește, comisarule? Găsești că e amabil ca un prostănac întors la cășărie după ce te-a abandonat pentru o târfă, în loc să vină cu un buchet de flori îți oferă sargase care nu se mai termină și sparge totul prin casă?

Îmi arată o grămadă de sticle și porțelanuri sparte, printre care și o delicată pisicuță neagră cu ochii verzi.

— Haide, haide, prieteni! îi admonestez eu, sunteți amândoi oameni inteligenți, inimoși. Nu vă mai ciondăniți și încercați să regăsiți acea armonie dintre voi care era un exemplu pentru toți. Cuplul vostru era dat de exemplu adolescenților. Toată lumea vă invidia! Erați una dintre cheile de boltă ale societății actuale. Când mergeați pe stradă brat la brat, oamenii se întorceau după voi ca să vă urmărească din priviri pline de invidie, iar unii chiar plângeau de emoție în fața frumuseții uniunii voastre. Nu irosiți în ranchiune deșarte și ironii facile o dragoste indelebilă, în comparație cu care cea dintre Romeo și Julieta nu-i decât un flirt dintr-un local de noapte! Continuați cu îndrăzneală idila asta edifiantă care vă va consacra mariajul. Iubiți-vă și să fiți fericiți!

Bourdaloue[23]!

Bossuet[24]!

Frédéric Mitterrand[25]!

Mă ascultă cu gura căscată. Când termin, izbucnesc amândoi în lacrimi și se aruncă unul în brațele celuilalt.

Toinet, agasat de această scenă înduioșătoare, mă întreabă tam-nesam:

— Știi ce-i ăla un chaenichthys?

— Un ce?

— Un chaenichthys.

— Nu, despre ce-i vorba?

Bérurier declară, învingându-și emoția:

— E un pește din mările reci care n-are globule roșii!

După care, îi aplică un pupat princiar, cu țoc, nevesti-sii.

— Corect! admite Toinet, în silă.

— Cum de știi așa ceva? îl întreb pe puștan.

— Ieri seară, verificam dacă figurează în dicționar cuvântul „chestie” și am dat peste chaenichthys; mi s-a părut că-i interesant. Dar am uitat să verific dacă există și „chestie”.

Cuplul se desprinde în fine din îmbrățișare. Sunt frumoase, mamiferele. Nu mi-ar fi convenit să fiu pește sau reptilă.

Grasu și Grasa sunt cu sufletul la gură din pricina sărutului lor sălbatic. Se simt amândoi emoționați. De îndată ce vom pleca de la ei, se va dezlănțui sărbătoarea în nădragi.

— Ai vrut să mă vezi neapărat, Alexandre-Benoît?

— Eu?

E încă buimăcit, sensibilul amant. Și pe urmă își aduce aminte.

— A! da. Imaginează-ți că pe când eram la poliție, a venit o tipesă care întreba de tine cu insistență. Genul de cucoană cu pretenții, înțepată, puțin sărită de pe axă.

De ce oare descrierea îmi amintește imediat de Francine de Saint-Braque, cea care se ocupă de mântuirea tinerilor foști deținuți? Pentru că este evocatoare, nu găsești?

— Nu cumva era Francine de Saint-Braque?

— Textual. Îți dai seama despre cine vorbesc?

— Ce vrea de la mine?

— O treabă murdară, Sana, s-a petrecut în parcul castelului. Se ocupă de tinerii dezarticulați, după câte povestește ea.

— Chiar se ocupă, îl asigur eu. Și?

— Unul dintre băieți a fost asasinat.

— Un anume Riton?

— Textual! Ești la curent?

— Eu sunt omul care precede evenimentele, știi prea bine! Și cum a murit acest Riton?

— I s-a tăiat gâtul cu briciul pe una dintre cărările umbrite ale parcului.

— Ce vorbești!

— Și asta nu-i tot. I s-a tăiat și socoteala chiar de la rădăcină: sexul și boașele, tot pachetul!

Berthe scoate un strigăt de oroare și-l ia pe Toinet în bucătărie să-i servească o felie de tartă, întâmplările astea crunte nefiind potrivite urechilor unui copil!

Când aud, mi se taie picioarele! Îl revăd pe tânărul Riton cu chipul lui de înger-vagabond, mersul suplu, părul lung ondulat. Și expresia aceea ciudată, încăpățânată și patetică, când mi-a spus în mașină, mai înainte de a pleca: „Atunci noaptea, erau sexe, domnule comisar. Sexe adevărate! Mă jur pe viața mea!” Poate că moartea lui se datorează incredulității mele?

— Când s-au petrecut toate astea? îl întreb pe Béru.

— Probabil că în timpul nopții. Grădinarul i-a descoperit cadavrul a doua zi dimineață. Madam de Saint-Trucmuche[26] a refuzat să apeleze la poliția locală. Ține neapărat ca tu să te ocupi de acest caz, fiindcă ai deține chipurile toate elementele și nu mai merită osteneala să fie antrenați și colegii din Yvelines, cărora i-ar fi greu să le dea explicații.

Cam exagerată, Francine, totuși îi înțeleg într-o măsură reacția.

— Atunci, hai să mergem, îi spun. Nu vii cu mine?

— Și încă cum! Sunt proaspăt-prospețel, ca să zic așa, dragă Sana, îmi ard călcâiele!

— Berthe s-ar putea ocupa de Toinet? I-am promis că-l duc la

cinema, însă date fiind circumstanțele…

— Lasă că-l duce ea, mă asigură Umflatul, adoră copiii.

— Ia stai așa, unde-i al vostru? mă informez eu.

— La o doică de la țară. N-a mai vrut să-l țină acasă în timpul aventurii mele. Îi amintea prea mult de mine. E o sentimentală, n-ai ce-i face!

•

Conacul e din cărămidă. Flancat de un turn rotund pe un colț și de un altul pătrat din spate. O glicină gigantică a invadat fațada. O scară dublă cu rampa din fier forjat duce spre ușile în stil aproximativ gotico-Napoleon III. Un teren vast, acoperit cu pietriș, care scrâșnește sub roțile mașinii mele, e înconjurat de jardiniere vopsite în verde din care se revarsă exuberant mușcate în culori proaspete.

Sunt așteptat, fiindcă abia am pus piciorul jos că doamna de Saint-Braque a și apărut. Poartă blugi uzați și un pulover gros, roșu. E foarte palidă, cu atât mai mult că nu-i deloc machiată.

În timp ce coboară în întâmpinarea mea, zăresc fețe la pândă în spatele ferestrelor. Chipuri de bărbați și de femei marcate de neliniște.

Stăpâna casei îmi întinde mâna uscată ca o labă de găină, cu gheare la fel de lungi.

— Într-adevăr, foarte drăguț din partea dumneavoastră că v-ați deranjat în persoană, domnule comisar.

Mă uit la ceas.

— La ce oră a fost descoperit corpul? o întreb.

— În jur de nouă dimineața.

— Și acum e șase seara! Deci ați stat nouă ore cu un cadavru în casa dumneavoastră fără a alerta autoritățile! Cred că vă dați seama, domnișoară de Saint-Braque, că acesta e un delict?

— De îndată ce a fost descoperit nefericitul de Riton, v-am telefonat, domnule comisar! Dar erați absent. Am reiterat apelul din jumătate în jumătate de oră; apoi, descurajată, am venit la biroul dumneavoastră unde am nimerit peste domnul aici de față. Dacă Riton n-ar fi suferit această mutilare, aș fi prevenit jandarmeria din partea locului, dar acest detaliu înfricoșător dădea un sens asasinatului său, pe care doar dumneavoastră îl puteți înțelege, date fiind cele premergătoare.

Ridic din umeri.

— Va trebui să modificați ora macabrei dumneavoastră descoperiri altminteri riscați să aveți neplăceri serioase. Grădinarul ar fi în stare să mintă bine?

— Să sperăm.

În acest moment, un bărbat înalt, cu părul foarte lins, într-un costum a cărui linie datează de dinainte de război și o cămașă albă cu guler răsfrânt, coboară nobil peronul. E trufaș, puțin cam afectat. Are

un nas enorm, coroiat, e ușor sașiu, iar gura cu buze ultrasubțiri pare făcută să anunțe sentințe.

— Gonzague de Vatefaire[27], se prezintă el. Sunt vărul primar al Francinei. Vă prezint omagiile mele, domnule comisar. Ruda mea mi-a cerut să fiu alături de ea în aceste cumplite circumstanțe și eu…

Unul căruia îi place să tragă bărbi! Și să se asculte, fără să se dea bătut! Din capul locului îmi este antipatic.

— Vă plac western-urile, i-o retez eu.

Rămâne siderat cu gura întredeschisă.

— De ce? se bâlbâie el.

— Uite așa.

Totuși am obținut rezultatul scontat: i-am închis gura.

— Unde-i corpul? o întreb pe Francine.

— L-am lăsat în același loc, cu o prelată pe deasupra.

— Foarte bine. Ni-l arătați și nouă?

O urmăm de-a lungul unei alei care dă într-un gen de luminiș, unde pe vremuri fusese amenajat un labirint din arbuști. Dar acum n-au mai fost tăiați demult și meandrele umbroase ale parcursului inițial sunt astupate pe alocuri. Gazda ne conduce spre centrul labirintului, printr-o cărare sălbăticită care denaturează elaborarea savantă a traseului.

O prelată cenușie, uzată, e întinsă pe un dreptunghi de buruieni, acoperind un volum caracteristic.

Béru ridică pânza și-l regăsesc pe bietul băiat, întins pe-o parte, golit de sânge, cu gâtul secționat corect de un criminal experimentat, care n-a încercat de mai multe ori ca să-i taie beregata. Vena jugulară hăcuită, el a continuat să tranșeze restul de carne. O baltă de sânge, în parte suptă de pământul umed, se întinde sub cadavru. Are pantalonul în vine, idem slipul, exact cât era nevoie pentru a i se degaja bijuteriile de familie (în engleză *jewel's family*). Aici operația a fost practicată grosolan. Fără îndoială, criminalul a fost deranjat și a dat rasol.

Riton, cumplit transformat în fetiță, are acum o gaură cu buzele hârtănite în locul sexului.

Nu-i pot descifra expresia, fiindcă are ochii închiși.

Hohote uscate zguduie pieptul plat al Francinei.

— Dragul de el, se smiorcăie dama, e îngrozitor.

Vărul, care și-a adus până aici nasul mare de tucan prost, crede oportun să intervină:

— Și încă la tine acasă, draga mea! Pe proprietatea familiei! Îți dai seama ce scandal? Ce nevoie aveai să joci rolul surorilor mântuirii cu pungașii ăștia!

În vreme ce-și admonestează ruda, eu îngenunchez pe prelată pentru a studia mortul și locurile din preajmă. Fără a avea calitatea unui medic legist, detectez o lovitură în ceafă. Mai întâi trebuie că a

fost astfel anihilat ca apoi să i se taie carotida. Am impresia că băiatul avea întâlnire în labirint cu asasinul lui. Acesta din urmă s-a aflat aici înaintea lui. Când a apărut Riton, criminalul l-a lovit scurt și pe urmă i-a tăiat beregata și sexul.

Zăresc câteva monede în iarbă, căzute probabil din buzunarul lui Riton. Băiatul poartă un pantalon de velur raiat, în tonuri de verde, o cămașă de in negru și un soi de jiletcă croită din pânză de blugi. Probabil că din jiletca asta au căzut monedele.

Scotocesc hainele bietului băiat. Într-un buzunar găsesc portofelul cu buletinul lui de identitate, o poză de la prima comuniune, câteva tichete de mașină. În pantalon, un cuțit cu mai multe lame, două bancnote de o sută, una de cincizeci și trei de zece franci. Asta-i tot.

— Când l-ați văzut pentru ultima oară? o întreb pe Francine de Saint-Braque.

— Ieri seară; după televizor, când fiecare se ducea la culcare.

— Cam pe la ce oră?

— În jur de miezul nopții.

— Emisiunea televizată era în direct sau video?

— De ce?

— Răspundeți.

— Video.

— Un film porno?

— Dar, domnule comisar…

— A avut loc o repriză de amor în colectiv ca în fiecare seară?

Aici, vărul se crede obligat să intervină, nobil:

— Domnule! Vă depășiți drepturile!

— Încă nu, îi răspund. Când am să-ți plasez în mutră croșeul care-mi mănâncă falangele, atunci, da, aș începe să le depășesc, dar până una alta, totul e în regulă!

Béru îmi face un semn. Îl urmez ceva mai departe. Îmi întinde palma deschisă ca o dalie înflorită.

— Ia uite ce-am găsit printre tufișuri.

E vorba de un tub de ruj, o marcă reputată.

— Stai așa, Grasule!

Îmi scot porthartul, care comportă mai multe compartimente de plexiglas, despart buzele unuia dintre ele și-i cer Mamutului să dea drumul acolo tubului. Astfel, în afara proprietarei respectivului obiect, acesta nu va mai comporta decât amprentele Maiestății sale. N-avea rost să le mai fi suprapus și pe ale mele.

— Întoarceți-vă la castel! le poruncesc celor doi veri și trimiteți-l aici pe grădinarul care a descoperit crima.

Se depărtează cu un aer afectat.

— Ce părere ai? oftează Béru arătându-l pe bietul băiat castrat și cu gâtul tăiat.

— N-am încă nicio părere, admit eu cinstit.

— De ce ai pomenit de amor în colectiv?

— Pentru că această castelană sare în ajutorul tinerilor delincvenți eliberați ca să facă dragoste cu ei în compania unor nemernice de aceeași teapă cu ea.

— Și ce rost are vărul în toate astea?

— Trebuie că-i amestecat cumva, presupun. Are o mutră de imbecil care nu mi-a căzut deloc bine.

— Crezi că ar putea fi un criminal sadic?

— Posibil.

Examinez minuțios locurile din preajma asasinatului. Un asemenea carnagiu n-a putut să se producă fără ca asasinul sau asasinii să nu fi lăsat urme. Într-adevăr, găsim dâre de sânge prin labirint. Se distanțează în direcția unei deschideri vechi practicate în zidul înconjurător. S-ar părea deci că, o dată făptuită crima, autorul ei a ieșit pe aici din proprietate.

Ducând cu el organele genitale ale lui Riton!

Într-o pungă de plastic, presupun. Să fi fost identică celor aflate în frigiderul farmaciei?

Ce să însemne toate astea? Crimă comisă de un dement sângeros, sau un ritual?

— Ați dorit să vorbiți cu mine, domnilor?

Grădinarul. Un crab bătrân, marcat de ani, scovârgit ca un vrej de viață, chel. Își ține șapca veche în mână. Șorț albastru, pantalon de velur, galoși. Dacă l-ai pune să joace într-un film de dinainte de război n-ar trebui să-i schimbi nimic. Ar fi destul să-i fie machiată fața gălbejită. Bărbia i s-a apropiat de nas, de când și-a tot semănat dinții de-a lungul aleilor și a timpului. Arată puțin ca un spărgător de nuci. Dacă n-are nouăzeci de ani se datorează faptului că taică-su a așteptat să se întoarcă de la regiment pentru a-l declara la starea civilă.

Rostește încet:

— Eu sunt Emile Mondragon, grădinarul.

Îi strâng cinci degete cu simpatie. Făcând acest gest, salut Franța nemuritoare și profundă.

— Deci, dumneata ai descoperit cadavrul acestui băiat, domnule Emile?

— Din păcate!

Are ochii lăcrimoși de la natură, astfel încât nu poți spune dacă un exces de emoție îi înrourează genele roase de molii sau este efectul conjunctivitei.

— Labirintul ăsta e lăsat în paragină, continuu eu, cum se face că ai venit aici azi dimineață?

— Din cauza corbilor, behăie bătrânul.

— Adică?

— Se roteau în cerc și croncăneau. Mi-am dat seama că era ceva anormal.

Un om al naturii știe să citească semne ce nu pot fi interpretate de către nevolnicii orașelor.

— Și atunci, ai descoperit cadavrul?

— Cum nu prea văd bine cu ochii, pe moment mi-am zis că s-o fi culcat pe iarbă. Numai când m-am apropiat…

Clatină din cap.

— O asemenea oroare! Știam eu că Domnișoara se expunea la tot felul de neplăceri primind la ea pușlamelele astea. Îmi spuneam că într-o zi sau alta, o să dea vreo nenorocire peste castel. Furturi s-au mai întâmplat, dar mă așteptam la mai rău, și uite că am avut dreptate.

— Nu merge bine viața în grup?

Bătrânul bombăne și își înghite sarcasmele. E la curent cu multe, bietul Emile, și dezaprobă tot ce se întâmplă. Dacă n-ar fi lucrat la familia Saint-Braque de mai bine de șaizeci de ani, și-ar fi făcut demult bocceaua, dar se simte legat de domeniu printr-un atașament indisolubil.

— Nu mai pun la socoteală certurile, dragă domnule! Nici prostiile de tot felul. De câte ori unul dintre pungașii ăștia au luat Mercedes-ul sau altă mașină mică fără să ceară voie! Unii au ajuns chiar să vândă televizorul sau aparatul video! Ah! Nu trebuia să li se lase la îndemână bijuteriile. Dacă v-aș spune că mi-au furat și mie motoreta!

— Domnișoara are anumite compensații, rostesc eu sarcastic.

Se prinde unde bat eu și-și întoarce ochii. Oftează:

— Toate sunt la fel în familia asta: din mamă în fiică! Un fel de boală a simțurilor. O nevoie de a juisa, cum se spune acum. Dacă nu fac nebunii cu trupul lor, cad bolnave la pat. Ah! bărbații n-au avut viața ușoară în familia Saint-Braque! Noroc că ultima nu s-a măritat.

Îi arăt cadavrul lui Riton.

— După dumneata, ce-ar putea să însemne nelegiuirea asta? O răzbunare? Unul dintre locatari să fi trecut la represalii?

Moș Mondragon își îndreaptă carcasa bătrână.

— Oh! nu! Totuși. Băieții ăștia nu sunt niște asasini. Cafteli, da, însă o crimă ca asta, comisă cu asemenea cruzime, sadismul ăsta, ce părere aveți! E precis cineva din afară!

— Dacă ai să găsești o pereche de boașe la castel, ai să știi cui aparțin, îi spun.

•

Sunt rânduiți toți în picioare, în salonul mare. Patru băieți nu prea antipatici. Un emigrant magrebian, un roșcovan, doi flămânzi cu mutre de tuberculoși. Ai zice că sunt în uniformă: blugi, pulover gros marinăresc, bascheți. Aerul agasat și temător. Nu se prea simt în largul

lor. Tremură. Nu știu ce are să decurgă din drama asta; își dau seama că nu poate fi prea grozav pentru viitorul lor imediat. Se profilează niște despărțiri, care par inevitabile. Îi întreb cum îi cheamă, ce pedepse au ispășit și ce anume le-a motivat. În mare, e vorba de furturi, de mașini subtilizate, de agresarea unor șoferi de taxi sau a unor lucrători la stațiile de benzină. Dar un pungaș mărunt ajunge tâlhar dacă îi dă Dumnezeu zile.

Mă las pe o canapea desfundată. Marele salon al familiei Saint-Braque cade ușor în ruine. Părerea mea e că Francine ar fi trebuit să profite de prezența șnapanilor ăștia ca să-și zugrăvească încăperile prea lăsate în paragină. Domeniul e pe cale să naufragieze.

Mă uit pe rând la cei patru răufăcători:

— Ceva nu-mi miroase bine aici la castel, băieți! le spun. Întrevăd niște neplăceri de anvergură pentru voi toți.

Roșcovanul își dă cu părerea, răsucindu-și privirea în șurub:

— Noi n-am făcut nimic.

— Ai impresia că genul ăsta de declarații va fi suficient pentru noi, măi față?

— Păi, n-am putea să spunem altceva fiindcă ăsta-i adevărul! obiectează desăratul.

Béru nu mai rezistă și-i cârpește o labă care-l proiectează în mijlocul salonului.

— Vreau politețe! declară amicul meu.

Magrebinul se burzuluiește:

— De unde ați mai scos-o că nu vă respectăm?

O nouă labă îi umflă pometele.

— Am zis liniște! tună Bérurier. Domnul comisar vă pune întrebări și tot ce nu se încadrează în răspuns, înseamnă că-i prea mult, ați înțeles?

Îl las pe Mamut să-și dea frâu liber instinctelor. Mai multe luni în afara poliției, își fac simțită lipsa. Are nevoie să-și călească psihologia.

— Băieți, reiau eu, dacă Riton a fost ucis în labirint, înseamnă că a avut acolo o întâlnire; nu-i nevoie să absolvi Școala Națională de Administrație ca să te prinzi cum stau lucrurile. Despre întâlnirea asta trebuie că a vorbit cu unul dintre voi. Corect?

Pungașii rămân nehotărâți.

— Tu! mă adresez unuia dintre ei. Ce ți-a spus?

— Nimic, domnule.

— Fiecare dintre voi are o cameră separată aici?

— Nu; ne culcăm trei și doi, răspunde ruginitul.

— Cine stătea în același dormitor cu Riton?

— Eu, face incendiatul.

— Când i se întâmpla să plece noaptea, te informa unde se ducea?

— Nu ieșea aproape niciodată.

— Dar i se mai întâmpla, știu asta.

Tipul morcoviu are pielea obrajilor aproape acaju atât de deși îi sunt pistruii. Privirea îi e ușor albinoasă, incomodantă.

Casc.

— Ascultă, roșcovanule, fac eu, mă scoți din sărite cu răspunsurile tale evazive. N-ai realizat încă urgența conjuncturii. Ofițerul de poliție Bérurier o să te ia la prelucrat în maniera lui.

Îi fac un semn Grasului.

— Găsește un loc discret pentru o conversație cu oase rupte, îi recomand eu, pentru satisfacția mea intimă.

— Cu dragă inimă și cum nu se poate mai perfect, se grăbește Maiestatea sa.

Își lasă mâna pe umărul băiatului și-l propulsează spre ieșire.

Casc din nou și le spun celorlalți trei cu un glas lânced:

— Mai înainte s-o luați pe coajă, grăbiți-vă și dați totul la iveală. Eu reprezint ultima voastră șansă. Vreau să știu totul despre Riton, viața lui, cu ce se ocupa. Tot în ce privește partidele de amor din baraca asta; felul cum se lasă penetrate demoazelele din înalta societate, ce vă pregătesc ca delicatese. Vreau să știu cum vă ocupați timpul, cum trăiți, ce feluri de mâncare vă sunt servite. Dacă o să vă dați silința, o să mi-o dau și eu.

Vorbind întruna, mă îndrept spre telefon și compun numărul lui Jérémie Blanc. S-o fi întors din concediul petrecut în Senegal? Soneria zbârnâie în mai multe reprize. Exact când mă pregăteam să închid, aud glasul gâfâit al negrului.

— Blanc, vă ascult!

— La telefon, San-Antonio! îi răspund eu ca la ping-pong.

Jérémie izbucnește în râs.

— Fenomenal, mă asigură el. În clipa asta am sosit. Am urcat scările în fuga mare când am auzit telefonul.

— Lasă-i pe copii să despacheteze geamantanele, tipule, și vino la castelul Con-la-Ville, din Yvelines, pe națională 13. Te aștept aici în mai puțin de douăzeci de minute!

— Teribil! exclamă Jérémie, încântat. Ce s-a întâmplat, arde?

— Exact, doamnă marchiză, locuințele slugilor sunt pe cale să se carbonizeze.

Închid telefonul și mă îndrept spre ușă. Îmi strecor fizicul de artist prin deschidere și-l zăresc pe vărul Gonzague ascuns în cadrul ferestrei.

— Nu, nu, amice! îi spun. Eliberează teritoriul. Nu-i indicat să staționezi în curent cu un nas ca al dumitale, ai putea să te căptușești cu un guturai de pomină.

Închid ușa cu decorații printr-o lovitură de picior care o face să vibreze. Apoi, mă întorc la răufăcătorii mei.

— Veniți să vă așezați pe canapeaua mare, mielușeilor.

Îmi dau ascultare. Aduc un scaun în fața lor și mă instalez călare.

— De data asta suntem operaționali, le spun. Descătușați-vă inimile, dragii mei.

4. ȘI UNII ȘI ALȚII

Pe damele astea binevoitoare le-ai împărtăși fără spovedanie. Serioase! Emfatice! Nu-ți vine a crede că, o dată lăsată noaptea, copulează în figuri sălbatice, muierile astea rele de muscă! Sunt toate îmbrăcate la Chanel, puțin sau deloc fardate, rigide. Lumea bună cultivă aparențele și bine face. Ele îi servesc de virtute, iar eu găsesc că-i mai bine decât nimic. Prefăcătoria e un început de realitate. Dacă te străduiești din ce în mai mult să salvezi aparențele, progresiv ajungi să fii de-a binelea ceea ce dorești să pari. N-are rost să te zbârlești. Toate căile care duc spre cer sunt bune.

Trei tipese, plus Francine de Saint-Braque. Niște dezmățate între treizeci și cincizeci de ani, toate cu același stil și maniere excesive. Gata să te vâneze dacă folosești corect sau nu subjonctivul, dacă știi bine furculița în mâna stângă și nu scuipi sâmburii de cireșe direct în farfurie. Unele sunt măritate pentru că poartă verighete, altele fac băi reci ca să-și calmeze ardorile nocturne, când nu dispun de nicio sculă care să le satisfacă[28].

Relevantă pentru ele e privirea. Un nu știu ce indefinisabil lasă să transpară langorile lor intime: gemetele lungi de vioară ale sexului lor.

Le salut și mă simt flatat văzând aprinzându-se din capul locului în ochii lor de târfe pofte trupești. O vicioasă te sondează fără să-și dea seama. E destul să-și facă apariția un mascul, bine făcut, că imediat îl evaluează și fac presupuneri în legătură cu performanțele lui; dacă se sprijină în coate sau în mâini când face amor. În mâini ar fi un adevărat profesionist. Unul care are nevoie de recul pentru a viziona expresia Ninettei în decursul zbenguielilor, să se asigure că și ea trăiește intens clipa și să nu piardă nimic din mimica ei de plăcere.

Le măsor calm pe dezmățatele astea distinse. Vărul Gonzague stă bosumflat ceva mai departe. Simte că-l urăsc din instinct, ceea ce n-are leac, și că n-aș pierde ocazia să-l fac să-și deguste dinții. Și, cum nu-i plac loviturile, se cantonează într-o prudență ostilă…

Bérurier s-a întors. E mai greoi și mai formidabil ca oricând. Convins că peruca îi conferă un *look* (cum spune Jean Dutourd[29]), le trece în revistă pe dame, cu un capăt de limbă scos afară, foarte promițătoare, deși e mai încărcată ca o scrisoare conținând valori.

— Doamnelor, trec eu la atac, după audierea băieților de care vă ocupați cu atâta solicitudine, am aflat că tânărul cu beregata tăiată a avut o întâlnire în labirint, calificată de el ca fiind foarte importantă. A declarat chiar că acest rendez-vous *avea să schimbe multe lucruri.* Și s-a dus acolo pentru a nu se mai întoarce niciodată. Cum în timpul serii aici a avut loc o repriză de amor în colectiv, la care a participat

întreaga trupă, repriză provocată de proiecția unui film porno intitulat *Țarina în călduri*, operă în costume, de un anume nivel artistic. Cum a avut loc această repriză, ziceam, nu cred că întâlnirea de care pomenise Riton era stabilită cu cineva din această casă. N-ar fi existat nicio rațiune, gândesc, ca bietul băiat să aibă un rendez-vous secret cu o persoană care tocmai îi oferise totul în mod deschis. În consecință, vă scot din cauză.

O fulgerare de satisfacție trece prin cele opt pupile. În clipa aceea, mă aplec și mă prefac că ridic ceva de jos, obiect pe care-l țineam deja în palmă, deși la început avusesem reflexul să nu-l ating. Dar eu, tu o știi, Cugnazet, mă conduc după instinct, după elan, după un capriciu pasager. Viața și cariera mea sunt urmarea unor inițiative spontane, luate fără premeditare.

Mă ridic, ținând între degetul mare și arătător rujul de buze găsit de Béru, printre tufișurile labirintului.

— Una din doamnele aici de față a pierdut acest obiect, anunț eu pe un ton detașat.

Depun tubul pe gheridon. Francine de Saint-Braque se apropie și-l ia ca să-l examineze.

— Soleil d'or de Chanel, face ea, e al tău, Marguerite.

Dama din mijloc, adică cea care se apropie de patruzeci de ani, întinde mâna. Apucă și ea tubul. Apoi își caută poșeta pe șemineu și-i dă drumul înăuntru.

Schimb cu Alexandre-Benoît o privire elocventă. O ușoară mișcare a capului și Maiestatea sa se apleacă asupra acestei persoane.

— N-ați vrea, frumoasă doamnă, să trecem în camera dumneavoastră, ciripește peruca. Să vă zic ceva în particular.

Puțin surprinsă, femeia iese alături de camaradul meu. Tăcerea care succede e uleioasă. Fără gust. Toate așteaptă decizia mea. Iar eu nu-s prea sigur ce conduită să adopt. E momentul să fie alertat procurorul republicii. Acest asasinat, a cărui denunțare e mereu amânată riscă să ne cauzeze neplăceri tuturor. De mai bine de o oră sunt complice la tăcere. Numai că, dacă se prezintă haita confraților de la poliție, se termină cu libertatea mea de manevră. Trebuie, prin urmare, să deschid umbrela.

În acest moment, îmi sosește o răbufnire de prietenie în persoana lui Jérémie Blanc. E impecabil, negroteiul. Într-o haină din antilopă galbenă și un pantalon negru. Parcă ar fi la bateria unei orchestre. Miroase frumos a briantină cumpărată de la tutungerie. Zâmbetul lui e atât de alb că nu-l poți contempla fără ochelari de soare.

Grupul ăsta de femei îl deconcertează într-o oarecare măsură. Le salută cu un „Doamnelor" răsunător și se îndreaptă spre mine cu mâna întinsă.

— Hai să trăiești, Sana! Ei bine, lucrurile nu trenează când e vorba

de tine.

Expresia mea inhibată îl determină să-și pună o surdină. Ochii lui mari se îngustează puțin.

— Te rog să ții companie acestor amabile persoane, în vreme ce eu merg să dau un telefon, îi spun.

E oarecum contrariat. Nu știe la cine se află și ce se petrece. Nu îndrăznește să întrebe de stăpânul casei.

În ceea ce mă privește, eu caut un loc izolat, de unde să pot vorbi în voie. Optez în cele din urmă pentru biroul-bibliotecă situat lângă scară.

Spre norocul meu, Bătrânu mai e încă în sediul poliției. Probabil c-o tachinează pe noua lui cucerire pentru că aud râsete înăbușite, melodioase.

— Cine? A! San-Antonio! Ce vânt bun te aduce, băiete?

Băiatul îi face un rezumat admirabil de succint al evenimentelor pe care a avut bucuria să ți le nareze cu verva lui naturală. Îi raportez despre vizita „la noi” a Francinei de Saint-Braque, despre tânărul Riton și povestea lui cu sexele depozitate în frigiderul unei farmacii, despre a doua vizită nocturnă în compania mea și decepția puștanului; despre asasinarea lui urmată de cumplita castrare care ne-a pus pe treabă.

— Ciudată afacere, dragul meu, care ce anume urmărește? mă întreabă el.

— Sunt incapabil să vă precizez pentru moment, domnule director; aș vrea să pot trece întâmplarea sub tăcere încă o zi două ca să am libertate de mișcare.

— Ei bine! trece-o sub tăcere, bătrâne! Trece-o sub tăcere!

— Numai că în parc e un cadavru și nu-i tocmai convenabil.

— Evacuează-l cu o mașină a Institutului Medico-legal, Antoine. O să vi-l bage la rece cu o etichetă numerotată. Zouzou! Nu mă mai mușca, zvăpăiato! O să-mi lași semne! Asta-i tot, dragul meu? Sunt copleșit de treburi în momentul de față și…

— Asta-i tot, domnule director. Îmi cer scuze că v-am întrerupt un moment de la obligațiile dumneavoastră!

— Am să-i dau drumul ceva mai repede acum! gângurește Bătrânu. Noroc la vânătoare!

Închid ușurat. Compun numărul de la morgă, dar în aceeași clipă se aude un urlet de la etaj. Un țipăt puternic sfâșietor de femeie sfâșiată.

Pornesc într-acolo în fuga mare.

Se succed gemete, protestări vehemente!

— O! nu, asta-i nebunie curată! Ce-ai de gând, monstrule!

Ajung într-o cameră tumultoasă în care Béru e pe cale să facă dragoste într-o manieră magistrală cu persoana încredințată ceva mai înainte ca s-o interogheze. Biata femeie se zbate, dar marele primat

din câmpiile normande o menține într-o poziție convenabilă cu labele lui de bronz.

— Calmos, fetițo! o liniștește el. Nu mai da așa din fund! Am uns ustensila după ce mi-am suflat nasul în mână! Lasă că ai să vezi, o să fie formidabil. Nu te mai zbate, am să-ți fac un acompaniament de ghitară prin față ca să-ți vin în ajutor. Brrr, oiță! Foarte frumos! Ușurel! Uite că degetul își face datoria! Hai, liniștește-te! Acum s-a deschis și fundul, înaintez fără să forțez. În pas de paradă! Ca la Buchinegame[30]! Ah! nu mai țipi acum, puicuțo! A început să-ți placă scula lui Béru, găinușă de lux! Perfect! S-o luăm domol! De parcă ți-aș cânta *Dunărea albastră*. Vezi că nu te mai doare? Ia-o pe îndelete, nu-i nicio grabă. De îndată ce-ai să te simți mai bine, măresc viteza ca să guști plăcerea.

Ah! ai și început să te ambalezi! Iei și inițiativa! O să urmeze dezlănțuirea. Cumătra nu șomează deloc. Îți dai seama imediat că se dă în vânt după senzații tari! Că-i obișnuită cu asemenea manevre. Ooo, așa centru de cazare mai zic și eu! Și când te gândești că acum două minute protesta cât o ținea gura! Făcea mofturi! Trebuia să se plângă! Așa-i în lumea mare chiar și când degușți patruzeci de centimetri în portbagaj! Fasoane! Ăștia nu pot să se poarte firesc! Trebuie să faci nazuri că așa șade bine! Așa te pui în valoare!

Dacă văd o chelneriță o călăresc fără s-o fac pe amantul! Se bucură și ea de viață, după care întoarcem pagina! La o adică se bocește pe tăcute. Da' cucoana asta cu pretenții s-ar considera dezonorată să aibă de-a face cu mine fără niște fasoane.

Acum o iau în triplu galop, madam! Ia uite, nu se mai teme că se încinge! *Vacca*! O să-mi disloce o bielă în viteza asta! A început să prindă curaj, Marguerite! Unde o vrea să ajungă dacă dă bice în halul ăsta, stau și mă întreb? Dacă muncesc în regim de urgență o să mi se inflameze glanda! Ușurel, fetițo! N-am chef să mă mutilezi! Nutresc încă proiecte mari. S-o luăm mai domol, știu ce ne așteaptă sub ștergător. Piua! Cer un timp mort, să mă vaselinez un pic. Ne paște o catastrofă, puicuțo! Oprește-te, măgărițo! Oprește-te, îți zic! Ce naiba, doare scula mea, nu? Uf! Fir-ar să fie, am început să scot fum!

După ce s-a retras, a dat cu ochii de mine.

— Ah! aici erai, gâfâie Grasu. Mi se pare că vream să-ți spun ceva.

— Și eu aș vrea să-ți spun ceva, bombăn iritat.

Senioria sa încinsă mă trage pe coridor. Îmi mărturisește:

— Știu: nu pentru așa ceva mi-ai zis să plec cu tipa; numai că s-a întâmplat ceva care o scoate din cauză, tipule.

— Te ascult.

— Rujul de buze nu-i al ei.

— Ce vorbești? Totuși l-a înhățat și l-a băgat imediat în poșetă fără nicio ezitare, nu?

— De acord, dar faptul pledează în favoarea ei. Mai avea unul asemănător în poșetă, băiete. Când le-am scos la iveală, ea a esclamat: „Ah! atunci cel găsit de domnul comisar nu-i al meu, așa cum am crezut, nu am decât unul singur”… Era sinceră, crede-mă!

Această manevră nereușită mă decepționează.

— Ai să mă scuzi, face Alexandre-Benoît, trebuie s-o termin pe madam. N-are să priceapă de ce am lăsat-o în pană cu sala de festivități larg deschisă.

Se întoarce la muncile câmpului, cu membrul bătând măsura.

— Să revenim la oile noastre, frumoasă doamnă, gungurește el. În lipsă de vaselină mi-am pus puțin săpun. Pentru facilitarea transportului în comun. Sunt al tău, Marguerite, frumoasa mea panseluță. Am să-ți mângâi comoara cu toată galanteria pe care o dorești. În unele momente, vezi tu, când am de-a face cu o persoană din clasa ta, o dau pe poezie. Aș vrea să-ți compun niște versuri ca să-ți exprim cât de mult mă inspiră jamboanele tale, bucuria mea. Că fundul tău e o frumusețe. Un adevărat clar de lună! Un felinar japonez! Plonjez fără niciun obstacol în acest bostan foarte superb. Și țâțele tale care atârnă în față, mă fac să mă gândesc la lupoaica de la Roma care i-a alăptat pe Rému și Rommel. Nu mai vorbesc de coama care seamănă cu o pernă de puf! Îmi place cât de catifelată ți-e pielea în ciuda vergeturilor.

Gata, am luat-o din loc. Nu te strădui să ambalezi atelajul, cumătră: cine merge încet merge bine. O să ne desfătăm regește. Acum, dacă ai obosit în postura asta, am putea s-o luăm pe ușa mare din față. Da? Preferi mai bine? S-a făcut, întoarce-te cu partea dinspre Montmartre și hai să vizităm catedrala. Aici nu mai riscăm nimic, toate sunt în regulă! Autostrada de Vest! Zică lumea ce-o vrea de poza tatii, dar până acum nu s-a descoperit nimic mai bun ca să se bucure chinezul. Ce confort! Pullman, nu alta! Să faci dragoste în condițiile astea e la fel de plăcut ca degustarea unei palinci sub castanii din Provence. După strânsoarea de mai înainte, acum parcă aș intra în brânză. Simți cât de bine e, ducesă? Asta-i recompensa după atâtea încercări. Ne-am întors la origine, ca să zic așa!

Mergem cu capul sus! Abține-te cât poți ca să nu-mi strănuți, puicuțo. Cu cât aștepți mai mult cu atât e mai superb. Ridicăm munți cu simțurile noastre. Mai e un pas până la victorie! Dacă aș fi bogat, numai așa ceva aș face. Când erupe fericirea e ca racheta Ariel! Trebuie să ne acordăm viorile, fetițo. Să nu intre unul în gara Lyon pe când celălalt a rămas încă la Fontain’ bleau! Sărim cu parașuta mână-n mână. Și trebuie să-ți strigi tare bucuria! Numai neputincioșii își țin gura în amor! Un strigăt ca ăsta îi deranjează numai pe cei nu pot să atingă pragul fericirii.

Ce? Ai și luat-o din loc, prințeso? E peste puterile tale? Pune frâna,

fir-ar al naibii, nu sunt încă apt! Dă-mi timp să-mi fac bagajele, măcar. Gândește-te la lucruri triste! La moartea maică-tii! Cum? E încă în viață? Bun, atunci la a bătrânului. Să nu-mi zici acum că și el mai trăiește, bărbații dau ortul popii primii! Gândește-te la bărbatu' tău care făcea dragoste cu servitoarea! Ce? Asta te-ar excita? Nu, nu, schimbă sectorul. La Chirac! La înfrângerea lui de la prezidențiale, îți amintești ce mutră a făcut? Ce? Asta te face să râzi. Bine, atunci n-ai decât să râzi, dar nu juisa încă! Consideră-mă un trădător, Marguerite! Ne respectăm prea mult ca s-o rupem la fugă în dezordine.

N-am auzit, ce-ai zis? Că mandarina mea îți zguduie senzorialul? Gândește-te la impozite, trăzni-te-ar! La regina Angliei! La s.i.d.a.! A… Nu! Of, gata, sosesc și eu! Pe nepusă masă! Orient-Expresul! Aah! Oooh! Yesss! Totul pentru tine, târfo! Dezmățato! Doamne, ce eliberare! Ce? Ai ratat momentul! Ai amânat-o prea mult?

Ce te-ai prostit, cumătră? N-ai decât să-ți practici un solo de ghitară ca să termini. Eu nu-s responsabil de proasta ta gestiune, puicuțo. Eu am furnizat materialul hadhoc, în perfectă stare de funcționare, pentru rest fac și eu ca Ponce Pilot: îmi spăl scula! Eu, după terminare, încui caietul de reclamații. Dacă-mi permiți, îți împrumut chilotul să mă șterg. Gata, s-a făcut. Ciao, fetițo. Dacă o să-ți facă plăcere să revezi ustensila lui Béru în Normandia ta, sună-mă, mă găsești în cartea de telefon."

Se întoarce la mine, mulțumit de prestația lui și coborâm amândoi să continuăm ancheta.

•

Domnul Blanc e în cadrul unei ferestre în compania Francinei de Saint-Braque. Stau față în față pe două antablemente de piatră prevăzute cu perne și vorbesc pe șoptite. Vărul Gonzague se ocupă de celelalte două dame care patronează opere de binefacere. Toată lumea conversează cu gravitate.

Când mă zărește, Jérémie mă cheamă printr-un semn discret.

— Doamna m-a pus la curent cu toate evenimentele, îmi spune amicul meu *dark*; am impresia că bietul Riton a descoperit, fără să vrea, o poveste murdară în care sadismul e la ordinea zilei.

— Posibil, confirm eu.

De parcă i-ar fi venit o idee subită, Béru iese în fugă din salon. Bucătăreasa, nevasta grădinarului albit de bătrânețe, o babă grasă, informă, îmbrăcată în albastru, își face apariția ca s-o întrebe pe domnișoara ce instrucțiuni îi dă pentru cină. Francine ne propune să împărțim masa de seară cu ea și prietenii ei, dar eu declin invitația. Băieții ieșiți din pușcărie se foiesc pe lângă uși, stingheriți. Tare le-ar mai plăcea să-și ia picioarele la spinare. Fiesta a luat sfârșit. Amorul în colectiv, prelungit pe mai multe săptămâni, n-avea cum să mai continue după tot ce s-a întâmplat. S-a produs trezirea definitivă. Vor

fi nevoiți să ridice ancora, să-și găsească o nouă vizuină, să aibă de-a face cu alte femei, să facă rost de bani ca să se descurce. O atmosferă disperantă ne malaxează tuturor sistemul.

Madam Marguerite își face din nou apariția, abia ținându-se pe picioare, cu emisfera sudică vătămată dur de asalturile Grasului. Nimeni nu-i pune nicio întrebare, deși strigătele ei de iepuroaică au ajuns până la parter, fiindcă fiecare știe ce-a făcut; dar aici, așa ceva nu-l șochează decât pe vărul Gonzague.

Îi aștept pe lucrătorii de la morgă să pună cadavrul la rece. Trăim un moment teribil de straniu, în acest castel unde, tineri certați cu legea sunt cocoliți, răsfățați și satisfăcuți sexual de niște dame trăsnite, depravate serios. Cum spune lăptăreasa mea, madam Petibois: „Nici nu-ți vine să crezi că există lucruri ca astea!” Și cu toate astea, da: ele există.

Aud pasul greu al lui Béru deasupra capetelor noastre. Îți dai seama că știu ce face: scotocește toate încăperile în căutare de indicii. Vrea să găsească lenjerie plină de sânge, un brici, eventual un sex extirpat, și ceva prune din Agen. Cercetează crima la fața locului, ca să nu regrete mai târziu, mai înainte ca noi să întreprindem ancheta la exterior. Dar, după spusele roșcovanului care împărțea camera cu Riton, acesta din urmă era serios convins că *putea schimba multe lucruri*. Ce înseamnă asta, „să schimbi multe lucruri”, în situația lui?

În cele din urmă se arată cei de la morgă. Doi bărbați cu un furgon sumbru, fără ferestre. Schimbăm puține cuvinte. Le arăt legitimația și-i conduc până la cadavru, în noaptea care se lasă. Au luat cu ei o targă pliantă și-l încarcă pe Riton, după care pleacă fără un cuvânt.

Mă întorc în salon și o trag la o parte pe Francine de Saint-Braque.

— Cadavrul a fost ridicat, o anunț. Considerați că, până la noi ordine, cazul a ajuns într-un punct mort. Din două una: ori ancheta va proba că puștiul a fost ucis de cineva din exterior și atunci nu veți mai fi implicată sau, dimpotrivă, va indica faptul că asasinul e cineva de aici și atunci lucrurile își vor urma cursul normal.

— Mulțumesc, face castelana dezmățată; sunt intim convinsă că invitații mei sunt străini de această crimă oribilă.

— E ceea ce doresc și eu.

În fine, apare și Bérurier, cu un aer încăpățânat și fruntea în vânt. Privirea lui e plină de amărăciuni la discreție. De când poartă perucă, are tendința să-și ducă pălăria în mână, ceea ce-i conferă o politețe cu care nu ne-a obișnuit.

— Ți-a intrat mătura în fund? îi arunc eu pe șest.

— Și mi-a ajuns până în gâtlej, tipule! Nu-i rău că am scotocit peste tot! Până și în lada de gunoi.

Ne luăm rămas bun de la mica gașcă. Le informez pe aceste bizare persoane că n-au voie să părăsească proprietatea până la noi ordine și

că ne vom întoarce cât de curând, dacă nu cumva chiar mai înainte.

Pe acest nobil domeniu a pus stăpânire o imensă mizerie existențială. Simți că sufletele străbunilor se răscoală văzând ce se petrece pe locurile întemeiate de ei, îndrăgite și cărora s-au străduit să le confere o reputație de demnitate. Un bordel demențial! Un cuib al dezmățului ordinar.

Jérémie, care nu-i obișnuit cu aceste locuri aproape istorice (cel de față e isteric), declară dus pe gânduri:

— Femeia asta e de calitate.

— Teribil, îi spun, mai ales când își excită protejații pentru a le culege produsul ejaculării într-o cupă de șampanie pe care o golește apoi în sănătatea lor!

Aici, negroteiul blochează un penalti cu plexul lui. Nu-și crede urechilor.

— Ea…

— Ea!

— Groaznic!

— Bineînțeles!

— Ești sigur?

— Puștiul ucis mi-a povestit toate astea și prietenii lui mi-au confirmat.

— E bolnavă?

Intervine și Maiestatea sa:

— Nu-i prima rea de muscă, Albă ca Zăpada, care se dedă la asemenea degustări. Se vede treaba că, prin cocotierii tăi, se face dragoste numai în scopul reproducerii. Voi duceți femeile la bărbat cum ducem noi vacile la taur.

— În timp ce tu copulezi ca un intelectual! ripostează Jérémie.

— Textual! confirmă Béru. În amor are importanță ce pui în jurul lui. Blândețe, tandrețe. Unu care face dragoste fără să scoată o vorbuliță și ajunge să strănute ca un prost, spune-mi și mie ce câștigă în afară de faptul că-și golește boașele? În vreme ce tipul care te vrăjește, te ia cu romantismul, ăla da, știe să iubească. Mandrina lui ajunge ca un arcuș de vioară. Nu numai că-și satisface partenera dar o și încântă. O ia la sentiment. Glandele sunt, cum s-ar zice, o călimară din care scoți cerneala ca să scrii o pagină de amor, mă înțelegi? Îi sucești mințile, cumetrei.

Și atunci, poți să-ți permiți orice. E cucerirea spațiului! Ai pus șaua pe ea. Tipa plutește în fericiri pe care nici nu le bănuia.

Dacă n-ai fi *blak,* aș încerca să te dresez un pic. Să te învăț alfabetul împreunării. Dar contra atavisului tău nu pot lupta. Vorbim aceeași limbă, dar nu aceeași rasă. Acolo, la voi acasă, maiul în cofă. Atât că nu pisați manioc cu scula voastră. Femeile de pe la voi se culcă numai ca să vă toarne negrișori cu nemiluita. Dar marea plăcere a dragostei o

s-o simțiți mai târziu, când o să aveți apă la chiuvetă și gaze la toate etajele maghernițelor voastre din bambus. Aveți nevoie de două generații de filme porno ca să vă mai șlefuiți și voi puțin! Să vă incite și la altceva decât la jocul de-a mama și tata!

Civilizația, asta-i, amice! La voi acolo, ați pus carul înaintea boilor: vi se administrează gramatica înaintea Kamassutrei, și penicilina înaintea vibromasajului. Ați avut noroc cu albii, măi Blanc!

Ajungem în parcajul unde ne-am lăsat cele două mașini.

— Încotro o luăm? vrea să știe Jérémie.

— Vilain-le-Bel.

— Nu știu unde e.

— Vino după mine și se rezolvă treaba.

•

Un băiețel pe o bicicletă de adult e o imagine care-mi încântă întotdeauna inima. Îmi amintește de Ted, un prieten de la țară, când eram un mucos. Eu, băiat dintr-o familie destul de înstărită, aveam biciclete pe măsura mea, începând de la trotinetă până la bicicleta de curse, trecând pe la cea cu schimbător de viteze și ghidonul jos. Îmi pierdeam tot timpul cu ea modificându-i culoarea mânerelor. Ted, băiatul meșterului care cositorea ligheane găurite, albii și chei rupte, se folosea de o bicicletă veche, găsită prin maidane și pe care bătrânul lui i-o reparase. Era atât de înaltă că, pentru a o folosi, pedala stând în picioare, trecându-și un picior peste cadru. Trebuia să fii acrobat ca să te poți deplasa cu așa ceva. Iar Ted era. Gata să mă bată când ne luam la întrecere. De fiecare dată plecam rapid, construindu-mi un avans confortabil dar, la un moment dat, auzeam crescând în urma mea zgomotul bicicletei dezarticulate. Scârțâia și zdrongănea de peste tot. Era o bicicletă îngrozitoare, animată parcă de o viață proprie, care scotea strigăte! Până la urmă, Ted mi se alătura. Mie îmi ieșea sufletul ca să măresc viteza, dar băiețelul mărunt, ca un gnom demențial, mă ajungea din urmă în zgomotul ăla indescriptibil de fiare. Se ținea de-a curmezișul, aplecat în afara bicicletei, ca un vechi mecanic de locomotivă în afara monstrului negru, dacă pot să zic așa. Cămașa îi flutura în vânt. Bereta i se lipea de cap și pedala, parcă numai cu un singur picior, cel care traversa bicicleta ca să caute o pedală, la prima vedere, inaccesibilă. Salut, Ted! Ce s-a mai întâmplat cu tine? Mestecai bețișoare de lemn-dulce, și, când le scoteai din gură, semănau cu o pensulă destrămată. Ce-a făcut viața din tine, diabolic spiriduș?

Deci, un băiețel cățărat pe o bicicletă de om mare merge sinuos pe marginea drumului. Opresc după ce l-am depășit și-l aștept să mă ajungă.

— Ia spune, copile, e vreun doctor prin partea locului?

Dă din cap aprobator, dar nu se uită la mine, fiindcă mașina mea îl

hipnotizează.

— Unde locuiește?

— La intrarea în Vilain, pe dreapta.

A pus piciorul jos. El poate încăleca peste cadrul bicicletei, dar cum șaua e prea înaltă, a legat un sac vechi de cartofi în jurul tubului orizontal.

— Ce fel de mașină aveți, domnule?

— Un Maserati.

— Câți cai?

Îi spun. Mă întreabă apoi cât atinge la oră, dacă sistemul de frânare e performant, și altele. Ca până la urmă să-i recomand să scrie la firmă ca să i se trimită fișa tehnică.

În spate, mă așteaptă Jérémie la volanul mașinii lui obosite. După ce pornesc iar la drum, Bérurier mă întreabă:

— De ce mergi la doctor?

— Ca să-mi vorbească despre farmacist.

Înțelege, trage un vânt și cască pentru a-și restabili ventilarea organismului.

După care, dat fiind faptul că recenta lui prestație amoroasă i-a umplut inima de bucurie, intonează cântecelul *les Matelassiers*[31].

•

— Așteptați-mă aici, le recomand.

Amândoi îmi dau ascultare și mă duc să sun la ușa doctorului M.-F. Pardevent, fost internist la anumite spitale din Paris.

Un câine începe să latre, fără ca să treacă vreo caravană. Ceea ce trece, sunt vreo cinci minute bune. Apăs din nou soneria veselă (are forma unui clitoris). De pe partea cealaltă a ușii, potaia (lătratul e revelator în privința taliei) își reia cântarea inutilă: „Nu ne mai bateți la cap, am dat semnalul” (cuvinte și muzică de Javre și Dulăi). În fine, cineva deschide. O femeie tânără într-un neglijeu plăcut. Poartă un halat din mătase aurie cu motive indiene. E în picioarele goale și mănâncă un sandvici cu imperială din pâine, jambon și unt. Pletele lungi, șaten deschis, îi cad pe umeri. Are o privire în același timp intensă și insolentă.

Cum în ținuta asta nu poate fi bona unui doctor de țară, trag concluzia că-i vorba de soția lui (dacă doctorul e tânăr) sau de fiică (dacă nu-i).

— Ce doriți? mă întreabă femeia mestecând energic.

— Să am o discuție cu doctorul Pardevent.

— Pe ce temă?

— Vai, doamnă, tot ce ai de spus unui medic este în general de ordin particular, celebrul jurământ a lui Hipocrate e o dovadă.

Continuă să mănânce liniștită, cu privirea mereu ațintită asupra persoanei mele care, sper, merită osteneala.

Risc un zâmbet gen călduros-promițător, dacă îți dai seama ce vreau să spun? De regulă, obțin cu el rezultate bune.

Își înghite îmbucătura cu o puternică mișcare a glotei și-mi spune:

— Eu sunt doctorul Pardevent!

Îți dai seama ce surpriză pentru mine.

— Deci, așa se explică, articulez eu.

— Ce anume?

— Inițialele prenumelui: M.-F., nu vedeam cărui nume putea să corespundă fiind vorba de un bărbat.

Femeia ridică din umeri.

— Ar fi putut să fie foarte bine Maurice-François, Marc-Frédéric, Michel-Fabrice…

— Foarte adevărat, recunosc eu, dar de fapt e Marie-France, bineînțeles?

— Bineînțeles.

Mușcă din nou din sandvici. Trebuie că-i flămândă pentru că denotă o anume voracitate.

— S-o luăm de la capăt, face ea cu gura plină. Ce doriți?

Îi arăt legitimația.

— Comisar San-Antonio. Am nevoie de câteva informații cu privire la o persoană din zonă, pe care sunt convins că o cunoașteți.

Doamnei doctor mai că nu-i rămâne-n gât jambonul. Muierea asta trebuie că mergea în capul coloanei când era internist și personalul spitalicesc cobora în stradă. Furia îi aprinde chipul (deloc neplăcut când e în repaos), ochii, cum se spune prin docsuri, aruncă fulgere. Păi sigur, fulgere, n-am inventat eu așa ceva! Am aruncat destule prostii de când o fac pe scriitorul, dar ca asta, n-aș fi îndrăznit de unul singur.

— Unde te trezești dumneata! începe ea să strige. Crezi că sunt un delator? Bârfitoarea satului? Portăreasă în vacanță? Dacă vrei „informații” așa cum afirmi fără prea multă rușine, asupra cuiva din târg, du-te la jandarmerie, e la cinci kilometri de aici.

Știi că doctorița e gata să-mi tragă una? Știi într-adevăr sau trebuie totuși să-ți fac precizarea? Ce boașele mele! Na că am scăpat-o; scuzele mele, frumoasă doamnă. Mai să-mi stâlcească testiculele arătoase, mari cât niște ouă de gâscă. Cum? N-ai văzut niciodată ouă de gâscă? Nu-i nimic, vino să te uiți la bursele mele, și ai să te lămurești, draga mea!

Încă nu mi-a sărit mustarul, dar vine și asta.

Introduc un maximum de oxigen în foale, pentru a-mi asigura o autonomie confortabilă, și încep să-i dau cu gura.

— Dacă-i detestați pe polițiști, asta vă privește, doamnă doctor, și nu mi se pare ceva grav, dar această aversiune n-o să vă permită să vă sustrageți unei convocări care vă va sili să veniți la Paris la momentul

ales de mine. N-am sunat la ușa dumneavoastră, la o oră destul de târzie, ca să aud asemenea cuvinte neplăcute, ci pentru un caz important; dacă nu cumva dumneavoastră considerați un asasinat ca pe o farsă asimilabilă fleacurilor sau bagatelelor.

Toate astea, dintr-un foc, fără escală. Plămânii mi se târâie pe jos după acest efect oratoric.

Doamna ezită cu restul de sandvici ridicat în dreptul gurii.

Îmi spune sec, trăgându-se într-o parte:

— Intrați.

Mă conformez. Trântește ușa cu o lovitură dezinvoltă de picior. Haios număr. Mă întreb dacă locuitorii din Vilain-le-Bel sunt mulțumiți de doctorul lor. Reține că nu poate fi deloc neplăcut să fii palpat de o duduie așa de bine făcută. Aș prefera ca ea să-mi bage degetul în fund ca să-mi controleze prostata decât un doctor grăsan căruia îi dă pe gât usturoi, chestiune de suavitate.

Îmi indică sala de așteptare, o încăpere lividă, cu canapele de pai, o masă joasă sufocată de reviste surmenate, pe pereți gravuri de Paul Klee[32], pentru a demonstra că ei nu-i place arta figurativă. Într-un colț, un balansoar în chip de rățoi pentru a distra un eventual copil.

Iau loc pe canapea, ea – pe cea din față. Continuă să-și clămpăne sandviciul. Sper că i se va da în lături rochia de casă, dar afurisita a îngrămădit-o între picioarele încrucișate așa de bine că pentru a vedea Vezuviul ar trebui să te deplasezi până la Pompei.

Picioarele goale sunt extrem de grațioase și așa ceva, crede-mă, e rarisim. Are glezna lungă, nervoasă, genunchiul perfect rotund. Tot ce-mi poate permite halatul ei e o vedere asupra sânilor care par să fie de prima calitate. Nu o lăptărie abundentă ca la țară, ci niște gemeni mândri și fermi pe poziții.

— Doctore, atac eu, de câtă vreme practicați la Vilain-le-Bel?

— Intru în cel de-al treilea an.

— Locul vi se pare simpatic?

— Când îți place viața semirurală, nu-ți mai dorești altceva.

— Frecventați farmacia?

— Nu peste măsură. Să zicem că am cu ea niște relații profesionale armonizate.

— Aș dori să-mi vorbiți despre ele.

— În legătură cu ea faceți ancheta?

— Să zicem că mă interesează.

— Ei bine, aveți un avantaj asupra mea, pe mine nu mă interesează deloc și n-am nimic de spus.

Asta-i bună, doar n-o să punem punct așa brusc! De ce mi-o fi ostilă femeia asta cu picioarele goale? Fiindcă eu sunt polițist iar ea cultivă idei anarhizante?

Îmi interpretez scena cea mare. Mă ridic, îmi potrivesc cracul de la

pantalon, care se răsucise, și mă îndrept spre ușă spunând:

— Mulțumesc, doctore.

Am și ajuns la ieșire. Ea, proasta, rămâne tăcută și liniștită cu sandviciul și gura plină. Contrariată de brusca modificare a comportării mele. E ceva confuz ofensator în atitudinea mea. E un fel de a o trimite la naiba și a-i demonstra disprețul meu. Cu temperamentul nestăpânit pe care i-l bănuiesc gestul meu îi biciuie orgoliul.

— Ce v-a apucat! îmi aruncă furioasă în clipa în care deschid ușa culoarului.

Nu-i răspund.

— Hei, nu spuneți nimic? îmi strigă. Uite-l cum pleacă fără menajamente!

Mă întorc.

— Dacă tot trebuie să fac conversație cu o statuie, o prefer pe cea închinată eroilor neamului, din piață; măcar reprezintă Franța și n-are gura plină.

Oh! tigroaica! Dintr-un salt a și ajuns lângă mine. Acum, halatul nu mai e ținut sub control. Pulpanele zboară în lături și i se vede pubisul frizat: delicios și negru.

— Aș fi pariat că sunteți brună, îi spun, fără a încerca să-i ascund direcția privirii mele.

Replica mea o încremenește. Își lasă bucata de sandvici pe o consolă de lemn și-și închide halatul. Apoi, izbucnește într-un râs fantastic.

„Partida e câștigată”, îmi spun. Pe femeiuștile astea furioase le dezamorsezi cu o vorbă de spirit sau cu o remarcă licențioasă.

O privesc zâmbind și eu. Și pe urmă îmi întind mâna pe sub umărul ei stâng unde o depun ușor, ca un pescăruș ostenit poposit pe o epavă, cum a descris așa de frumos Canuet în memoriile sale prefațate de către contesa de Ségur.

— Ești frumoasă când te înfurii, dar ești sublimă când râzi, îi șoptesc.

Din ce în ce mai descumpănită, se desprinde de mine și-mi spune:

— Vă rog să mă așteptați o clipă, până mă spăl pe dinți. Nu-mi place să mă sărut după ce am mâncat.

Te prinzi?

S-ar părea că se ridică niște zori superbi deasupra relațiilor mele cu doctorița Marie-France Pardevent.

Mă întorc și iau loc în sală.

În așteptare.

5. DRAGOSTE, DELICII ȘI MOARTE

Când s-a întors, eu tocmai citeam un articol pasionant despre dopurile de secreții care obstrucționează conductul auditiv și care sunt de trei naturi diferite. Ele pot fi în coji, de origină epidermică sau ceruminoasă, atunci îți dai seama că n-are rost să-ți faci probleme pentru o nimica toată! Doctorița are câțiva stropi de Fluocaril deasupra gurii și (idioata) și-a schimbat halatul cu un soi de trening din mătase neagră, care-i stă mai bine, dar îl găsesc mai puțin excitant.

Vine către mine, mi se așază pe un genunchi (nu-mi mai amintesc pe care), îmi prinde capul între mâini și începe să-mi administreze un sărut pasionat, vorace, implacabil, cuceritor, decapant, explorator, iscoditor, care-mi intră în gură până la amigdale.

Dacă vrei părerea unui specialist, fata asta cam duce lipsă. S-o fi săturat și ea să tot îngrijească hemoroizi, crize de ficat, bronhopneumonii, reumatisme articulare, cicluri dureroase, oreioane, flebite, anghine, rujeole și altele, în târgușorul Vilain-le-Bel.

M-am prins care-i situația. Cuconița asta, după ce și-a obținut diploma, a cumpărat un cabinet în provincie pentru a-și demara activitatea. Din cauza datoriilor care trebuie achitate, strânge cureaua (sandviciuri și sandviciuri), duce o viață foarte cumpătată și cvasisolitară. Și atunci, e normal să i se răscoale glandele! Unui tip energic, bine dotat (nu-ți face griji pentru gleznele mele, port niște moletiere pe sub pantalon), apărut la ea în timp ce-i pe jumătate goală și-i pune mâna pe umăr, îți dai seama că nu-i mai poate rezista. Pentru Ninette a sunat de recreație! Își azvârle caduce-ul în urzici! O ocazie asemănătoare o prinzi de coadă (ceea ce face și ea) și-ți confecționezi o partidă de amor expres (i-am dat drumul!). Tocmai pentru că de la început masculul ăsta apărut inopinat i-a zgândărit senzorialul, a încercat să-i facă o primire ostilă. Dar *Achtung*! Când e vorba de San-Antonio, nu mai ai putere să lupți!

Eu, fără să pierd timpul, hop! Pe jos! Pe pardoseală e întins un covor. Aspru, ce-i drept, zgârie, dar e mai bine decât nimic! Ia te uită, senzuala mea nu și-a spălat numai dinții! Miroase bine a săpun de calitate, îl recunosc „Lemn de santal” de la Roger și Gallet[33]! E cumva o invitație?

Hai să vedem! Da, nu aștepta decât asta. Trebuie să recunosc, pentru Marie-France e singura recompensă în Vilain-le-Bel; se mai distrează ea cu asistenta, fiica cea mare a lui Evariste Lucot, mecanicul auto din Montpaf-les-Mantes. Doar din când în când, mai înainte ca fata să-și încalece Solexul[34] pentru a se duce să facă dragoste cu René

Clinquet, muncitor la regia Renault de Flins.

O găsea drăgălașă, acidulată, cu privirea vicioasă. Se uita la ea cum își descheia halatul alb. Pe dedesubt, nu purta decât un slip de complezență, incapabil să-i disimuleze nici trei fire de păr. A complimentat-o că arată bine, strângându-i sânii și mângâindu-i pubisul (apropo trebuie să-i telefonez lui Dechavanne[35] [36]), urmărind cu degetul fanta fermecătoare. Apoi, și-a apropiat gura, amical. Nimic care să le compromită relațiile. Întotdeauna, manierele contează. Să nu teatralizezi niciodată. Când rămâi firesc, totul e fantastic.

Martine (așa o cheamă pe asistentă) a găsit această atenție delicată. I-a mulțumit patroanei, punându-și la lucru degetul mijlociu destul de stângaci, fiindcă ei nu-i plac perversiunile. Cum zice Toinet, nu-i încă pentru vârsta ei. Așa ceva te apucă mai târziu. Numai că bărbații lor nu așteaptă și, pleacă să fie pompați aiurea, cu atât mai mult cu cât femeile măritate nu-și sug decât amanții. Doar în versiunea unei a doua căsătorii, când femeia a dobândit o experiență anterioară și trece la treabă chiar de la începutul jocului.

Poți să-ți dai seama că Marie-France, numai cu un degețel tremurător, nu ajungea prea departe în ce privește extazul. Astfel că sunt bine venit.

Îi administrez o ședință clasică, numită de „prezentare”: arată-mi puțin comorile tale, iată capitalul meu! Știu eu cum să procedez, ca să-ți deschid perspectivele de viitor. Mai târziu, dacă el va exista, îți capeți dreptul la un expozeu mai detaliat. O vom lua de la capăt punct cu punct. Vom dezvolta. Vom preciza. Vom atinge performanțe maxime, vom da jos pantalonii ca să tachinăm alizeele fericirii.

E o împreunare foarte frumoasă de recunoaștere, sinceră și cordială. Asta nu înseamnă că la sfârșitul parcursului, doctorița n-a rămas cu fesele însângerate din cauza covorului de iută… Dar mulțumită. Descătușată.

— De când n-am mai făcut dragoste, dragă? mă interesez eu.

Și acum începe să-mi povestească de Martine cu care se mai potolește din când în când. Am intervertit narațiunea, dar nu-i grav. Cu bărbați n-a mai avut de-a face de pe când era internistă. Aici, domnește o castitate desăvârșită. Nimeni nu trece pe la ea. Acum un an a făcut dragoste cu un tip care lucrează la Regie și el, tânăr și frumos. I-a făcut o injecție cu heparină în burtă. În ciuda durerii, băiatul era teribil de erect. Marie-France n-a mai putut rezista, și i-a practicat o felațiune. Băiatul nu era obișnuit cu asemenea delicatese: un arab, ce să vrei de la el! Iar Marie-France, cu gura plină! Era mai să se sufoce. Tu crezi că o abundență prea mare e dăunătoare? Da de unde!

Deci, doctorița mea își câștigă dreptul la acest voiaj, inclusiv toate cheltuielile. Îmi e recunoscătoare. Se cuibărește în brațele mele. *She*

love me! Îi mai mângâi puțin ceafa, ca să-i demonstrez că nu era vorba doar de un amor brutal, sublim și imediat uitat, ci de un real moment de dăruire, cu ramificații posibile, perspective demne de luat în considerație, cu urmarea în numărul viitor.

— Viața e minunată, suspină ea. Îmi mâncam trist sandviciul în fața televizorului. Și, dintr-o dată sună cineva la ușă și apari tu atât de superb dotat și de pasionat! De fapt, ce treabă ai cu farmacista?

Mandea are un simț al lui! Știu când pot să procedez deschis în confidențe. În loc s-o dau cotită, să uzez de subterfugii, îi povestesc întreaga *story*. Marie-France e o femeie stăpână pe ea; nu-i genul de muierușcă în stare să se cațăre pe masă când vede un șoricel. Îi vorbesc despre Francine de Saint-Braque și de „opera" ei de binefacere. Pufnește în râs. Tinerii ăștia răufăcători, găzduiți la castel își bat joc de orice și fac amor toată noaptea cu femele în delir. Dezvolt povestirea: Riton, incursiunea lui nocturnă la farmacie, macabra lui descoperire. Urmarea la care am participat și eu. Potrivit convingerii lui Riton, măruntaiele descoperite de noi înlocuiau oribilele organe găsite de el în frigider. Și pe urmă asasinarea băiatului și castrarea lui. Cumplit, ce mai! Fermecătoarea doctoriță mă ascultă. Afișează o expresie dubitativă. Când am terminat, o întreb ce părere are despre toate astea.

— Niciuna, îmi răspunde ea categoric.

— Explică-te!

— Dacă ai vedea-o pe băbuța Purgon[37], n-ai mai avea niciun dubiu în ceea ce o privește. Ea, colecționară de falusuri! Stai și te întrebi dacă a văzut așa ceva în viața ei! N-a fost niciodată măritată. Pe timpul sexualității ei a practicat probabil lesbianismul. Trăiește pentru pisicile care-i împut locuința și vede atât de prost cu lentilele ei enorme, încât se folosește de o lupă ca să caute anumite medicamente prin clasoare. Intenționează de vreo doi ani să vândă farmacia, dă anunțuri prin ziarele de specialitate, dar nu știe cum să se eschiveze când se ivește un eventual cumpărător.

— Și asistenta ei?

Marie-France ridică din umeri.

— O împiedicată grasă, măritată cu un șofer de taxi din Mantes-la-Jolie. Nu vorbește decât de copiii ei pe care-i iubește la nebunie. Dacă ai lăsa-o cu o căpiță de fân, ar mânca-o. Altminteri, mestecă tot ce-i iese în cale: ciocolată, biscuiți, banane. O bulimică!

— Mi s-a spus că ar mai fi și un lucrător arab?

— L-am zărit foarte vag. Pare un om cumsecade. Nu-l văd secționând penisuri și aranjându-le în frigiderul farmaciei! Oricum, n-ar putea s-o facă în ascuns față de cele două femei, altminteri am putea considera că toți trei sunt complici.

— Concluzia, bietul Riton a bătut câmpii?

— Cum ai vrea să aibă dreptate? Întâmplarea asta e atât de incredibilă, de bizară și ridicolă!

— Și cu toate astea, drăguță doamnă doctor, tânărul știurlubatic e mort și cineva i-a secționat aparatul reproducător! Și asta nu mai e o părere: am constatat-o cu ochii mei!

Cineva sună imperativ la ușă. Cum partenera mea e în pielea goală mă duc eu să deschid. Găsesc pe ștergătorul de la intrare un Béru, bosumflat.

— Ai pus la fiert o supă cu slăninuță, sau doctorul îți pregătește un ketchup? mă întreabă Umflatul.

Apoi, dă cu ochii de Marie-France, așezată turcește pe covor. De la intrare se vede bine totul și e feeric. Grasului încep să-i curgă balele de stupoare.

— Așa stau lucrurile, acum înțeleg, șoptește el. Domnului comisar i s-a gâdilat cornul abundenței în timp ce prietenilor lui li s-au lungit urechile așteptând afară! Nu m-ar mira dacă ancheta domnului comisar ar trece prin fesele fandositei ăsteia!

— Ai memoria scurtă, sac de rahat! Ce făceai mai adineaori la castel?

Îmi zâmbește.

— Corect, copile: o ocazie de a-ți muia biscuitul e sfântă. Dama asta frumoasă e soția doctorului?

— E chiar doctorul în persoană.

— Ce vorbești, nu mi-ar putea face un control jos dacă tot suntem aici? Doctorițe ca asta le-aș aduce în fiecare dimineață la căpătâiul meu ca să-mi ia temperatura înainte să mă scol.

Intră, galant, cu pălăria în mână, ca un mușchetar care o întâlnește pe Anne de Austria pe un coridor.

— Omagiile mele și cele mai bune urări, micuță doamnă. Ziua asta trebuie însemnată în calendar, fiindcă de cele mai multe ori eu m-am aflat în pielea goală în fața unui doctor și nu invers.

Marie-France se uită la Béru și mă întreabă:

— Cine mai e și ăsta?

— Secundul meu, mărturisesc fără fanfaronadă.

— Interesant, face ea. I se întâmplă să întoarcă spatele când o femeie goală își trage pe ea chilotul?

— Niciodată, o asigur, e un spectacol prea fascinant.

Se ridică, ajutată de gentilomul care pot fi în cazurile de excepție și, fără să se rușineze, își îmbracă slipul superb (slip, slip, ura!) de culoarea florilor de tei, armonizat cu ochii ei.

Béru înghite în sec, pe urmă se șterge la gură cu mâneca și declară:

— Orice ai spune tu, o femeie e mai frumoasă ca un cal.

— De ce mă rog, ca un cal?

— Fiindcă îi poți călări pe amândoi. Unul te duce mai departe, dar

celălalt te duce mai sus.

— E poet? mă întreabă Marie-France.

— Mai ales când e flămând, îi spun. Bun, inimioaro, acum noi o să ne vedem de drum.

— Te-ai gândit măcar la ce trebuia să faci când ai venit? se interesează Grasu.

— Da, însă răspunsul e negativ.

Îi rezum aprecierile făcute de doctorița Pardevent în legătură cu farmacia din Vilain-le-Bel și cu cei care o exploatează.

Atunci, fără să strige haltă (deși e mai încornorat ca un șef de gară), Mamutul explodează:

— Ascultă, șmechere. Din două lucruri, celălalt: pungașul a fost lichidat ori de cineva de la castel ori de cineva de la farmacie; e clar, precis, fără bavuri, tăiat în bronz. Eu, spre deosebire de tine, eu cred în treaba asta cu mădularele din frigider (scuzați expresia, doamnă doctoriță, dar dumneavoastră știți ce-i aia!). Și știi de ce cred? *Pentru că așa ceva nu se inventează.* Și pentru că lui Riton i-a fost tăiată socoteala. Atunci, trebuie să ne lămurim precis despre ce-i vorba cu farmacia asta. Părerea frumoasei doamne, care pentru prima dată văd un slip de o culoare așa de delicată, nu zic că-i greșită, zic pur și simplu că s-ar putea înșela. Unii oameni îți fac impresia că ar fi într-un fel și pe urmă, într-o bună zi, descoperi că-s altfel. Asta-i viața!

Acestei aserțiuni vehemente îi urmează o tăcere melodioasă.

— Vă rog să mă scuzați, doamnă, adaugă brusc Béru.

Părăsește salonul pentru a se îndrepta spre ieșire unde lansează o salvă de vânturi ca la 14 Iulie. Se întoarce aerisindu-și pantalonul cu mâna.

— N-au prea mare importanță, dar te ușurează, declară el. Doamnă doctoriță, ținând cont de monstruoasa repriză de amor furnizată de comisarul meu, n-ați fi de acord să-mi dați o mână de ajutor?

Dominată de atitudinea fără replică a tipului cu perucă, Marie-France se mulțumește cu o aprobare mută.

Grasu înregistrează asentimentul cu satisfacție. Se întoarce spre mine.

— Tipule, tu-mi cunoști darul?

— De pârțoman?

— Nu! de clarvăzător. Știi cum adulmec lucrurile pe moment?

— Ca un porc trufele, îl completez.

— Pozitiv, face Grasu, fermecat de comparație (noblețea celui de-al doilea substantiv corijează duritatea primului). Sună la serviciile de ascultare și cere să fie branșat telefonul farmaciei. Pe urmă, doamna doctoriță o s-o cheme pe bătrână ca să-i spună că tocmai a primit un telefon anonim cum că farmacia înmagazinează sexe de om umane în frigiderul din spatele buticului, mă urmăriți, doamnă doctoriță? S-o

faceți pe indignata. Să-i ziceți bătrânei că trebuie să depună o plângere, că se fac glume de prost gust, și chestii de astea.

— Am înțeles.

— Și apoi, iau eu cuvântul, speri că farmacista va suna la cineva anume pentru a-i transmite vestea?

— Ce-a văzut Riton n-a fost o părere, cu siguranță dama are un complice pe care să-l pună la curent.

•

Ne ducem și-l luăm și pe domnul Blanc și ne adunăm cu toții în salonul doctoriței, mâncând biscuiți, din care are o cutie mare și bând un vin de Loira (locul de baștină al frumoasei mele patriciene).

Am urmat punct cu punct instrucțiunile Grasului. Farmacia din Vilain-le-Bel e pusă sub ascultare. Marie-France a dat telefonul cu pricina, dovedind o vehemență a cărei indignare mi s-a părut de bun augur, iar acum așteptăm eventualele reacții. Potrivit spuselor noii mele cuceriri, doamna Purgon a tratat problema cu umor. Chiar a precizat că dacă ar colecționa sexe masculine nu le-ar depozita în frigider ci în altă parte, ceea ce ar opune o dezmințire zvonurilor care făceau din ea o lesbiană pe tușă. Când doctorul Pardevent i-a pomenit de poliție, a izbucnit în râs, afirmând că n-are de când să-i inoportuneze pe sticleții din zonă cu baliverne atât de grotești.

Și acum, așteptăm.

Marie-France a telefonat de vreo douăzeci de minute și „serviciul de ascultare” nu ne sună în ciuda instrucțiunilor mele. Bérurier e pleoștit. Darul lui se duce de râpă. Pentru a termina o dată pentru totdeauna cu privirile noastre sarcastice, se uită la tembelizor. Domnul Blanc trage cu ochiul la picioarele amfitrioanei noastre. Am impresia că vacanța petrecută în țara lui de baștină l-a condiționat astfel încât să aprecieze femelele de prin părțile noastre temperate.

Îmi spun că am ajuns într-un punct mort, că totul e nesigur, că ancheta devine puțin incoerentă. Foarte frumos să acționezi potrivit inspirației, dar când nu obții rezultate, te simți îngrozitor de prost.

După o oră, Marie-France declară că Béru a dat cu bâta-n baltă și că ea a fost cea care a văzut just: bătrâna farmacistă e mai albă ca o hermină.

Dezamăgit, Blanc se interesează în egală măsură și de televizor, unde e programat un documentar despre cultivarea perelor bergamote în stepele din Nancy.

— De ce n-ai rămâne în noaptea asta aici? îmi șoptește la ureche Marie-France.

Nostimă propunere care mă ia, știi cum? Prin surprindere!

Ideea își face loc cu toată viteza în capul meu. După ce m-am recuperat în urma îmbrățișării practicate în trombă, am început să tânjesc din nou după dragoste, stare care furnizează amanți de

calitate, pentru că ei visează mii de combinații amoroase ingenioase ce le trezesc dorințe incoercibile, însoțite de modalitățile satisfacerii lor.

— Vorbești serios? ripostez eu.

— Îmi placi la nebunie! răspunde doctorița.

Îi mângâi șoldul de violoncel și mă ridic.

— Bun! E timpul să ne întoarcem la Paris, mielușeilor, le spun duetiștilor. Plecați amândoi cu mașina lui Jérémie, eu am să mai rămân puțin.

Maiestatea sa începe să se hlizească.

— Să știți, doamnă doctoriță, că vă prezic o noapte de gală! În plus de faptul că e mai bine a doua oară, Sana al nostru se depășește când o ia de la capăt! Ce inventar are la îndemână tipul! O să cădeți pe spate, fără joc de cuvinte! Ce combinații, vă rog să mă credeți! Unul care ar avea patru mandrine, ca Budha, n-ar fi capabil să-l egaleze! Să nu uiți de tiroleza bulgărească, Tonio, senzuală cum o bănuiesc, o să-i placă la nebunie! Și de masorul javanez, ce zici? Nu uita nici de giroscopul dezlănțuit! păi, doamnă doctoriță, o să cam trebuiască să vă puneți fundul la muiat fiindcă vă anunț că ați încurcat-o.

Mâine, s-ar putea să stați numai în picioare! Pentru dumneavoastră o să fie o zi de Pampers-Chantilly! După o călătorie pe lună trebuie să te mai întorci și pe pământ! Unde ești, Albă-ca-Zăpada? Numai tu ai stat pe tușă în seara asta. La întoarcere, o să trebuiască să-ți iubești cioara. Reține că un fund ca al ei o să-ți dea de furcă! Să știi că pe Ramadé[38] a ta eu aș rezolva-o ușor! Nu te mai benocla așa la mine, prostănacule: glumesc. Dacă într-o zi ai să ai chef să ne permuționăm muierile, ți-o împrumut pe Berthe amical. E o vită de rasă și pentru manevre face față unui echipaj ea singură. Bun, am plecat. *Ciao,* doamnă doctoriță. Pe mâine, Antoine. Succes și nu uita deviza lu' nenea Béru, care este: cu steagul sus!

Pleacă amândoi.

Uf!

— Hai să urcăm! mă invită Marie-France.

•

În decursul figurii numărul patru a ducelui de Aumale începe să sune telefonul.

Fir-ar al naibii! Tocmai puneam la punct mișcarea sfredelului coborâtor, întotdeauna foarte delicată! Ea mă încăleca suplu, nu în genunchi, ci sprijinindu-se în călcâie cu brațele date spre spate. Rotația feselor atingând perfecțiunea. Pricepuse în ce consta plăcerea coborârii și extrema precizie a ondulației. Eu eram în extaz, atât era de *hard,* de bine pe deplin și fenomenal de delicat. Ea gemea suav. Ce muzică! Femeia care geme de voluptate, nu cunosc nimic mai frumos pe lumea asta! Se învecinează cu apoteoza. Transcenzi.

Beneficiase până atunci de tiroleza bulgărească, preconizată de Alexandre-Benoît, imposibil de evitat. Ne copleșea clipocitul miraculos, în comparație cu care cel al lacului lui Lamartin ar semăna cu zgomotul unor cizme printr-o mlaștină. Și pe urmă a început telefonul, fir-ar al naibii de telefon! Adică scurtcircuitarea simțurilor noastre. Căderea vertiginoasă, în măsură să te scoată din funcțiune!

Marie-France e maimuța lui Pavlov. Pentru ea, ca doctor, telefonul reprezintă glasul stăpânului. Mă respinge cu autoritate. Eu îmi spun: „Sunt cei care țin telefonul sub ascultare". Speranța contrabalansează deruta senzorială. Pot să renunț la amor pentru o cauză nobilă. Minunata mea parteneră ridică receptorul. Mă aștept să spună: „Vi-l dau imediat". Dar nu. Apucă un creion și se apleacă asupra unui bloc-notes. Repetă:

— Mazupot, cătunul Lanterniers.

Apoi întreabă:

— I-ați luat temperatura?

…

— Cât are?

…

— La ce oră s-a declanșat?

…

— Câte cașete?

…

— Nu-i mai dați nimic. Sosesc imediat.

Și închide. Eu am ajuns în bernă. Ah! să știi că nu-i o nirvană să ai de-a face cu o doctoriță. Telefoanele din timpul nopții, mersi, nu servesc, în plină copulare, trebuie să te țină nervii!

— Grav? o întreb, în timp ce ustensila mea a ajuns la pasajul de nivel cu calea ferată, înainte de sosirea trenului.

— Trebuie să văd. De cele mai multe ori suntem deranjați pentru o nimica toată, dar o dată la o sută e ceva serios și, pentru această singură dată, trebuie să te deplasezi. Mai ales când este vorba de un copil. Sper să nu-mi facă o meningită.

În timp ce vorbește, se îmbracă: slipul, sutienul, blugii, puloverul, mocasinii, jacheta din piele de căprioară, ranița servind de trusă.

— Vrei să vin cu tine, dragostea mea? îi propun.

— Nu ești pregătit: am să rezolv cât mai rapid posibil.

Se îndreaptă spre ușă și-mi spune înainte de a ieși:

— Ai grijă să nu adormi!

— Să nu-ți faci probleme, iubito, ai să fii primită cu onorurile cuvenite temperamentului tău.

Îmi aruncă o bezea. Îi fac un semn prietenesc de la revedere.

Viața îți oferă uneori niște întâlniri tare drăguțe.

•

Și pe urmă, brusc, îmi aduc aminte de Toinet părăsit la alde Bérurier. Așa să procedeze un tată adoptiv? Sar la telefonul gazdei mele pentru a forma numărul căpcăunilor. Receptorul e ridicat chiar de puștan.

— Ah! bine că ești tot acolo! aprob eu.

— Cum ai fi vrut altfel!

— Să nu-mi spui că ești singur?

— Nu, dar grăsana sforăie, iar unchiul Béru nu s-a întors încă.

— N-am să pot trece să te iau, o să trebuiască să te întorci acasă cu un taxi, mâine dimineață trebuie să mergi la școală?

— Nu-ți face sânge rău.

— Berthe te-a dus la cinema?

— Am schimbat programul.

— Ce-ați făcut?

— Dragoste.

Simt că mă sufoc.

— Poftim?

— Să știi că-mi trecuse prin cap să am de-a face cu vaca asta, și totul a venit de la sine. Mi-a propus să vizionăm o casetă porno, și după ea a urmat restul.

— Dar asta înseamnă corupere de minori! Ar putea să înfunde pușcăria, ticăloasa!

Băiatul începe să râdă:

— Ia-o încet, tipule! Inițiativa mi-a aparținut mie. Ce spectacol! N-am să-l uit niciodată! Socoteala ei e ca un portal de biserică înconjurat de păr! Dacă m-ai fi văzut: Tintin în Congo! Cred că ai fi fost mândru de mine.

— Mândru că un rahat cu ochi de paisprezece ani neîmpliniți face dragoste cu o târâtură împuțită! strig eu.

Băiatul calmează jocul:

— Exact așa. Ia gândește-te: un puștan capabil să atace o grămadă de târfă ca tanti Berthe, nu mai întâmpină pe urmă niciun obstacol! Femeile nu-i mai fac frică, le are la degetul mic. Vreau să fiu la înălțimea ta, Antoine. Să-ți calc pe urme. Un puști crescut de tine se comportă ca tine! Întotdeauna ai fost idolul meu, adevăratul meu tată.

Știi că-mi aduce lacrimi în ochi, găgăuța asta?

Dacă stau bine și mă gândesc, la paisprezece ani și eu am fost inițiat de madam Ghirelli, croitoreasa mamei. Când m-am dus să iau o rochie de la retuș, la întoarcerea de la școală. Madam Ghirelli nu terminase complet lucrul și m-a rugat să aștept puțin. O femeie frumoasă, planturoasă, brunetă și abundentă, cu o privire care îți nimerea drept în pantaloni fără ezitare. Cosea la un Singer vechi, căruia îi acționa pedala.

„— Poți să-ți înveți lecțiile, Antoine, cât aștepți!”

Mi-a indicat un fotoliu jos, chiar în fața ei. Am luat o carte de formă, dar n-aveam ochi decât pentru coapsele ei deschise sub mașină.

I se vedeau jartierele, chilotul roz. Ce erecție! Mă aflam în stare de hipnoză.

Până la urmă a băgat de seamă, fiindcă ea îmi vorbea, iar eu nu-i răspundeam. S-a oprit din acționarea pedalei sub formă de grilă. Să-ți mai zic cât era de perversă? Se excita fiindcă mă excita. Ai să remarci adesea acest fenomen de autoaprindere în unele întâlniri. O întrepătrundere emoționantă! Eu numesc asta „fericire". E ceva spontan, intens, copleșitor.

S-a ridicat fără să-și tragă fusta în jos, urcată pe pulpele ei frumoase și cărnoase, și s-a apropiat de mine. S-a ghemuit în fața mea și a început să mă mângâie ca să mă domesticească.

„— Dar ce bag eu de seamă, tu ești un bărbat în toată firea de pe acum!"

Dacă ai fi văzut cât era de pricepută madam Ghirelli. Ce abilă. Niște mâini ca de zână. Privirea ei era lugubră de dorință. Vocea răgușită, își scosese limba printre buzele senzuale. O ușoară atingere și sexul meu s-a cabrat. Un armăsar sălbatic, gata să se ridice în două picioare. Mi-a practicat un început de felație.

Brusc, mi-a spus: „hai cu mine, banditule!" Nu mi-a căzut bine că mă făcea bandit, dar mi-am spus că-i o proastă și n-are rost să dai atenție unor stângăcii. Bună croitoreasă, o târfă clasa-ntâi, dar proastă cât cuprinde.

M-a tras până în dormitorul ei, de pe latura opusă a vestibulului. Lângă un pat erau niște papuci bărbătești și revista *Le Chasseur Français*[39] pe noptieră, pe partea unde probabil că dormea soțul ei. Cât ai zice pește, și-a dat chiloții jos, și-a masat părul cu degetele ei lungi ca să rectifice cărarea mediană și hop! Prezentați biletele de călătorie, îmbarcare imediată.

Crede-mă, aș fi incapabil să-ți povestesc urmarea, nici dacă a ținut mult, nici dacă a fost bine, nimic. *Schwartz*[40] în memoria mea. O cădere vertiginoasă. Sexul meu era legat la ochi. Nu știa încotro merge. Croitoreasa îmi vorbea. Nici de asta nu-mi mai amintesc nimic. Gângurea ca o porumbiță bătrână. Am terminat pe orbește. Idioata aia a început să râdă! Într-un asemenea moment! Într-o clipă capitală a vieții mele! Se amuza ca o proastă ce era.

Și pe urmă s-a dus tropăind până la baie ca să-și rectifice ținuta. S-a întors în mână cu un prosop plușat cu care m-a șters conștiincios, îndatoritoare, dacă stai să te gândești. Maternă!

Apoi, s-a apucat să termine retușurile. Mi-a spus ambalând rochia într-o cutie:

„— Cred că acum o să vină bine. Dacă mai e ceva în neregulă, adu-mi-o înapoi!"

Un zâmbet lacom. O ocheadă vicioasă. Cred că se excita tot pedalând pe Singer-ul ei venerabil. Și toate astea, ca să-ți spun că și Antoine…

Asta-i viața, e aici, îmbarcându-l pe fiecare la rândul lui…

Mă întind gol pe patul modest al doctoriței. Crezi c-o fi făcut meningită băiețelul familiei Mazupot?

•

Lătratul unui câine mă face să tresar. Constat atunci că am adormit bine mersi, contrar promisiunii mele, cu amintirile legate de madam Ghirelli. Javra asta gălăgioasă care latră la lună m-a smuls din visele mele desfrânate. Veioza așezată pe o lădiță în chip de noptieră răspândește o lumină blândă. Mă uit cât e ceasul și sar în sus: patru și ceva! Or, drăguța doctoriță a plecat cu mult înainte de miezul nopții. Am impresia că treburile s-au prezentat prost cu băiatul bolnav și o fi fost nevoie să fie internat într-un spital din Versailles sau Mantes. Cu toate astea, Marie-France ar fi trebuit să se întoarcă până acum. Dar dacă o fi făcut vreun accident?

Îmi mușc zăbala, dar nu pentru multă vreme. Imediat mă apuc să răsfoiesc cartea de telefon din Yvelines. Vilain-le-Bel… e chiar la sfârșit. Numele părinților care au sunat-o pe doctoriță parcă ar fi gravat pe blocnotes, fiindcă a apăsat tare când a scris, femeia asta energică. Mazupot. De altfel, îl țineam minte. Numele e pe pagina din dreapta. Mazupot Albéric, horticultor, cătunul Lanterniers.

Formez numărul. Telefonul zbârnâie în mai multe reprize mai înainte ca o voce de bărbat, cam încleiată, să-mi răspundă:

— Da? Ce s-a întâmplat?

— Domnul Mazupot?

— Chiar el. De ce?

— Doamna doctor mai e la dumneavoastră?

Urmează puncte de suspensie de care te scutesc.

Mazupot bombăne:

— Cine?

Și în clipa asta cărarea dintre fese începe să-mi servească de streașină. Iată-mă inundat de sudoare, brusc, mai rău decât dacă aș fi plonjat îmbrăcat în Sena. Mi s-a pus un nod în gât de groază.

— Doamna doctor Pardevent pe care ați chemat-o în timpul nopții pentru băiețelul dumneavoastră, insist eu.

Tipul cască și-mi spune:

— N-am chemat niciun doctor și băiețelul nostru face serviciul militar. E greșeală… sau o glumă!

— Probabil, fac eu zdrobit. Ca să ajung în Lanterniers, plecând din centrul târgului Vilain-le-Bel, pe unde trebuie s-o iau?

— Drumul la dreapta, imediat după biserică. Mergeți pe el cam doi kilometri și pe urmă o să dați cu ochii de serele noastre.

— Mulțumesc.
— N-aveți pentru ce.
Horticultorul închide telefonul și la fel fac și eu.

•

Opresc în fața farmaciei Purgon. Crucea verde nu mai clipocește și totul e stins deasupra magazinului. Burgul doarme cuminte sub un clar de lună sfâșiat de nori ațoși. Are să plouă cu siguranță. Pornesc la drum. Șoseaua de pe dreapta, imediat după biserică. O catedrală à la Vlaminck[41], puțin cam chiondărâșe. Câteva case de țară, înstărite, cu grădini înconjurate de ziduri înalte. Și pe urmă câmpurile, de pe acum normande, pline de meri povârniți sub greutatea fructelor. Un teren de fotbal flancat de niște construcții din prefabricate. În fine, ogoare de grâu sau de porumb, ferme și șoproane adăpostind mașini agricole.

Înaintez cu viteza unui taxi în vânătoare de clienți. Caut cu groază că am să găsesc. Ceva mai departe drumul descrie o curbă, se întinde în lungul unei bălți, pătrunde într-o pădurice. Încetinesc și mai mult. „Aici e”. Un polițist în gardă și care posedă un al șaselea simț de copoi nu s-ar putea înșela. Și într-adevăr, zăresc printre copaci scânteieri de geamuri și de piese cromate. Frânez brusc pe marginea șoselei și dau fuga.

E un Peugeot 5 CV alb, cu crocodilul Lacoste pictat pe caroserie. Caduceul roșu e lipit de parbriz. La volan, Marie-France, cu capul spulberat de un glonț de calibru mare, care i-a smuls calota craniană. Gura îi este înfundată de o mănușă de piele. Trusa e lăsată pe bancheta din spatele mașinii. Geamurile vehiculului sunt aburite, deși ea nu mai respiră de o bună bucată de vreme.

Închid portiera. Bolnav, sfâșiat de o tristețe cosmică. Mă sprijin de capotă. Gândurile mi se învârtejesc în cap. Îmi spun: „Prostul ăla de Bérurier a omorât-o cu toate combinațiile lui idioate!”

Aș vrea să-l iau la bătaie. Să-l insult. Aș vrea…

Aș vrea, aș vrea, aș vrea…

Și pe urmă încep să plâng fără lacrimi.

6. NOPȚI DE DRAGOSTE SĂ-ȚI DAI SUFLETUL

La stânga farmaciei e un coridor închis de o ușă cu geamuri prin care se poate vedea o scară garnisită cu gresie roșie, niște ziduri din piatră aparentă și o rampă de lemn, groasă, cu coloane mici Ludovic al XIII-lea. Ansamblul arată ca un imobil vechi renovat de un decorator, cunoscător perfect al gusturilor persoanelor amatoare de „vechi". Trebuie acționat un buton de apel ca ușa să se deschidă, dar acest gen de încuietoare din alamă, dacă-mi dai o monedă de cinci franci mi ți-o domesticesc în mai puțin timp decât ți-ar trebui ție să-ți restaurezi comoara după plecarea lui Charles-Henri, prietenul din copilărie al soțului tău.

Urc optsprezece trepte care mă saltă până pe palierul doamnei Purgon, farmacista.

De data asta, amicul sesam se ia la ceartă cu două zăvoare recalcitrante. Mai ales cu cel de sus, chinezesc. Fabricanții de încuietori sunt din ce în ce mai presați de companiile de asigurări, care pretind performanțe, problemă de securitate. Concluzia, de acum înainte răufăcătorii și cu mine vom pierde zece minute cu încuietorile care, pe vremuri, ne răpeau doar vreo treizeci de secunde. Și care ar fi mă rog deosebirea privind finalitatea lucrurilor? Ai putea să-mi spui, uitându-te drept în ochii mei, cum repetă mereu Jean-Marie Le Pen?

Mă lupt mușcându-mi frâna de mâna (trebuie să mă aplec mai puțin decât pentru frâna de picior) și sfârșesc prin a obține câștig de cauză.

O duhoare infectă îmi agresează nările (ba chiar și timpanele, atât e de puternică!). Mie îmi plac pisicile, dar numai una singură. De cum se adună un seminar întreg, îmi vine să vărs. Pute în așa hal, încât mă întreb dacă am să pot înfrunta crescătoria de pisici. Mai ales că o hoardă a și început să se frece de picioarele mele, torcând gros, ceea ce e destul de frumos din partea lor.

Ezit să trag un picior în grămadă, fiindcă ești așa de al naibii că ai fi în stare să mă denunți la Societatea de Protecție a Animalelor ca să întreprindă o „acțiune" împotriva mea. Atunci, le împing cu piciorul, dar cu blândețe.

Antreul e dreptunghiular, mobilat cu o canapea de două locuri și de un cuier cu oglindă. În față, se deschid ușile duble cu geamuri ale salonului, la dreapta bucătăria, la stânga dormitorul. Doamna Purgon, ca o femeie ce trăiește singură și face comerț cât e ziua de lungă, n-are nevoie să dispună de un palat, seara, ca să le taie bojog pisicilor și să-și întindă mădularele între cearșafurile patului.

Silențios ca orice ai vrea tu (mai puțin ca o umbră, fiindcă m-am săturat de clișeele astea prostești), trec în camera de zi. Doamne! Să te

crucești, nu alta! Coșulețe capitonate sunt înșiruite unul lângă altul. Castronele cu lapte, farfurioare în care se mai află încă resturi dezgustătoare. Toate încăperea e plină de păr, fiindcă farmacista crește pisici angora! O lădiță plină de nisip în care această turmă de mâțe se ușurează regește.

Sunt confruntat (cum se spune în stil de epocă) cu un mobilier vechi, pur breton de pe naționala 13, cu adaosuri din obiecte de aramă pentru încălzit patul, de farfurii din faianță, de vârtelnițe din lemn turnat, respectiv serenade de pe Muntele Saint-Michel, sau ziua din Pont-Aven[42], pictate pe scoarță de arbore din plastic.

Văd o masă de lucru desfăcută, pe care se află ceva greu de definit. Fotoliul cu scăunel pentru picioare e garnisit de perne prăpădite. Pe scurt, încăperea unei persoane în vârstă, ajunsă la sfârșitul drumului și care se ascultă cum îmbătrânește, mângâindu-și pisicile.

Pe o consolă, zăresc telefonul. Îl escortează un blocnotes și un creion, dar nu văd nimic scris. Trec atunci în bucătărie. Bătrâna are probabil o femeie care-i face menajul, fiindcă vesela murdară e adunată în chiuvetă, iar masa nu-i complet strânsă. Pâine într-un coșuleț, o bucată de brânză camembert părăsită în cutia ei (în mijlocul hârtiei parcă ar fi un rahat), câteva fructe pe cale să putrezească într-o compotieră, firmituri, o sticlă de apă minerală; nu-i nicio fericire. Nu, nu încape niciun dubiu, nu poți presupune că femeia care locuiește aici să fie amestecată într-o afacere de crime și de sexe tăiate.

Mâțele au prins curaj și se freacă tot mai insistent de picioarele mele. Au început să miaune. Nu-s flămânde dar le place să fie mângâiate. Ating cu vârful degetelor spinările arcuite, pufoase. Cozile ridicate vibrează ca antena radio a unui camion al cărui motor e în funcțiune (și numai Dumnezeu știe ce le mai merg motoarele bestiuțelor astea).

Îmi sting lanterna și risc să deschid dormitorul. Mirosul ce se răspândește de aici nu-i cu nimic mai plăcut ca cel care plutește în antreu sau în living. Pute a om bătrân, a leacuri, a pișat rece. Cumătra Purgon sforăie într-un fel îngrijorător, care te panichează, fiindcă îți lasă impresia că are să-și dea duhul dintr-o clipă în alta și că respirația o să i se oprească brusc în vârful unei costișe. Și pe urmă se aude un horcăit și totul o ia de la capăt. Fereastra fără perdele răspândește pe patul ei o lumină albă, catastrofală. Ca unii oameni bătrâni, nu trage perdelele pentru că lumina zilei e liniștitoare.

Fac doi pași pe covor, și zăresc un cap mare, zbârcit. Față plată, sprâncene groase, cărunte încă, păr alb, tuns scurt. Bunica poartă o cămașă de noapte castă. La capătul patului se află un crucifix, flancat de tradiționala rămurică de cimișir îngălbenit (aspersorul săracului). Pe noptieră, un pahar în care i se scaldă proteza într-o soluție spumoasă. Nu, Sana, n-ai ce găsi aici. N-ai ce spera. Misterul se află în

altă parte. În ciuda oricărei logici, telefonul dat farmacistei de sărmana Marie-France n-a declanșat nimic. Bătrâna e în afara circuitului. Trebuie căutată altundeva cheia acestei situații încurcate și incredibile.

Mă retrag de-a-ndăratelea. Dar vai, pisicile au dat năvală în forță în camera binefăcătoarei lor și se urcă în pat, tropăind peste tot și torcând pe lângă fața bătrânei, astfel încât, aceasta se trezește și se ridică în capul oaselor.

— Ce căutați aici, pisicuțelor, strigă demna băbuță. Doar am închis ușa!

Eu, imobil, nu îndrăznesc să risc nicio mișcare. Aștept în speranța că nu are să aprindă lumina și că prezența mea nu-i va fi relevată. Himere! Băbuța acționează para electrică. Și dă cu ochii de mine imediat. Ei bine, dragul meu, trebuie să-ți zic un lucru: jos pălăria! Femeia se comportă la înălțime. Nu se sperie, nu-i cuprinsă de o groază neagră, nu strigă intempestiv după ajutor. Calmă!

— Ah! Asta era cauza! Cine ești dumneata și ce cauți aici? mă întreabă ea.

O persoană cultivată. Vorbește ales.

E luat cam pe neașteptate, Antoine al tău, amigo.

Îi zâmbesc. Aici au ajuns cu greu atenienii, perșii au străpuns linia de bătaie și ferestrele au sărit prin geamuri, cum zicea tata în zilele lui bune. Ești nevoit să faci față când ai intrat într-un asemenea rahat. N-am încotro, trebuie să descurc ițele. Primo: legitimația mea tricoloră, polițistă, liniștitoare.

— Comisar San-Antonio, doamnă Purgon.

Dar asta nu-i rezolvă perplexitatea.

— Ați intrat prin efracție la o persoană bătrână, care dormea?

— Situația e gravă, mă justific eu.

— Vreau să sper, dar probabil nu-i chiar până într-atât ca să justifice această ilegalitate.

Bun, un limbaj frumos, în fond, îmi convine. Furia n-are timp să alcătuiască fraze alese. Când fulminezi, ai uitat de subjonctiv. Deci bunica se comportă urban, senină și calmă.

— În seara asta n-ați primit un telefon de la medicul Marie-France Pardevent?

— Într-adevăr.

— În legătură cu ce?

— M-a sunat din cauza unei mistificări grotești.

— Aș putea s-o aflu și eu?

— Fusese prevenită că dețineam sexe masculine secționate, în frigiderul din oficină.

Pufnește indignată. Iar eu, imperturbabil:

— Ceea ce e fals?

Acum, băbuța afișează „piua, nu mă mai joc”.

— Vorbiți serios, domnule inspector?

Nefiind megaloman, nu-i rectific eroarea de calificativ.

— Un polițist nu respinge niciodată nimic fără a se informa.

— O declarație ca aceasta nu vă face să vă cutremurați? mă întreabă ea.

— În privința cutremuratului, doamnă, în meseria mea, am de atâtea ori prilejul că uneori am impresia ca am contractat epilepsie.

Își sprijină spatele cu pernele.

— De unde știți că doctorița mi-a telefonat, ea v-a prevenit?

— Exact.

— Idioata! Cum a putut să creadă într-o farsă atât de enormă?

— Nu știu dacă a crezut ori ba, fapt este că e moartă din cauza asta.

Bătrâna, brusc, capătă culorile atrăgătoare ale unui recipient de smântână.

— Ce tot vorbiți acolo! E vorba de o farsă crudă sau de un coșmar?

— Poate că de-amândouă, doamnă Purgon. După apelul telefonic al doctoriței Pardevent, ați mai vorbit cu cineva?

— Absolut cu nimeni: eram deja în pat și am adormit imediat, totul mi se pare complet lipsit de sens! Cum a fost ucisă sărmana copilă? Pentru că a fost ucisă, cred că am înțeles bine?

— I s-a tras un glonț în cap. Treabă de profesionist. Calibru mare care nu iartă. Vă rog să vă îmbrăcați; aș vrea să stăm de vorbă undeva în altă parte, nu în camera asta.

— Iisuse Christoase, ce întâmplare! Pot să vă rog să mă lăsați singură o clipă?

— Cu dragă inimă.

Mă întorc în antreu. Mâțele își continuă sarabanda printre picioarele mele. Au prins drag de mine. Așa-i cu pisicile, n-ai ce-i face!

Impudic, dar prudent, îngenunchez dinaintea ușii dormitorului ca să mă uit prin gaura cheii. Bunica stă pe marginea patului, tatonând cu vârful picioarelor pentru a-și găsi papucii cu pompon. Se ridică gemând, își scarpină fundul prin cămașa de noapte, apoi se îndreaptă spre baie și o aud urinând. Întârzie o bună bucată de vreme ca să se aranjeze. Să fie oare cochetă? Babele de calibrul ei, când le vezi maimuțărindu-se, îți vine să le spui că nu merită osteneala: timp pierdut. Nu mai poți cârpi ireparabilul, nu faci decât să-l agravezi. Apare drapată într-un halat gros din bumbac flaușat, în carouri ecosez. S-a rujat la întâmplare. Se oprește în dreptul noptierei ca să-și ia bicicletele, pe care și le pune pe nas cu un gest lent. Când se arată în antreu, mă găsește instalat pe canapea, cu doi motani pe genunchi, cărora le scarpin occiputul cu vârful unghiei.

— Putem sta de vorbă, oftează ea. Mă gândesc la biata Pardevent! Asasinată! De ce credeți că această crimă ar fi în legătură cu cele

anunțate de ea?

Îi răspund printr-un gest vag.

— N-ați vrea să coborâm în farmacie? o întreb.

— Dacă doriți… Să iau cheile!

Se duce și desprinde o trusă de chei prinse de un cui în bucătărie și ieșim.

•

Farmacia cu mirosurile ei caracteristice.

— Presupun că țineți să verificați frigiderul, domnule inspector?

„Inspectorul" răspunde că da, într-adevăr. Bunica se duce și deschide mobila. Înăuntru se află pungi de plastic, identice celor găsite de mine în timpul vizitei nocturne făcute în tovărășia lui Riton. Conțin bucăți de măruntaie.

— Carne pentru pisicile mele, mă anunță madam Purgon. O depozitez aici de când frigiderul din apartamentul meu e în pană. Am comandat unul nou de mai bine de o lună și încă îl mai aștept! Îți umflă urechile cu șomajul dar e o problemă să se livreze ceva.

Examinez bucățile de carne, dezgustătoare și țepene din cauza temperaturii joase. Le controlez pe toate, una după alta. Nimic suspect.

— Dacă acest frigider servește pisicilor, remarc eu, unde păstrați produsele care necesită refrigerarea?

— Am un alt aparat.

Mă conduce spre un fel de tejghea lungă, acoperită cu marmură, folosită pentru prepararea medicamentelor. Sub ea, se află efectiv un frigider, al cărui volum amintește de cele puse la dispoziția clienților în camerele de hotel. Îl deschid. Înăuntru se află borcănașe și flacoane orânduite cu grijă. Le privesc îndeaproape: totul este O.K.

— Altceva? mă întreabă bătrâna.

Scutur din cap. Mă așez pe un taburet de fier emailat, și-mi sprijin cotul de tejgheaua marmoreeană. Timp mort reclamat arbitru! Încerc să rezum lucrurile. Într-o noapte, nu foarte demult, Riton, în lipsă de droguri, s-a introdus în farmacie. A văzut frigiderul, celălalt, a cărui ușă imită lemnul. A crezut că-i dulapul care-l interesa și l-a forțat. Fascicolul lanternei i-a dat la iveală niște pachete ciudate din plastic prin care a crezut că vede… Da: penisuri, prieteni! Pe moment, puștanul a gândit că i se năzare. Atunci a vrut să se lămurească.

Iar eu, în clipa de față, îmi spun cum nu se poate mai categoric că *erau penisuri*! Am început să cred cu putere în această variantă. Și totuși, bunica Purgon e imaginea inocenței însăși. Bătrâna asta voluminoasă și ostenită e incapabilă să facă rău și unei muște! A fost fentată! S-a abuzat de ea. Sexele tăiate trebuie că au tranzitat o noapte, o singură noapte, prin farmacia ei. Noaptea în care Riton a intrat în ea prin efracție! Capriciul insondabil al hazardului! Bătrâna

n-a știut niciodată nimic și, când i s-a pomenit de așa ceva, a început să râdă!

Înseamnă că celelalte două persoane sunt amestecate în această istorie sinistră: cea care lucrează cu ea, adică asistenta și băiatul de curse.

Și totuși, în noaptea asta…

Marie-France îi telefonează bătrânei. La puțin timp după apelul ei e chemată la căpătâiul unui copil bolnav. Basme! E asasinată mai înainte de a ajunge la casa pacientului. Și cu toate astea, bunica nu a prevenit pe nimeni, pentru că telefonul ei e sub ascultare, iar eu n-am primit nicio informație în acest sens. N-ar trebui cumva să trag un pui de somn ca să fiu în formă? Mami îmi repetă fără încetare că prea trag de mine… Să cheltuiești din rezerve e foarte bine, dar în cele din urmă ele se epuizează și tu o dată cu ele.

Mă gândesc la Toinet, rămas la alde Béru. N-am chef să mă întorc la Saint-Cloud. Maria are să se arunce pe mine, să se îndoape, lacoma. Mă simt rău din cauza bietei doctorițe, asasinate rușinos. Aventura noastră n-a durat decât o mână de clipe, dar ele au fost formidabile.

Atunci, știi ce?

Crede-mă că nu mi s-a mai întâmplat niciodată așa ceva: mă întorc la conacul din Con-la-Ville să cer azil lui Miss de Saint-Braque.

•

Lucru curios, chiar ciudat, ca să nu zic bizar, când îmi opresc mașina în fața peronului, o fereastră rămasă luminată se deschide și apare Francine la primul etaj.

— Oh! dumneavoastră erați, domnule comisar! Cobor să vă primesc.

Iat-o că descuie o ușă a terasei. E în picioarele goale ca drăgălașa doctoriță și aproape goală, având pe ea ca veșmânt doar o cămașă de noapte atât de ușoară că prin ea se vede tot.

Îmi zâmbește.

— Tocmai mă gândeam la dumneavoastră, afirmă ea. Ceva îmi spunea că o să vă întoarceți aici în noaptea asta. Cât e ceasul?

Îmi interoghez orologiul marca Pasha.

— În curând se face patru; probabil că mă găsiți puțin cam insolent, nu?

Femeia neagă printr-o mișcare a capului.

— Trăim momente de excepție, murmură ea.

În ochii ei asta e o explicație și o scuză.

— Păreți foarte obosit, remarcă Francine de Saint-Braque.

— Chiar sunt.

— Ați cinat?

— Nu.

— Veniți să vă întremați puțin în oficiu.

O urmez, și ce bine-mi prinde fiindcă, trei minute mai târziu, sunt

așezat la o masă într-o bucătărie mare ca la țară, în fața unei strășini cu tochitură de porc, a unui codru de pâine neagră, cu vatra plină de făină și a unei sticle de vin. Un orologiu cu balansier cântă din Brel[43] în liniștea rurală.

Francine s-a cocoloșit turcește în fața mea pe un fotoliu de răchită. Se uită la mine cu interes cum mănânc.

— Nu sunteți un polițist obișnuit, remarcă ea.

Îmi iau vocea tușii Denis ca să-i răspund:

— Asta cam așa-i!

— Progresează ancheta?

— Cu pași de uriaș.

— Ați obținut ceva rezultate?

— Rezultatele la terminare; pentru moment evenimentele se precipită.

— Îmi puteți spune și mie?

— O să citiți despre toate astea prin ziare.

Acest fin refuz, departe de a o formaliza, o face să surâdă. O privesc cu răceală. Dacă stau bine și mă gândesc n-arată deloc rău. Puțin cam scovercă „fals masculinizată", dacă-ți dai seama ce vreau să spun[44].

Nu! Nu-ți dai seama! Puțin îmi pasă, n-am timp să-ți explic: e prea subtil, ne-am pierde toată noaptea.

— Frenezia dumneavoastră sexuală, vi se trage din familie? o întreb cu gura plină.

Pare șocată, se rigidizează puțin și privirea îi devine o țâră oblică, ca a unei pisici care te plictisește.

Cum nu-mi răspunde, continuu după ce am înghițit îmbucătura:

— Rețineți că și eu sunt înclinat spre plăcerile trupești; dar nu cred că sunt vicios.

— Cine v-a spus că eu aș fi o vicioasă?

— Informațiile culese de la sursă.

— Nu-i vorba de viciu ci doar de gusturi diferite, recită ea.

— Montherlant[45], o completez.

Mă întorc la tochitură.

— E grozavă, o asigur.

— Bucătăreasa noastră ne prepară mâncărurile.

Francine se desfășoară pentru a se duce să caute brânzeturi, cu care ocazie îi vizionez sexul în direct. Elegant, îmblănit cu tact, de un roz delicat.

— Golanii ăștia sunt măcar în stare să aprecieze? îi spun cu un oftat.

A înțeles la ce mă refer. Trebuie să recunoaștem că stăpâna casei nu-i o fandosită. Îmi răspunde cu franchețe:

— Are vreo importanță?

— Nu știu; așa cred. Întotdeauna e bine să fii la unison.

Îmi aduce o superbă brânză de Livarot (Calvados) moale. Și pe urmă

o tavă plină cu chesele de dulceață. Mă dau în vânt după dulceață. Bucătăreasa ei e pe o linie cu mama, în privința calității. De prune, de caise, de cireșe negre, de tomate, de zmeură! Mănânc în forță în vreme ce golesc sticla. Iată un moment aparte, delicat. Neprevăzut, înțelegi? Și tocmai de aia e atât de reușit. Unul dintre acele momente ascunse după un colț al vieții, ca un jandarm la un viraj, și care, fără să-i fi presimțit câtuși de puțin prezența, te cufundă într-o fericire deplină.

— Mă simt bine, îi mărturisesc.

— Mă bucur, îmi spune amfitrioana mea. Vreți să dormiți la castel?

— Dacă mi-ați permite să dispun de un colț de banchetă, cu dragă inimă.

Iar ea, știi ce?

— De ce de un colț de banchetă, când e patul meu?

Așa direct, îți vine să mori! Trebuie să ai curaj să i te adresezi astfel unui copoi care a trecut pe la tine să ancheteze o crimă, nu? Dar ceea ce salvează totul, e calmul acestei femei, are clasă în îndrăzneala ei. Maniera dezinvoltă în care articulează această propunere, ar părea enormă, mai ales în universul unde ea evoluează!

Începe să râdă cu râsul ei rece și vorace în același timp.

— La ce bun să ne ascundem, domnul comisar, când murim de dorință unul după altul? Acest tête-à-tête nocturn, în bucătărie, eu aproape goală, dumneavoastră flămând, excită simțurile celor care au norocul să le aibă. Rețineți că în ziua în care am intrat în biroul dumneavoastră, am simțit un freamăt în locurile mele secrete. Sunteți un mascul superb și autentic.

— Dar polițist, din păcate, draga mea. Or, un polițist n-ar fi în stare să copuleze cu o persoană care și-a găsit unul dintre amanți cu beregata tăiată și castrat în propria grădină.

— Și ce-i cu asta! Mă bănuiți?

— Cunoașteți vorba cântecului? Pe toată lumea și pe nimeni!

— Dacă acceptați găzduirea și masa de ce n-ați accepta mai mult? Nu sunteți logic!

— Probabil.

— Chestiune de „dozaj”, dacă pot să spun așa. Mâncarea: da. Însă fundul: nu!

Se apropie de mine, îmi strânge cu blândețe mâna provizoriu liberă și o duce către locul ei cel mai intim, mai secret.

— După ce m-ai adus într-o asemenea stare de excitare! Ai îndrăzni, mizerabile, să dai întâietate unei stupide și convenționale datorii de funcționar față de natura ta de mascul? Ai păstra membrul ăsta feroce (își lasă o mână pe pantalonul meu) în starea în care se află fără să faci nimic? Știi că într-o bună zi, dacă Dumnezeu o să te lase în viață, ai să ajungi un moșneag neputincios, bântuit de amintiri? În

crepusculul tău inert, ai să-ți amintești de mine și ai să înțelegi atunci ce sacrilegiu ai comis lăsând sexele noastre străine unul de altul! Da, domnule comisar Serviciu-serviciu, în noaptea vârstei te vor chinui regretele. Ai să plângi că nu te-ai adăpat din această cupă cu delicii, și biata ta coadă atârnândă, care nu-ți va mai servi decât să urinezi prost, va fi dezonorată prin această carență.

Îmi dă lustru mandrinei cu artă și delicatețe.

Genele îi sunt pline de lacrimi. Buzele ușor întredeschise exală o respirație a dragostei care-mi încinge obrazul. Oare nu-i puțin țâcnită, castelana? Cu un ciobuleț sărit? Simțurile ei n-or fi luat-o razna?

— O frumosule, suspină ea. Dacă ai venit să mă vezi în toiul nopții, înseamnă că ființa ta mă dorea; subconștientul ți-e avid după ceea ce rațiunea încearcă să respingă. E prea târziu să mai dai înapoi. Sau prea curând! Ai să faci dragoste cu mine, polițist înflăcărat. Ai să mă penetrezi până la garda somptuoasă a sabiei tale regale. Ai să vezi cât e de contractilă teaca mea. Ai să cunoști o plăcere infinită, fiindcă te doresc cu disperare. Lasă-mă să-ți eliberez membrul magnific. Sunt a ta, comisarule! Și află că dacă aș fi vinovată ai putea oricând să negi această împreunare. Dar fii liniștit, superbule: n-am nimic să-mi reproșez. Poți să faci dragoste cu capul sus! Francine de Saint-Braque posedă un blazon fără pată.

Tace fiindcă, perfect educată, n-ar putea vorbi cu gura plină. Și iată-mă învins, dominat, pompat, lustruit, triturat.

Ce noapte! Măi, ce noapte!

Un geam spart. Apoi vesela.

Francine se ridică.

Facem constatarea. Cineva a aruncat o piatră mare printr-un ochi al ferestrei. Ea a aterizat pe masă pulverizându-mi farfuria. E învelită într-o hârtie de ambalaj, pe care cineva a scris cu litere de tipar și o bucată de cărbune: CRIMINALĂ TICĂLOASĂ.

Îi întind Francinei ciudatul mesaj.

— Mai rapid decât cu poșta și scutit de cheltuielile ca francarea, fac eu.

Francine ia cunoștință de cele două cuvinte și chipul ei devine, livid, cum scria Ponton du Serail.

— O! Dumnezeule, ce oroare! bâiguie ea.

Și adaugă imediat după aceea:

— Unii oameni sunt prin urmare la curent cu crima?

— Toți cei care locuiesc la castel, îi răspund.

— Nu-i cineva de aici, cel care a aruncat piatra prin fereastră!

— Asta-i bună, draga mea, locatarii dumitale nu sunt niște floricele delicate de mazăre. Nu uita că i-ai recrutat din închisoare! Stilul ăsta laconic corespunde destul culturii lor.

Mă ia de braț, uitând cu desăvârșire de preocupările ei anterioare.

— Domnule comisar! Nu vreau să fiu acuzată de acest cumplit asasinat. N-am nicio vină. Dacă au început să circule de pe acum bârfe pe seama mea, am să ajung prada zvonurilor publice! Aș fi dezonorată, pusă la index.

— În cazul în care nu-l identific pe vinovat.

Frenetică se lipește de mine, pubisul ei frecând în disperare sublimele mele bijuterii de familie.

— Demască-l, te conjur! mă imploră ea.

— Voi face tot posibilul.

— Nu-i destul, domnule comisar!

— Atunci, imposibilul!

— Da, așa-i mai bine.

Golesc sticla. Licoarea asta e formidabilă, aromată, puțin aspră: tot ce aștept eu de la un vin roșu!

— Să mergem la culcare, tranșez eu.

Dar Ninettei i-a pierit cheful. Ustensila mea i-a ieșit din cap, dacă pot îndrăzni să mă exprim astfel.

— Împreună? face ea.

Și speranța îi revine, asociată cu lubricitatea. Văd reflectându-i-se sexul în priviri, cum scria ducele de Édimbourg[46] vărului Jules în timpul logodnei lui cu Elizabeth.

•

La drept vorbind, nu-i un cuibușor destinat voluptăților. E o încăpere vastă, mai curând austeră, cu plafonul înalt și șemineul Ludovic al XIII-lea, cu parchetul care scârțâie și patul cu „vilbrochen” (cum spune Béru), pe pereți, tablouri scorojite jucând sarabanda pe o stofă nobilă, decolorată și neurastenică.

Francine trage zăvorul.

E tristă, puțin flască. Fără doar și poate, are nevoie de vitamina C și de o ustensilă sănătoasă în componența echipajului. Clănțăne din dinți, fiind așa ușor îmbrăcată.

— Încălzește-mă tu, armăsar frumos! îmi spune ea cu simplicitate.

— În câteva clipe, fundul o să-ți scoată fum ca o mașină veche cu aburi prin Anzii Cordilieri, puicuțo.

— Oh! mulțumesc. Tu ești salvarea mea, dragă.

Trece în camera de baie ca să se pregătească complet pentru gala anunțată la exterior. Eu, cred că ai remarcat, sunt foarte pudic pe sub învelișul meu galic. Excesele de limbaj maschează o profundă timiditate. Astfel că voi trece sub tăcere micile amănunte triste ale existenței, cele care dezbracă adesea de poezie momentele cele mai încântătoare. Totuși, în clipa de față, trebuie să-ți aduc la cunoștință un fapt mărunt, prostesc vulgar, care va avea o enormă repercusiune asupra afacerii. Francine face pipi. Vezi cât e de jalnic un astfel de detaliu? Te rog să mă ierți. Mi-e rușine, crede-mă, și dacă-l pomenesc

o fac numai *pentru că mi-e imposibil să-l trec sub tăcere.* O asemenea omisiune te-ar împiedica să înțelegi ceea ce urmează. Deci, în timp ce eu încep sa mă dezbrac, domnișoara de Saint-Braque își ușurează vezica. Ceea ce-mi taie cheful. Când o individă urinează înainte de a face dragoste, mă determină să-mi ridic pantalonii și să mă tot duc. Înțeleg foarte bine că nu poți regula la infinit păpuși gonflabile, altminteri curba natalității ar coborî și mai mult, dar e limpede că această manifestare organică mă neutralizează.

Sala de baie fiind alături și insonorizată, iau cunoștință de act cu timpanele mele atente. Dar iată că, prin acest început de consternare fizică, ceva mă șochează. Pe parcursul nopții, am mai auzit zgomotul unei femei care-și rezolva preaplinul: la cumătra Purgon, farmacista. După ce se ridicase din pat se dusese să se aranjeze la baie, cu care ocazie și-a lăsat lestul.

Ascult această cataractă care ar trebui să mi se pară puțin bovină, dar care îmi devine muzicală pe măsură ce se sfârșește atât de mult mă comoționează faptul.

„Evrika" strigase Cristofor Columb descoperind verticalitatea oului fiert tare. Freamăt de satisfacție, de o mulțumire copioasă. Zău așa, clipe atât de puternice merită efortul să fii polițist și prin urmare neagreat de concetățenii tăi. Judecat prin comparație, bicentenarul revoluției mă lasă rece.

Francine și-a terminat emisiunea. Acum e rândul lui Jacob-Delafon să intervină printr-un jet impetuos. Bravo, dragi prieteni! Ce operă gigantică e asta a dumneavoastră! Sper că vi s-a conferit Legiunea de Onoare? Mie nu-mi trebuie, dar știu că face plăcere. Cunosc unii oameni care ar prefera-o unei duzini de stridii, ba chiar a unora cu triplu zero, de lux. Și știi cât costă astea!

Deci, se curăță conductele. Foarte bine. Se procedează la frecat și lustruit. Aceste activități repară ultrajul zgomotului urât. Francine e ca nouă. La dispoziție! Operațională, ce mai!

Își face apariția goală.

Cum și eu sunt în aceeași ținută, constituim o pereche zăpăcificantă. Aproape că e intimidant să fii până într-atât pregătit pentru copulare. Nu știi din ce capăt s-o iei ca să fie la fel de percutant ca atac, precum Simfonia a Cincea.

Bun, trebuie să ne apropiem, de acord. Dar e banal. Un om inventiv, în relații cu o drăcoaică de calibrul ei, trebuie să creeze evenimentul. Miss de Saint-Braque așteaptă ceva senzațional. Nemaivăzut. Trebuie să-mi pun mintea la contribuție ca s-o uluiesc. Mișcările din șale vor veni *after,* în logica lucrurilor.

E destul de bine făcută, deși o idee cam prea slabă. În special bazinul duce lipsă de rotunzimi. Balcoanele ar avea de câștigat dacă ar fi puțin mai sus; dar n-are rost să faci nazuri (nu imediat); ansamblul

rămâne foarte confortabil. Acest trup de adolescentă are un nu știu ce emoționant și totuși nu-s eu ăla să mă miște așa ceva. Totuși sunt un estet. Un estet al prostiei, al sexului, al grăsimii, la alegere.

Mă las într-un fotoliu îmbrăcat în pluș, ale cărui motive îmi zgârie boașele.

— Du-te și așază-te pe pat! îi ordon eu.

Femeile astea nu așteaptă decât dominația masculului, au nevoie de asprime. În capul lor se nasc speranțe de flagelare.

Francine se execută.

— Perfect. Îngenunchează pe marginea saltelei cu fața spre mine.

Se execută.

— Acum, încearcă să-ți pui mâinile pe parchet, rămânând îngenunchiată. Trebuie să fie posibil.

Castelana e suplă, fiindcă probabil face cultură fizică și-și supraveghează alimentația. Degetele ei aristocratice coboară domol și ajung să se sprijine pe pardoseală. Această postură nu-i lipsită de interes. Dacă trimiți copiii la culcare (de altfel e destul de târziu), am de gând să-ți povestesc urmarea. Au ieșit? Ești sigur? Nu-și fac urcioare privind prin gaura cheii? Perfect!

— Depărtează-ți genunchii, castelano !

Se execută.

— Mai mult!

Se execută.

Cum nu se poate mai bine. De cealaltă parte a patului e o pură feerie exotică; dar mă rețin să-l înconjur.

— Am să mă duc să sting lumina și s-o las numai pe cea de la sala de baie, o rază filtrată pe sub ușă ajunge. Ai să guști orgasmul prin sugestie, draga mea. Cum îți spun, evocă imagini lascive și lasă-te în voia lor.

Vorbind întruna, procedez la punerea în scenă. Penumbră. Atmosferă încărcată.

Îmi reiau locul. Dau drumul unei avalanșe verbale. Îți repet, ai să-mi arunci cu cartea-n cap. Dar experiența e sclipitoare.

Încep să-i debitez nerozii cum că e o cățea care se oferă. Vezi, totuși e poetic. Și pe urmă că-i râvnită de javre în călduri care se apropie cu limba scoasă. Îi descriu ce o să-i facă. Drept să vă spun, eu mă distrez. Iar ea participă. Mai adaug niște tomberoane! Femeia începe să geamă, să se contorsioneze. La drum spre zenit! Spre marea încântare.

Îmi amintesc de o bună prietenă pe care o regulam prin telefon. Viața ne despărțise, iar eu o purtam pe aripile voluptății la prețul unei convorbiri de un sfert de oră, ceea ce nu depășea costul unei camere de hotel, fiindcă ea nu locuia la antipozi. Îi excitam glandele prin evocări, îi vorbeam așa de bine despre membrul meu încât își închipuia că-l și găzduiește. O auzeam gângurind la telefon. Leșinând

în punctele forte. Povestindu-și apoteoza.

Noi oamenii suntem de-a dreptul niște câini. Senzuali ca taurii. Dorința ne biciuie și ne mână. Uiți de rațiune și de decență. Bați câmpii. Entuziasmul la paroxism. Sărbătoare la Sevilia: ole! *Very delicious*! Prioritar. Te asigur, când aceste momente de transă te biciuie nu te mai gândești la altceva. Viața, moartea, sora Teresa, noaptea pe Canal Grande, sifilisul, nimic nu mai contează. Doar acei câțiva centilitri de spermă dată în clocot. Acea maree neagră din străfundurile tale! Acea dominație abuzivă asupra creierului tău care nu mai comandă decât spasme. Gloria cărnii. Și carnea s-a făcut cuvânt! Saliva se împreună cu sperma. Nu poți găsi ceva mai bun la Darty[47] și nici la Carrefour sau în altă parte. Extravaganțe glandulare. Numai tu ești plasat pe orbită. Nebuloasele burselor gâdilate. Foamea imediată a lumii. Negarea inteligenței. Geniul care erupe! Toleranța infinită a Domnului.

Ce mai voiam să adaug?

Păi nu, asta-i tot.

Pentru nimfa mea[48] e ceva nou: juisarea prin sugestie; orgasm aproape telepatic. Să te ridici în slăvi, numai datorită unor descrieri vicioase, a unor evocări îndrăznețe. E transpusă pe deplin datorită găselnițelor mele obraznice și a glasului de vrăjitor. Îi practic un sex-shop la cald! Un show de imagini. Invenții obscure! Combinații pe care nu le bănuia nici pe parcursul celor mai înfocate reprize de amor colectiv. Mugește mai să-și dezrădăcineze castelul. Trebuie că i se produce panică în străfunduri, până în tainițele cele mai secrete. Fantomele evacuează aceste locuri devenite insalubre pentru ele. Și atunci, Antonio, îți dai seama, întețește focul. Doamne, de unde le-oi mai scoate pe toate astea, cum mă întreabă unele! Eu le răspund că trocul are loc între capul și prohabul meu. Asta le face să râdă cu poftă. Sunt stupide dar destul de gentile. Am să le mai păstrez puțin înainte să mor liniștit. Ne-am obișnuit unii cu alții, vrând-nevrând, trăind împreună. Ne-am uzat puțin în timp, încercând să facilităm tranzitul afectuos. În fond e simpatic și, cum zice Béru, dacă tot nu iese nimic măcar astupă o gaură.

Francinette își acordă un orgasm gigantic! E o intelectuală în realitate! Înhăitându-se cu toate haimanalele, de fapt ce căuta? Echivalentul a ceea ce i-am adus eu. Visul ei era să-i explodeze creierii în același timp cu fundul, iar eu am dibuit metoda cea bună. Să-ți mai zic ce nas am! Ce corect am cadart-o pe castelană în patul murdar! Cearșafurile ei, ai impresia că examinezi harta Asiei!

Bun, juisează până nu mai poate. Și pe urmă cade din pat k.o. Epuizată de efortul metal. I-am smântânit creierii domnișoarei de Saint-Braque. E destul să ai talent de comentator pentru a asigura acest reportaj; și vocea elegantă a lui Bernard Rapp. Fără vulgarități

când debitezi porcării, niciodată! Totul bine frazat, legături corect ajustate, o perfectă concordanță a timpurilor. Asta dă relief lubricității. Deșănțarea prezentată ca un text de Verlaine capătă putere de penetrare; dar să nu mergi prea departe (voiam să spun prea adânc!).

Francine zace pe jos, încovrigată toată, strânsă în ea însăși, cu un umăr ițit în sus, o mână ieșindu-i de sub bust și un picior încă ridicat pe pat. Un abandon total. Femeia ucisă de orgasm. Este foarte *very* sublim. Emoționant, aproape, aș zice.

Mă duc și îngenunchez lângă ea. Îi mângâi crupa ușor mișcat. E nobil, o femeie zdrobită astfel prin exacerbarea senzualității ei.

Șoptește atât de încet că mă văd obligat să măresc sonorul ca s-o aud:

— Mulțumesc.

Oh! dragă fată dezmățată, ce suav omagiu îmi aduci prin acest singur și simplu cuvânt. Eu sunt cel care-ți mulțumește, sirenă.

Câteva pupicuri umede pe părul de pe ceafă. Un degețel strecurat până în comoara lui Ali-Baba. Extraordinar! Treaba-i serioasă! Când pornește, merge până la capăt, nu se joacă.

— Vino, fetițo, hai să te culci! o invit.

Se lasă ridicată cu o supunere de bolnav. Chiar e în convalescență. Orgasmul! superb traumatism.

Dau la o parte cearșaful și cuvertura. Francine se întinde și eu îi aranjez picioarele în patul umed. Se așază pe o parte, ținându-și capul sprijinit de brațul îndoit. Cealaltă mână se cuibărește sub pernă.

Și iat-o că sare în sus disperată.

Vindecată instantaneu de somn și de epuizare, se ridică în genunchi pe pat și smulge perna, descoperind un lucru înfricoșător: un sex secționat, flasc peste bursele stropite de sânge închegat.

Francine de Saint-Braque începe să urle.

7. DE LA ÎNTUNERIC LA LUMINĂ

Îi astup gura cu mâna. N-are rost să trezim tot conacul: micii burghezi și răufăcătorii de periferie vor da buzna să afle ce se întâmplă și o să se iște scandalul în viteză. Agitația, panica vor spori. Viața va deveni insuportabilă.

Sexul lui Riton e cumplit la vedere. Seamănă cu un animal teribil de periculos, de genul unei reptile cu venin puternic. Dar vai, nu avea să-l mai scuipe niciodată! E înfricoșător ca spectacol. Omul e frumos asamblat, întreg, compact. Dacă-l privezi de unul dintre atributele sale, capătă un aspect respingător. Devine oroarea absolută. În extremis, ai dreptul să pierzi un dinte. Dar când pierzi o ureche sau sexul, depășești limita extremă dincolo de care biletul de ființă vie nu mai e valabil.

Francine se calmează puțin în cele din urmă, dar e zguduită de frisoane și continuă să geamă cu fața ascunsă la pieptul meu viril.

— Dar de ce? hohotește ea. De ce? Ce vrea să însemne asta? Sunt urâtă chiar până într-atât?

Mă frapează această întrebare, înțelegi? Sigur că „e urâtă" castelana. Și încă rău de tot. Necruțător. Dar ce zic eu: ne-cru-ță-tor!

Trec în revistă noaptea. Noi doi în bucătărie. Eu mâncând tochitură și interesându-mă de fundul Francinettei. Pietroiul care sparge geamul și mesajul lui injurios „Criminală ticăloasă". Înseamnă că eram supravegheați din exterior. Și atunci, am să-ți spun că cel (sau cea) care a aruncat cataroiul prin fereastră deținea și sexul bietului Riton, pe care l-a strecurat în patul domnișoarei de Saint-Braque. Pentru ce? Pentru că atitudinea noastră era destul de grăitoare că aveam să ne culcăm împreună și că el (sau ea) dorea ca eu să fiu de față când Francine avea să descopere membrul secționat.

— Ai fost culcată, Francine, înainte de venirea mea tardivă?

— Bineînțeles.

— Dacă acest… acest obiect oribil s-ar fi aflat sub pernă l-ai fi descoperit, nu-i așa?

— Natural: dorm din copilărie cu o mână vârâtă sub pernă. N-am să mai îndrăznesc niciodată să dorm în patul ăsta, îngână biata femeie.

— Ei bine, ai să-l schimbi, bombăn eu.

•

Cineva… Cine? Mister.

De data asta afacerea mă ia din două părți ca pe un sandvici. A devenit bicefală. Sexele de la farmacie și sexul de la castel. Trebuie să mă descurc cu ele. Deloc comod.

— Mergi și caută-mi o pungă de plastic, îi poruncesc eu.

S-a terminat cu familiarismele. Când se încurcă prea tare țițele, ajung ca polițiștii de la moravuri, profesional. Nu ne mai aflăm la ședința de amor prin delir verbal.

Castelana iese și eu o escortez până în culoar. Chiar în capătul lui se află o armură care seamănă cu Chirac. Dar, în aceeași măsură, mă face să mă gândesc la vărul Gonzague.

— Unde se află camera domnului de Vatefaire? o întreb într-un suflet.

Francine îmi arată ultima ușă pe dreapta. Mă îndrept într-acolo și, ajuns la fața locului, îngenunchez pe lespezi. Ridic un soi de confeti de culoare brună, o părticică dintr-o frunză moartă. E udă.

Mă ridic ușor și acționez mânerul masiv al ușii. Se deschide. O întredeschid de vreo trei sau patru centimetri, nu mai mult, după care mă așez turcește și aștept.

Știi pe cine?

Păi sigur că da: pe văr.

Fiindcă, din două ale mele una, cum zice Béru: ori doarme somnul drepților, ori ba. Dacă doarme n-a putut observa că ușa i s-a deschis ușor, pentru că n-am făcut niciun zgomot și în acest caz va continua să concaseze. Dimpotrivă, dacă nu doarme, e la curent cu ce s-a întâmplat și, cum nimic nu se produce, o să vrea să se liniștească încercând să verifice cum stau lucrurile.

Într-o zi am să scriu un tratat despre așteptarea în meseria de copoi. Așteptarea este auxiliarul primordial. Așteptarea e la fel de indispensabilă pentru polițist ca și pentru bucătar. Timpul nu poate fi eludat. El trebuie să se exprime, să-și joace rolul. Dacă vrei să faci abstracție de el, îți pune piedică.

De jos, se aude un zgomot îndepărtat de uși. Francine care caută o pungă de plastic unde să plasez atributele lui Riton. Am impresia că trage o gură de alcool să-i revină culorile. Săraca de ea: să ți se carbonizeze simțurile prin evocări licențioase, să fii zguduită din cap până-n picioare, iar în clipa leșinului sublim să pui mâna pe un membru extirpat (pe care probabil că-l dezmierdase nu glumă când era atașat la trunchiul de origine) faptul poate destabiliza o femeie pentru toată viața. Dacă așa are să se întâmple, Francinounette va refuza să mai facă dragoste de acum înainte. Un membru îi va face oroare. Eu o văd convertindu-se la călugărie.

Maica Francine a mădularului mort!

Un foșnet. Ușa lui Gonzague se mișcă. Iată că se deschide cu câțiva centimetri suplimentari și o jumătățică de față se înscrie în crăpătură.

Cum în general un om la pândă se uită la înălțimea lui, iar eu stau pe jos, nu mă vede din capul locului.

— Salutare, vere! îi lansez eu vesel. Insomnii?

Și bum! Un salt de gimnast și-l bag înapoi în camera albastră.

Gonzague e năucit. Dar și speriat. Nu se aștepta.

Poartă un halat de casă pompos, cu brandenburguri și pompoane mari aurii cu franjuri, de fiecare capăt al cordonului. În tonuri de bleu *king*! Pe dedesubt, e în cămașă de zi, pantalon, șosete negre.

— Dumneata nu dormi? îl interoghez eu, uitându-mă țintă la hainele lui.

— Vrea să zică, mi s-a părut că aud strigând și atunci m-am îmbrăcat în grabă…

— Îmi permiți?

Intru în cameră deliberat și cotrobăi o clipă până ce-i găsesc pantofii la piciorul patului. Îi ridic ca să le examinez tălpile.

— Ai fost pe afară de curând, notez eu.

— Credeți că…

— Pantofii sunt uzi și nu a început să plouă decât acum o oră, dragă Gonzigue de Zague[49].

— E un delict dacă ieși pe afară?

— Doar un indiciu.

— Ce indiciu?

— Îmi dai voie?

Îi apuc mâinile și i le cercetez la lumina lustrei. Sub arătătorul drept și pe fața internă a degetului mare zăresc niște urme imperceptibile, negre.

— Ce s-a întâmplat? se impacientează vărul, retrăgându-și repede labele.

— În tinerețea mea am citit multe romane polițiste din colecția „Masca”, îi zic eu. Pe timpuri, întâmplările se bazau întotdeauna pe căutarea criminalului și din această cauză se punea problema urmelor, a indiciilor, și chestii de astea, care nu se mai utilizează în zilele noastre când se procedează cu violență.

Mă duc la buda de alături și iau o bucată de hârtie igienică cu față dublă.

— Mâna dreaptă, te rog!

— Ah! domnule, procedurile dumneavoastră nejustificate mă inoportunează în cele din urmă.

— Asta-i ultima, îi promit eu, și nu-i prea violentă.

Autoritar, îi apuc palma și încep să-i frec cele două degete pătate cu hârtia moale.

— Vom face o analiză, îi spun, dar eu știu de pe acum că-i vorba de cărbune.

— Cum adică, de cărbune?

— Vorbesc de creionul de care te-ai servit pentru a trimite prin fereastră un mesaj de admirație rudei dumitale.

Despăturesc bucata de hârtie și i-o arăt.

— E foarte probabil că vei fi pus să scrii aceste două cuvinte în

diferite reprize, ceea ce va declanșa un studiu al experților grafologi, îl informez. Rămâne să determin pentru mine unde ai găsit acest creion care se mai folosește foarte puțin pe vremea noastră, doar de pictori, și nici ei… În fine, ăsta nu-i decât un detaliu, iar mesajul, cât de injurios ar fi, nu reprezintă mare lucru. Mai grav e obiectul pe care l-ai strecurat sub perna Francinei. Îl numesc obiect, fiindcă nu găsesc un termen mai potrivit, din pudoare.

— Nu știu despre ce vorbiți! mă asigură Gonzague.

— Vom reveni la subiect cu ocazia unei viitoare discuții, dragul meu. Bineînțeles, te rog să nu părăsești castelul fără autorizația mea.

Și mă evacuez. Francine mă așteaptă în ușa camerei ei. Ținând în mână o pungă de plastic albă, purtând numele unui parfumier reputat.

— Asta-i bună?

— Perfectă.

Dau la o parte perna, plasez punga deschisă lângă sexul secționat și-l fac pe acesta să pătrundă în aceasta prin mișcări scurte, ridicând cearșaful. Apoi răsucesc punga, reprimându-mi spasmele de vomă fiindcă, chiar prin pelicula netedă, e atroce să manipulezi o asemenea „chestie”.

— Te vezi adesea cu vărul dumitale?

— Cu Gonzague?

Încuviințez.

— De vreo două trei ori pe lună.

— Ce face el în viața de toate zilele?

— Expert în filatelie.

— Situația familială?

— Celibatar.

— Homosexual?

— Asta-i treaba lui, nu mi-a făcut niciodată confidențe.

— Părerea dumitale?

— Zău așa, nu știu nimic. Trebuie să ne ferim de a-i cataloga pe oamenii puțin prea manierați, ca Gonzague.

— Ieri, după ce-ai descoperit crima comisă asupra lui Riton, l-ai prevenit?

— La început am încercat să te alertez, dar nu erai de găsit. Cum mă aflam într-o mare zăpăceală, m-am adresat vărului meu.

— Și el a venit imediat?

— Foarte repede, da.

— Unde locuiește?

— Villa Montmorency.

— Care au fost reacțiile lui?

— Era încremenit și furios. E un om cu concepții oarecum arhaice privind familia, onoarea, virtutea.

— Îți condamna excesele cu tinerii derbedei pe care-i găzduiai?

— Mult.

„Bine, îmi zic atunci. Gonzague a trimis mesajul, dar n-a plasat el sexul lui Riton sub perna Francinei. N-a făcut-o din excelenta raţiune că nu-i el asasinul şi că, în consecinţă, nu putea avea la dispoziţie acest lugubru relief.” Rămân prin urmare ca suspecţi: ceilalţi patru foşti puşcăriaşi, cele trei cucoane rele de muscă, bătrânul grădinar nemulţumit şi bucătăreasa pe care n-am avut încă timp s-o cunosc.

Oboseala îmi zgârie nervii şi mă înţeapă în fundul ochilor. Puţin mi-ar lipsi să nu mă întind pe mochetă şi să trag un pui de somn.

— Am de dat nişte telefoane, cobor în bibliotecă.

— Nu mă lăsa singură, mi-e frică! mă roagă domnişoara Saint-Braque.

— Du-te şi te culcă împreună cu una dintre prietene sau cu un băiat, îi răspund eu, subliniind bine prin intonaţie că problema ei nu-i şi a mea, şi că mă doare-n cot.

•

Jérémie are o voce de medium. Cea a tipului semiconştient care-i întrebat dacă a zărit fantoma lui Napoleon şi răspunde că nu, dar că cea a lui Carol Quintul îi stă la dispoziţie.

Face un „Oh! tu erai!” exprimat pe rampa de lansare a unui căscat leonin. Şi mai adăugă:

— Cât e ceasul?

— Patru cincizeci şi opt.

— Ai un ceas digital?

— Nu, dar Pasha posedă un cadran foarte lizibil.

— Unde eşti?

— La castelul Con-la-Ville.

— Ceva noutăţi?

— Multe.

— Povesteşte.

— Nu-mi stă capul la aşa ceva. Mâine. Sau mai curând azi. Vino aici la şapte împreună cu Béru. *Ciao*!

După ce am întrerupt convorbirea, mă grăbesc să sun la serviciile de ascultare. Funcţionarul s-a schimbat, dar predecesorul lui i-a lăsat nişte instrucţiuni. Mereu nimic pe linia doamnei Purgon, farmacista. N-a primit niciun apel, n-a compus niciun număr.

— Continuaţi, fac eu, şi puneţi sub urmărire şi numărul farmaciei: aceeaşi adresă. Îl găsiţi în cartea de telefon, nu-l am asupra mea. Am să revin ceva mai târziu.

Închid. O canapea lăbărţată, îmbrăcată în pluş mă seduce. Îmi arunc haina, scot pneurile, deznod cravata şi mă lungesc după ce am stins toate luminile. Straşnic, şi poziţia asta orizontală, ce voluptate! E una dintre raţiunile care mă consolează că am să mor. Dacă am fi îngropaţi în picioare, aş mai sta pe gânduri, dar culcat e o plăcere! Să recuperezi

în fine anii rămași în restanță cu somnul, oboselile înfruntate; mă topesc de plăcere numai cât mă gândesc!

Îmi închipuiam că o să mă las purtat pe brațele lui Orfeu, da de unde! Nervozitatea mea e în așa hal pe orbită că în loc să mă înghită somnul, eu fac surfing pe marea agitată a gândurilor, ar fi scris Roger Robbe-Grillet[50]. Mă gândesc la farmacistă, la nefericita doctoriță la Francine, la oaspeții ei, la o vânzătoare frumoasă din foburgul Saint-Honoré, cu care trebuie să fac dragoste cel târziu mâine după-amiază. O fată longilină, care poartă fuste mini atât de strâmte că are picioarele împiedicate și trebuie să meargă cu fundul.

Pe Riton, fără doar și poate, l-a ucis cineva de pe aici. Dacă ar fi fost din exterior, sexul lui n-ar fi stat ascuns toată ziua în casă pentru a fi pitit pe furiș sub perna Francinei în timpul nopții. Vărul Gonzague nu-mi spune nimic și regret că nu-l pot număra printre suspecți, fiindcă nu se afla în momentul crimei la Con-la-Ville. Totuși va trebui să verific și aspectul ăsta.

Mă ridic în capul oaselor, anchilozat, zdrobit și cu stomacul în derută. Trebuie că am mâncat prea multă tochitură. M-am aruncat pe ea ca un robinson de Sahara asupra unui firicel de apă. Bună ziua, neplăceri! Colesterol, lipide, toate porcăriile! E cazul să mă mobilizez. Să mă îngrijesc la Quiberon, să fac talasoterapie, masaje, să țin regim, și toate celelalte cutremure. Alergând mereu după criminali sau după comoara damelor, îmi neglijez sănătatea. Somn insuficient, surmenaj, mâncarea hăpăită la întâmplare, fără ore fixe. Nu-i rezonabil ce faci, Tonio.

Într-o zi am nimerit la televizor peste o reclamă pentru biscuiții „Cric croc”, recomandați împotriva constipației. Dacă ai fi văzut, doi tineri însurăței radioși nevoie mare explicând în ce măsură existența lor s-a transformat în bine mulțumită fibrelor conținute de biscuiții „Cric croc”. Le facilita superb tranzitul intestinal. Am fost mișcat, emoționat să-i văd așa de mulțumiți că nu-și mai încăpeau în piele, dragii de ei. Intuiai că pentru ei, puțin câte puțin, defecarea înlocuia regulatul. Nu le rămânea decât să-și instaleze două scaune la W.C., față în față, ca să se ușureze împreună, ochi în ochi, uniți prin vidarea magistrală a mațelor. În perfect acord, sufletele lor fiind ridicate în slăvi de pacea măruntaielor. Vânturile nonșalante, modulate de sfinctere, aveau să compună o muzică pe potriva budei, cu accente melodioase. Instrumentele lor ar fi la unison. Ah! ce priviri pioase ar fi schimbat, cu certitudinea fericirii în fine dobândite și, de acum înainte, inexpugnabile. De parcă ai fi simțit că aveau să înfrunte viața cu hotărâre datorită magiei biscuiților „Cric croc”. Asigurați în privința sănătății, de acum înainte urmau să se ușureze cu capul sus, cu inima în sărbătoare, cu plăcuta convingere de a se ști sudați pentru totdeauna prin defecarea lor, mai grațioasă decât „dansul lebedelor”.

Mai melodioasă decât „noaptea Walpurgiei” (devenită noaptea Purgației)[51].

Așa, iată-mă din nou cu arătătorul mirosind a sex angajat în găurile unui vechi disc telefonic.

Dring driiiing!

Răspunde Pinaud. Liniștit, deloc surprins, nici iritat că-i sculat la o oră atât de sălbatică.

— Bună ziua, băiete. Sper că n-ai neplăceri?

— Am nevoie de tine în zori.

— Cu plăcere. Doamna Pinaud tocmai s-a întors de la cura ei de întinerire din România. N-ai mai recunoaște-o! O puștoaică! Mă inspiră.

— Bravo, am să fiu eu nașul!

Începe să râdă!

— Ah! dacă am fi avut cu douăzeci de ani mai puțin!

— Ai cu ce să scrii?

— Natural.

— Notează… Gonzague de Vatefaire, Villa Montmorency, Paris. Aș vrea să obțin un curriculum al personajului și mai ales să aflu unde se afla noaptea trecută. Îmi telefonezi rezultatele în timpul dimineții la numărul pe care am să ți-l dau.

I-l dictez pe cel de la castel.

— Plec la vânătoare imediat ce-mi termin toaleta, promite Pine.

— Acum te speli? mă mir eu.

— N-am încontro: dispun de o sală de baie ultraperfecționată, oftează el. Când mi-a surâs norocul, m-am lăsat dus de beția fericirii. Am procedat la o completă renovare a apartamentului nostru. Și acum, suport consecințele.

Închid telefonul. Tochitura îmi apasă din ce în ce mai tare dulapul cu iahnii. Parcă am fi la Verdun: nu mai trece!

Unde oi fi pus ustensila lui Riton? Cred că am uitat-o în camera Francinei. Trebuie să mă duc s-o iau, nu-i ceva care poate rămâne pretutindeni ca o scrumieră.

Iată-mă urcând la etaj.

De îndată ce ajung pe palier, îl zăresc pe vărul Gonzague ieșind de la ruda lui. Mai curând pe furiș.

— Hei!

Pare încurcat că s-a lăsat prins în flagrant delict.

— Ce faci, vere?

— Am vrut să vorbesc cu domnișoara de Saint-Braque, dar nu-i la ea în cameră, bombăne nemulțumit individul.

Deschid ușa.

— Intră!

— Dar…

— Intră! reiterez eu pe un ton fără replică.

Punga de plastic stă pe comodă.

— Ai văzut ce e înăuntru, vere?

Punga nu-i transparentă, cred că ți-am precizat?

— Nu.

— Ei bine, privește!

Îi urmăresc comportamentul cum nici nu-ți închipui! Ochii mei sunt ca două ventuze.

Gonzague întinde mâna spre pungă, o ia și-o deschide.

Se uită. Tresare, o aruncă și începe să verse pe pardoseala frumoasă a încăperii.

Pe cinstite, pare „cu adevărat" comoționat. Când verși spontan, nu te mai prefaci. Dacă ar fi făcut eforturi prealabile, aș mai fi spus… Dar nu, e zguduit de un spasm puternic, imposibil de reprimat.

Când a terminat de tușit, expectorat, lăcrimat, sufocat și altele, îmi spune cu un glas gâfâit, trăgând cu ochiul asupra bălții:

— Vă rog să mă scuzați, e așa de cumplit! Pe mine și o simplă tăietură mă întoarce pe dos. De unde a apărut această… această monstruozitate?

— Din pantalonul unui tânăr, mai întâi, dragul meu, și de sub perna Francinei, mai apoi.

— Perna Francinei! Vreți să spuneți că ea…

— Nu: cineva care se ține de glume proaste a pus-o acolo ca s-o vindece de sughiț, eventual.

— Dar glumețul ăsta?…

— Este în același timp și un criminal.

— Și unde se află?…

— La castel, vere; la castel!

Iau punga cu boașele și-l las pe domnul de Vatefaire în tête-à-tête cu dejecțiile lui.

•

E interesantă vocea oamenilor treziți brusc. Revelatoare.

Unii sunt buimăciți reacționând de parcă cineva ar striga „Săriți, arde!" Alții sunt instantaneu lucizi, iar glasul lor e plin de bănuieli ostile. Unii se forțează să pară calmi, dar îți dai seama perfect că inima le bate cu o sută cincizeci pe minut.

Mathias Ruginitul aparține unei a patra categorii: cei care se roagă. Răspunde pe tonul celui căutat să fie dus la ghilotină și care imploră: „Încă o clipă, domnule călău."

— Cine-i la telefon? Ce s-a întâmplat? E cinci dimineața! rostește nefericitul înșirându-și ruga ca pe mătănii.

Alături de el, nevastă-sa își declanșează la rândul ei generatorul de bombăneli:

— Dacă-i o farsă trebuie să te dovedești foarte…

— San-A., fac eu. Iartă-mă că-ți scurtez noaptea de beție, Ruginitule. Probabil că erai pe cale să-l procreezi pe al optsprezecelea moștenitor.

— Cine-i la telefon, insistă consoarta lui.

— San-Antonio, se bâlbâie șeful laboratorului nostru.

— Nici nu-i de mirare! scrâșnește girueta ruginită care-i servește de soție, tipul ăsta e lipsit complet de scrupule; pe el somnul altora nu-l împiedică să doarmă!

Ciudată întorsătură de frază, față de care manifest indulgență, ținând cont de circumstanțe.

— Mathias, știu că te consacri laboratorului tău, dar am nevoie să-ți lărgești spectrul activităților timp de câteva ore ca să-mi pregătești o fișă exhaustivă asupra persoanei ale cărei coordonate ți le transmit imediat.

Și-i debitez tot sosul cu privire la farmacista din Vilain-le-Bel.

— Am nevoie de date complete, Ruginitule, mă înțelegi? De unde vine, antecedentele ei, viața, opera, coiturile, menopauza; pe cine frecventează, unde merge în vacanță, culoarea părului pubian. Și cât mai repede cu putință. Îmi trebuia pentru ieri, pricepi? Stare de urgență. Când istoria asta va ieși la lumină, în *Paris Match* o să se scrie un caiet întreg, se va vorbi chiar și în *Le Figaro* în paginile de scandal. Îți cer un serviciu, numai tu poți rezolva problema repede!

Îi dau telefonul Francinei unde, hotărât lucru, mi-am stabilit cartierul general.

Îmi promite. Galvanizat, în pofida bombănelilor veninoase ale spălăcitei lui neveste căreia îi face copii roșcovani.

•

În cele din urmă, adorm în salon într-un fotoliu Ludovic al XVI-lea puțin propice sforăitului. Dorm ca unul care a căpătat o lovitură de măciucă în osul care pute (cum spune Béru), pentru occiput. Beznă rapidă, totală, fără vise.

Mă trezește bâzâitul unui aspirator gâfâit. Îmi deschid lanternele și zăresc un popou formidabil la câteva ancabluri de mine. O slugă voluminoasă, în halat albastru, plimbă un aspirator, gen teckel cu păr scurt și trompa de doi metri, pe mocheta roasă. Poartă acei ciorapi oribili numiți trei sferturi, care se opresc în dreptul genunchiului. Deasupra lor, imaginează-ți niște pulpe puhave, pline de celulită și striate de varice de la albastru viorea la violetul episcopal. Între picioare i se flutură un chilot venerabil din bumbac în tonuri de cenușiu. O clipă, vizionând această calamitate, îmi spun că pederaștii își găsesc o justificare și dacă aș duce dorul dragostei pe o insulă pustie, în compania acestei persoane și a prințului Charles, în ciuda sentimentelor mele republicane, nu sunt deloc sigur că ea ar intra în preferințele mele.

— Madam! o strig eu.

Îmi recepționează apelul, în pofida vacarmului produs de formula I, se întoarce și scoate un strigăt, ducându-și mâna pe amplasamentul presupus al inimii.

— Oh! Iisuse, ce m-ați speriat! Nu v-am văzut! face ea după ce a oprit aparatul cu piciorul.

E rotundă ca Terra, dar ceva mai umflată ca ea la ecuator.

— Dumneata pregătești tocătura aia formidabilă cu care m-a servit în noaptea asta Francine de Saint-Braque? o întreb, reprimându-mi o râgâială bogată provocată de bucatele amintite.

Se simte încântată. Nimic nu poate fi mai măgulitor pentru o bucătăreasă de casă mare. Leonardo da Vinci ar fi fost mai puțin satisfăcut de *Gioconda*, decât un maestru bucătar de tocana lui.

— Am băgat de seamă că v-a plăcut, se împăunează drăguța persoană.

— Aș putea căpăta puțină cafea?

— Ibricul e chiar pe marginea plitei. V-ar plăcea niște tartine cu dulcețurile *mele*.

— Le cunosc, sunt grozave. Mai ales cea de cireșe negre. Dar în dimineața asta puțină cafea mi-ar fi destul.

Pleacă, lăsându-mi ostatec bătrânul aspirator astmatic.

Telefonul începe să zbârnâie. Ridic receptorul prompto. E bătrânul meu Pinuche. Guturoiată, Ruina. Mi-l imaginez cu o picătură atârnându-i de nas, cu fularul vechi înfășurat în jurul gâtului. Când s-a pornit să plouă cu bani în existența lui păcătoasă, a început să vadă în mare, să se înțolească precum arbitrul modei. Rolls-uri, restaurante de trei stele, mantou căptușit cu vizon. Dar frenezia asta n-a durat și, pe încetul, s-a întors la obiceiurile trecute, la hainele roase, la maniile lui de boșorog. S-a terminat cu fetițele uluitoare, cu tratamentele de întinerire. Se cufundă din nou în dragele lui mediocrități confortabile.

— Am rezolvat repede, ce zici? se umflă în pene bolnăviciosul.

— Ca trăsnetul!

— Gonzague de Vatefaire este expert în filatelie. Călătorește mult fiind o autoritate în materie. În noaptea trecută n-a fost acasă. În privința moravurilor, greu de precizat; nu-i însurat și nu știe nimeni să fi avut vreo femeie. Nici legături masculine. Potrivit unui vecin, general în retragere, ale cărui ferestre dau spre ale lui, ar aparține unei secte bizare, fiindcă l-a văzut în mai multe rânduri travestit în druid, sau ceva de genul ăsta, celebrând slujbe stranii în compania unor oameni costumați ca și el. Pare a fi bogat, dar trece de zgârcioabă. Asta-i tot până-n prezent. Acum am să încerc să descopăr unde și-a petrecut noaptea de ieri, am impresia că asta te interesează, Antoine?

— Exact, César. Frumos lucrat; ești de neînlocuit. Veniturile tale americane continuă să curgă?

— Gârlă! admite Ruina. Drept să-ți spun, nu știu cum să utilizez atâta bănet. Evident, aș putea să mă apuc de opere de binefacere. Dar în ce direcție? Să știi că nu-i chiar așa simplu cum își închipuie oamenii. Studiile asupra cancerului? Nici eu nici nevastă-mea nu avem așa ceva, mulțumesc lui Dumnezeu. Societatea de Protecție a Animalelor? Nu ținem! Asistență publică? Nici copii n-avem. Abisinia? E atâta lume mobilizată pe tema asta, și pe urmă, e așa de departe! Ah, să-ți zdrobești creierii, nu alta. N-ai vrea să pornim amândoi o afacere?

— Ce anume?

— Asta-i problema. Gândește-te.

— Promit.

Închid pentru că-i zăresc pe Jérémie Blanc și pe Béru prin ușile cu geam ale salonului. Arcașii mei sunt fideli la rendez-vous. Pat și Patașon. Jérémie s-a îmbrăcat ca un dandy, Béru își poartă peruca într-o parte, ceea ce-i mărește cărarea. A fost trezit pe nepusă masă de negrul uriaș, fiindcă prohabul lui cască la fel ca și el; a îmbrăcat încălțări diferite: un mocasin și un pantof cu șireturi.

Mi se adresează fără nicio introducere:

— Să știi că Toinet al tău promite! Închipuie-ți că a călărit-o pe Berthe toată noaptea, șmecherul. Până-ntr-atât că nici n-am putut dormi, așa se zgâlțâia somiera! A ținut-o lanț! Te-ai fi crezut pe o trambulină. Doamne! ce-a mai lustruit-o. Un bărbat în toată legea. Poți fi mândru. Ca amorez, tipul o să fie mereu pe treapta cea mai înaltă a sodiului. A fost frumoasă încrâncenarea băiatului! Își asigura echilibrismul cu mâinile sprijinite de fiecare parte a grasei. Și muncea neobosit. Bertha mea nu-și putea veni în fire. Îmi zicea: „Ia te uită, Sandule, la puștiul ăsta ce pricepere! Ai jura că-i profesionist! Și dotat, nu glumă! Am cunoscut unii care jinduiau după așa ceva! Să știi că mă excită așa puștan cum e! Fără glumă, simt că mă ambalez! Am pornit-o, Sandule! Parol: nu-mi puteam închipui una ca asta! Și când mă gândesc că săptămâna trecută, când am mers la masă la madam Félicie, i-am adus puștiului bomboane! Bomboane! Și închipuie-ți ce degustă el acum! Sandule, uită-te numai puțin la el! Vezi cât e de dat naibii? Se mișcă așa de repede că nu-i poți vedea fundul cu ochiul liber! O să mă reguleze până la agonie. Simt că mor! Când am să-i povestesc toate astea lui Alfred o să i se lungească nasul, gelos cum îl știu. Italian, ce să vrei de la el! Ăștia își imaginează că numai ei sunt capabili să facă dragoste cu o damă! Oh! Oh! Aoooh!… Monstrul de ticălos mic. Am zis eu că o să mă omoare, bagabondul! Ține-mă de mână, Sandule, că nu mai pot! Gata! Gata! Gata! Uf! Ah! ce băiat, nu știu dacă o să-și ia vreodată bacul dar dotat cum e, nici n-ar avea nevoie să intre la facultate!

Bérurier mă bate pe umăr.

— Crede-mă, îmi declară această ființă deosebită, copiii sunt așa cum îi crești, Antoine. Dacă ar fi nimerit într-o familie de burghezi, n-ar fi fost în stare de asemenea isprăvi. S-ar fi ținut de porcărioare prin closete, dar așa, nu se dă la o parte să facă dragoste cu damele din anturaj. O fire ca a lui, zău că-mi place. În noaptea asta m-am simțit înduioșat uitându-mă cum muncea la nevastă-mea. Aș vrea ca fiul meu, Appolon-Jules, să fie identic și la fel asemenea lui.

Varsă o lacrimă aidoma unei picături de untură plasată prea aproape de o sursă de căldură. O șterge cu o manșetă de avocat la curtea cu juri, în momentul peroraței.

— Negroteiul mi-a spus că ai noutăți? mă interoghează Umflatul.

Servitoarea îmi aduce o ceașcă de cafea aburindă.

— Doresc și domnii? se informează ea.

— Pentru mine o sticlă de vin alb sec, biscotte cafeaua îmi dă amețeli la cap, răspunde Maiestatea sa. Dacă mai ai și o bucată de pâine plus un cârnăcior ca să-mi calmeze crampele ai face din mine omul cel mai fericit.

Slujnica e încântată. Toate bucătăresele sunt entuziasmate de căpcăuni. Înregistrează o a doua ceașcă de cafea pentru „domnul negru” și se eclipsează. Îi pun atunci la curent pe amicii mei cu toate cele întâmplate, care nu par să-i surprindă.

Urmează o perioadă de reflecții intime în decursul cărora fiecare analizează faptele și trage concluzii.

Jérémie le emite primul pe ale lui.

— Un lucru e cert, face el. Nu putem fi siguri că au avut loc mutilări sexuale în farmacie, pentru că nu posedăm nicio dovadă tangibilă, doar depoziția unui golan care ar fi putut să se înșele asupra naturii resturilor conținute în frigider. Dar, suntem siguri că la castel a avut loc o crimă și o mutilare. De unde reiese că la farmacie am alergat după o umbră, iar aici după un asasin.

— Asta nu înseamnă că putem neglija farmacista, declară sentențios Grasu. Cu atât mai mult cu cât, reia el, doctorița a fost lichidată fiindcă o prevenise pe farmacistă, potrivit ideii emise de mine. Să nu-mi ziceți că nu-i așa. Dacă n-ar fi dat telefonul ăla, nu i s-ar fi întins cursa în care a căzut.

Cuvinte marcate de mult bun simț.

— Un telefon pentru dumneavoastră, domnule comisar, mă anunță Francine de la etaj.

E în cămașă de noapte și, cum stă în dreptul unei ferestre, se vede tot.

— Cine mă caută, n-am auzit soneria? mă mir eu.

— Vărul Gonzague a făcut legătura la primul etaj. Ridicați telefonul din salon.

E serviciul de ascultare.

Mă prezint și sunt anunțat că farmacistul a dat un telefon.

— E o farmacistă nu un farmacist, fac eu corectura.

— Posibil, dar „ea” are o voce răgușită, domnule comisar. Cel mai simplu e să vă transmit înregistrarea.

— Sunt gata, am urechile desfundate.

O scurtă manevrare. Aud ultimele accente ale unei sonerii. Cineva ridică. O voce de femeie face: „Alo”.

— Eu sunt, rostește persoana care a sunat.

— Ah! bun. Totul e în regulă?

— Așa și așa. Ar trebui să vii aici.

— Când?

— Să zicem în seara asta, după închidere.

— Ce s-a întâmplat?…

— Lasă că vorbim noi cu capul liniștit.

Cumătra Purgon închide. Interlocutoarea ei mai zice de două trei ori „Alo”, fără convingere, mai înainte de a o imita.

— Mulțumesc, mă adresez eu confratelui de la ascultări. Continuă să înregistrezi. Apelul a plecat din apartament sau din magazin?

— Din magazin.

— O.K.

Cad pe gânduri.

— Pari preocupat? observă Jérémie.

Béru nu-mi dă nicio atenție, because servanta cea grasă și-a făcut intrarea cu o butilcă de muscat și cu de-ale gurii în măsură să asigure un banchet pentru jumătate din Biafra.

— Farmacista a telefonat unei femei ca s-o roage să vină la Vilain-le-Bel, în seara asta, după închidere.

— Interesant?

— Foarte, fiindcă părea îngrijorată.

— Și unde a telefonat? întreabă biafrezul salariat.

— Măi să fie! exclam eu.

Și mă reped la aparat ca să sun din nou la serviciul de ascultări. Cobor în stima mea! Să n-am eu reflexul de a pune această întrebare, iată ceva de neiertat din partea unui polițist emerit ca mine.

Îl iau la rost pe funcționarul de serviciu cu o voce nu tocmai bucuroasă.

— Ia spune, bătrâne, de ce nu mi-ai precizat unde a telefonat farmacista?

— Fiindcă n-am putut afla, domnule comisar. Convorbirea a durat, mai puțin de cincisprezece secunde, cum ați fi vrut să inițiem până și cea mai mică operațiune de reperare!

— Corect, scuzele mele!

Deci, nu mai cobor, fiindcă, din instinct, am dedus perfect după scurtimea convorbirii că ea nu putea furniza niște indicii mai ample.

— E o nebunie pateul dumitale de casă, o complimentează Grasu.

Bucătăreasa își mângâie obrajii marmorați în violet. Complimentul îi merge drept la inimă, fără a-i scuti fața cum spun eu parodiindu-l pe mareșalul Ney, prostul ăla.

— Drăguț din partea dumneavoastră.

— De multă vreme arzi gazul pe aici? se interesează devoratorul de farmece cu gura plină.

— Aici m-am născut: părinții mei au lucrat la conac înaintea mea.

— Rar se mai găsesc slugi așa de credincioase, o asigură Mamutul. Să știi că ai tot dreptul la o medalie!

— Ce-aș face cu ea?

— Evident, ar fi mai nimerit să-ți crească simbria.

Grăsana scutură din cap, ceea ce compromite echilibrul cocului de pe ceafă, răsucit de trei ori, cu piepteni încorporați, menținut în spelci format mare.

— În privința asta, se întâmplă foarte rar, și încă e mai bine acum cu Domnișoara decât cu Doamna, mărturisește ea. Era de-o zgârcenie! Dacă v-aș spune…

Tace, clatină din cap, ridică din umeri.

— Spune, spune! o îndeamnă mâncăul.

— Într-o zi, pe când mă lăuda pentru o recepție reușită, i-am cerut să-mi mărească leafa. S-a gândit și pe urmă mi-a zis așa: „Nu, Clarisse, n-am să-ți măresc leafa, dar de azi înainte îți acord permisiunea să-l sugi pe Domnul.” Am acceptat. Pentru Domnul. Era un om tare necăjit, Domnu’. Din cauza poznelor Doamnei, care era tare rea de muscă, iar el își pusese pofta-n cui. Din ziua în care am început să-l pompez a avut și el parte în viață de o rază de soare. Ar mai fi vrut și altele, dar Doamna a interzis, nu se făcea să aibă relații compromițătoare cu o slujnică. Ce făceam noi nu atrăgea consecințe, înțelegeți? Să vă servesc și cu puțină tochitură?

— Cum nu se poate mai cu plăcere, puică! ciripește Căpcăunul polițist.

Femeia dă fuga la bucătărie.

Un nou telefon. E Mathias. Ce frumos se poartă cu mine de când l-am pus la punct. Avansarea lui ca director al laboratorului i se urcase la cap și plutea în nori. Dar l-am adus eu cu picioarele pe pământ, apăsând cum trebuie pe valva orgoliului său. În prezent, face sluj cu mine și îmi linge pantofii începând cu tălpile.

— Am stabilit un prim bilanț, domnule comisar.

— Îți mulțumesc.

— Farmacista dumneavoastră, doamna Anne-Marie Purgon, e fiica unui ofițer de carieră care a servit în principal în coloniile franceze, terminându-și serviciul sub arme cu gradul de comandant. Are un frate și o soră. Mama și sora mai mică au murit tragic, asasinate de

negri în foburgurile Brazzaville-ului, după ce fuseseră violate și mutilate. Anne-Marie și fratele ei Maurice se aflau la liceul francez în momentul comiterii faptelor, altminteri ar fi avut și ei aceeași soartă. Comandantul Purgon, tatăl lor, a cerut să fie rechemat în metropolă și și-a terminat cariera la Nancy. A murit puțin după retragerea lui din armată, de un cancer la ficat. Anne-Marie a făcut studii de farmacie la Paris. A fost metresa unui coleg de facultate, mort într-un accident de motocicletă. S-ar părea că de atunci n-a mai avut nicio relație masculină. În schimb, multe prietenii feminine asupra naturii cărora e dificil să te pronunți. Necazurile îndurate au apropiat-o foarte mult de fratele ei, care a exercitat medicina în armată, fără îndoială, credincios memoriei tatălui lor. A fost dat afară de multă vreme ca urmare a unui grav diferend cu superiorii lui și trăiește într-o casă cumpărată împreună cu sora lui la Belle-Île-en-Mer[52]. Iarna, locuiește într-o garsonieră închiriată în regiunea pariziană. Nu posed alte informații în legătură cu „clienta" dumneavoastră, domnule comisar.

— Cele pe care le-ai obținut atât de repede îmi sunt suficiente, Roșcovanule. Încearcă totuși să obții mai multe date în legătură cu motivele care l-au obligat pe Maurice Purgon să părăsească armata.

Apoi, îl binecuvântez, îi spun să meargă în pace și că am să mă rog pentru el.

Telefonul a început să mă obosească. Cu toate astea mai sun o dată la serviciul de ascultări.

— Ce părere aveți, băieți, vă bateți joc de mine când pretindeți că n-ați avut posibilitatea să identificați numărul format de farmacistă, atâta vreme cât sunteți în posesia unui aparat care decriptează impulsurile discului? Fiecare dintre cifrele compuse e urmată de percuții ușoare. Un clinchet pentru 1, două pentru 2 și așa mai departe… Introduceți apelul telefonic în convertizor și comunicați-mi de urgență rezultatul.

— Iertați-mă, domnule comisar, am înlocuit pe cineva și…

— O.K., grăbește-te!

Închid și mă întorc radios spre cei doi complici ai mei:

— Simt că am apucat bambusul de coadă, cum se zice prin meleagurile tale, Jérémie.

— Adică?

— Am amețitoarea certitudine că am asamblat toate piesele jocului de puzzle; restul nu-i decât o chestiune de străduanie și de răbdare. Numai să nu mă întrebi nimic, n-am să-ți suflu nicio vorbuliță; las totul să fermenteze, să dospească, să clocotească. Nu-mi iese fum prin urechi?

— Încă nu, glumește marele escalador de cocotieri. Și în așteptare, ce facem?

— Vizite.

8. GRABĂ FĂRĂ PRECIPITARE

Bérurier ne sugerează că el ar trebui să rămână la castel ca să-i ia serios la întrebări pe ocupanții lui, acum când e convins că asasinul se află aici. Dar eu, care-o cunosc pe Maiestatea sa, ghicesc perfect că ține morțiș să rămână la fața locului numai pentru că are intenția să-și facă de cap cu damele dezmățate de aici, cum a mai procedat și cu cea pe nume Marguerite. Grasu e în perioada rutului. Reține că el e întotdeauna amator de o repriză de jamboane, dar în anumite perioade ale anului, frenezia lui n-are limite.

— Nu, fac eu. Cei de aici rămân la dispoziția noastră. Acum ne luăm zborul spre alte cuceriri, amice!

În aceeași clipă, individul de la ascultări îmi udă compresa indicându-mi numărul. Îl notez și ne luăm picioarele la spinare. Sunt din ce în ce mai euforic. Nu mai plouă. Cele două ore de somn mi-au colmatat toate breșele, iar tochitura grăsanei de bucătărese, în sfârșit, îmi dă pace.

•

Alphonse Letailleur tocmai își scotea taxiul din garaj când am apărut și noi. Ocupă împreună cu legitima lui, o căsuță din piatră cu faianță în jurul ferestrelor ca să fie frumos. În față, se află o grădiniță de cincizeci de metri pătrați, în perfectă armonie, cu dalii, peri și urzici. Și mai departe, dincolo de grădiniță, chiar la marginea străzii neasfaltate – garajul fără de care niciun locuitor al mahalalelor n-ar fi în stare să ducă o existență decentă.

Letailleur e un bărbat gras, îndesat; poartă o jachetă de piele roasă și o șapcă în vârf cu un moț caraghios. Respirația îi duhnește a romul cu care pune capac micului dejun. Nasul și împrejurimile lui sunt de un brun violaceu, cu frumoase vine albastre care seamănă cu Garonnul și afluenții lui. O mustață proletară subliniază agresivitatea măștii lui de bețiv motorizat.

— Ce doresc domnii? ne interoghează el cu un aer deloc bucuros.

— Domnul Letailleur?

— Domnul Letailleur, mda, care-i problema? Vă previn că dacă-i vorba de o cursă, sunt reținut: am un client pe care trebuie să-l duc la aeroportul Charles-de-Gaulle.

— Poliția.

Îi sare imediat țandăra.

— Veniți pentru acroșajul de săptămâna trecută de pe strada Bordenouille? Fir-al naibii să fie! N-a fost vina mea. Nebunul ăla și-a recunoscut greșeala. Idiotul nu m-a văzut venind și…

— Soția dumitale mai e acasă?

— Tocmai pregătește copiii pentru școală, mda. Ce treabă aveți cu ea?

— Facem o anchetă în legătură cu farmacia din Yvelines și am vrea să stăm de vorbă cu ea.

— Glumiți: n-am timp!

— N-avem nevoie de dumneata.

— Eu sunt soțul, nu? pufnește nesuferitul. Când poliția îmi interoghează femeia, trebuie să fiu de față!

— Liniștește-te, n-avem absolut nimic a-i reproșa. E vorba doar de niște informații de rutină.

— De ce n-o contactați la farmacie?

Intervine Béru:

— Am să-ți zic eu, amice: de aia!

Îl fulgeră pe taxi-driver cu privirea lui congestionată, numai sânge și furie. Celălalt bate în retragere.

— Bine, din moment ce puteți să vă descurcați și fără mine…

— Putem! declară categoric Grasu.

Străbatem grădinița. Chiar în clipa în care urcăm micul peron, două fetițe ies din casă cu ghiozdanele în spinare. Ne recită politicoase un „Bună ziua, domnule. Bună ziua, domnule. Bună ziua, domnule" ceea ce ne face să apreciem că suntem numai trei și nu o sută douăzeci.

Iat-o și pe Germaine Letailleur, mama. Ceea ce se cheamă o grăsană cumsecade. Simpatică, dolofană, dulce, blondă, cu nasul ca un cartof nou, neted și rozior, privirea bretonă și gura lacomă. E încă în halat și papuci, ciufulită.

Stingherită, ne constată prezența și se sperie. Îi înșir niște baliverne cum că ministrul sănătății ne-a cerut să procedăm la o anchetă privind farmaciile din departament. E genul de om care acceptă orice din capul locului, chit că după aia își pune niște întrebări.

— Mă scuzați că vă primesc în ținuta asta, dar până acum m-am ocupat de copii și…

— Noi vă rugăm să ne scuzați, dragă doamnă, mă grăbesc eu.

— De altfel, își aduce Béru contribuția, eu vă găsesc teribil de sexi în ținuta asta. Mă dau în vânt după damele care mai miros a așternut, îmi răscolește simțurile.

Demna soție e puțin descumpănită de complimentul abrupt. Timidă, se crede obligată să surâdă.

Béru îmi șoptește la ureche:

— Asta-i pentru mine, să nu-mi spui nu. O puicuță ca ea, îți fac duminicile frumoase.

Îl pun la punct cu o privire deloc complice.

— Doamnă Letailleur, de câtă vreme lucrați la farmacia din Vilain-le-Bel?

— De șapte ani.

— Sunteți mulțumită de patron?

— O! da: doamna Purgon e foarte cumsecade.

— E o persoană în vârstă, nu-i așa?

Face o mutrișoară gentilă.

— Oarecum, bineînțeles, dar rămâne foarte activă.

— Ce fel de viață duce?

— Percutantă! pufnește Bérurier.

— Poftim? fac eu.

Și el repetă:

— Percutantă, și începe să râdă. Sunt incorigibil, o anunță pe Germain Letailleur. Când sunt în prezența unei femei frumoase explodez!

Ea îi zâmbește. El se apropie și se așază pe masă, lângă ea.

— Mă înnebunesc după mirosul dumitale. Adiezi a cușcă de iepuri. Am crescut pe vremuri la ferma noastră. Îmi permiți?

Se apleacă, îi dă la o parte gulerul-șal al halatului și adulmecă.

— Fix ezact, frumoaso: cușcă de iepuri. Ghicești că-i la fel asemeni de dulce și înăuntru. Dacă aș îndrăzni, mi-aș îndesa acolo fața ca să miros mai bine!

— Ai de gând să-i dai pace doamnei, trebuie să-i vorbesc! îi spun cu severitate.

— Și cu ce te supăr eu? Vorbește cât ai vrea, eu pot să adulmec decolteul fără s-o împiedic să-ți răspundă, nu?

N-am încotro și trebuie să-mi văd de treabă fiindcă el e de încăpățânarea unui păduche, afurisitul!

— Nu mi-ați răspuns la ultima întrebare, doamnă Letailleur. Ce fel de viață duce farmacista Purgon.

Femeia își rotunjește gura și ochii.

— Păi… foarte simplă. Nu iese niciodată. Își adoră pisicile. Merge la slujba de duminică.

— Pe scurt, o persoană ireproșabilă?

— Absolut.

— Ceva relații?

— Doar cu fratele geamăn, care petrece câte o săptămână la farmacie, de două sau trei ori pe an; sunt foarte legați.

— Și în afară de el?

— Acum câțiva ani primea și o prietenă din facultate, dar aceea a murit.

— Aveți un frigider în farmacie, nu-i așa?

— Două.

— Le folosiți și pe unul și pe celălalt?

— În principiu, da.

— De ce în principiu?

— Pentru că, de câteva zile, cel din apartament s-a defectat, a ars

motorul, și doamna se servește de frigiderul aflat în oficină pentru uzul personal, până o să vină cineva să-l repare pe al ei.

— Dă-mi mâna, frumoaso, îi cere brusc ofițerul de poliție Alexandre-Benoît Bérurier.

Surprinsă, dar fără o neîncredere subliniată, asistenta îi încredințează stânga. Grasu i-o plasează deschisă pe genunchiul lui.

— Grozav! exclamă el, ce linie a vieții ai, frumoaso!

— Zău?

— Ia te uită aici: nici strada Vaugirard nu-i așa de lungă! Și linia norocului, strașnică și ea. Și pe urmă toate ramificările astea! Măi să fie, o să-ți meargă din plin. Ai să ai parte de o beție a simțurilor cu un bărbat frumos și elegant dotat ca un armăsar de prăsilă. Cu un mădular cât antebrațul tău, comoaro, așa ceva n-ai mai văzut niciodată! E ceva unt prin casa asta? Da: văd pe masă puțin rămas de la micul dejun al copiilor. Vreau să sper că are să fie bine venit!

Îi duce mâna la gură pentru un sărut galant și apoi o lasă pe o superbă umflătură aflată de-a lungul feței interioare a coapsei lui. Pentru moment, Germaine Letailleur nu acordă nicio atenție faptului, dar brusc face o presupunere uluitoare și are o tresărire.

Béru bate din pleoape pentru a-i confirma ipoteza absurdă. Dama rămâne mască, nu îndrăznește nici să-și miște degetele nici să și le retragă.

— Textual! șoptește Bérurier. Nimic mai autentic, draga mea. Vezi că ce ți-am prezis se realizează de pe acum? O întâlnire cum nu se poate mai frumoasă, lungă și cu diametrul mare. Vibrantă și zemoasă, promit eu! Când am venit l-am văzut pe vameșul tău. Fără să bârfesc: deloc teribil. Un terchea-berchea. Nu-i un tip haios! Nu te văd îmbătrânind alături de individul ăsta. Trebuie că face dragoste de două ori într-un an bitextil, în graba mare și adoarme imediat; îmi dau seama ce gen e. În privința tandreței trebuie să te adresezi la surorile săracilor. La el nu ține cu dezmierdări prelimolare. Ia spune-mi Germaine, sincer. De câtă vreme nu s-a mai culcat cu tine boul ăsta? Hmm? Vrei să-ți răspund eu? De ani de zile! Dacă te iau eu la prelucrat cu limba, îți organizez o asemenea ședință că *after* nu mai ai nevoie de unt, pui pariu? La ce oră începi lucrul? La nouă? Bun, uite ce-o să facem: colegii mei se duc să bea o cafea la localul din capătul străzii, iar eu îți iluminez sezorialul. După care te conducem până la Vilain-le-Bel cu mașina, și cu Solexul tău în portbagaj ca să ai cu ce să te întorci.

— Sana, cred că am tras concluzia că nu mai ai alte întrebări să-i pui, nu-i așa? Vă cer douăzeci de minute ca să pun punct la interogatoriul cu doamna. Două trei chestiuni la care are să răspundă mai în largul ei, fiind între patru ochi, am dreptate, Germaine?

Face cu ochiul, apoi își scoate limba și o agită frenetic la adresa noii

lui prăzi, pentru a-i făgădui delicii insondabile.

Cedăm terenul acestui valoros cuceritor al cărui palmares se va îmbogăți cu un trofeu în plus.

•

În loc să ne ducem la cafenea, potrivit sfaturilor lui Alexandre-Benoît, noi îl așteptăm în mașină.

— Am făcut drumul ăsta pentru o nimica toată, bombăne Jérémie, care a rămas tăcut până acum.

Eternele abateri de la conduită ale Grasului îl exacerbează, dacă mă pot exprima așa. Are o natură virtuoasă, și, când i se mai întâmplă să-și înșele nevasta, e distrus fiindcă a cedat cărnii și fiindcă trăiește într-o societate amenințată de naufragiu.

— Te înșeli, n-am venit aici pentru o nimica toată, îl asigur eu. Am recoltat un element capital pentru anchetă.

— Care-i ăla?

— Un cuvânt! Unul singur, care mi-a adus clarificarea dorită.

— Și care-i cuvântul ăsta?

— Ghicește!

— Te ții de fleacuri!

— Vreau să-ți pui meningele la treabă, primatule. De altfel, omul se trage din voi!

Dă drumul la radio bine dispus, și pune sonorul la paroxism.

— Ești la fel de meschin ca și sacul ăla de rahat! îmi spune el.

— Așa-i, recunosc, te rog să mă ierți. Acestea fiind spuse, trebuie să găsești cuvântul important de care ți-am pomenit. Să zicem că facem un joc. Îți las trei minute. Dacă-l găsești înaintea acestui termen, îți dau o sută de franci; dacă nu, mi-i dai tu. S-a făcut?

— S-a făcut!

Își lasă astrahanul pe rezemătoarea banchetei, coboară storurile și se cufundă în retrospectiva scurtei mele discuții cu Germaine Letailleur. Și pe urmă, cele două mănuși de box ale lui se întredeschid dând la iveală într-un zâmbet niște dinți imaculați. Nu s-a gândit mai mult de treizeci de secunde. Se apleacă și-mi șoptește cuvântul la ureche, ca să nu auzi și tu. Extrag din buzunar un Gégène[53] [54] și i-l întind.

— Am să cumpăr nuga copiilor, spune el, luând bancnota. Le place la nebunie.

— Ar fi trebuit să te faci măturător la Montélimar, nu la Paris.

•

Apare și Bérurier cu mutra în sărbătoare și cu prohabul descheiat. Intră în mașină în trombă.

— Șofer, în Bois și nu te grăbi! îmi aruncă el.

— Și cucerirea ta, n-o luăm cu noi?

— E departe de a fi gata și i-am spus că suntem grăbiți.

Promisiunile făcute de Béru femeilor „înainte” nu sunt respectate în totalitate „după”.

Gonesc până la autostrada *nach* Paris.

— Încotro mergem? se interesează Blanc.

— La Parc-des-Princes.

— E vreun meci în dimineața asta? se miră Béru.

— Să zicem că mergem undeva pe lângă stadion.

Îi arunc o privire prin oglinda retrovizoare și mă minunez:

— Nu-ți mai pui peruca, Grasule?

Își duce mâna spre dovleacul pleșuv.

— Fir-ar al naibii! Am pierdut-o! constată Enormul.

Și adaugă imediat:

— Dar știu unde este.

— Ce noroc! Îți venea așa de bine că ar fi o tragedie s-o pierzi pentru totdeauna.

Se gândește intens:

— După mine, trebuie să fie în comoara Germaniei. Uite ce s-a întâmplat: pentru început i-am mușcat scoica și peruca mi-a rămas între pulpele ei. Pe urmă, am luat-o la prelucrat pe drăgălașa prințesă și mi s-a părut mie că-i prea căptușită, ba chiar păroasă în interior, o raritate, nu? Eu, taur nestăpânit, am îndesat propria mea coamă în dependințele ei private, direct! Sper să-și dea seama, after. Dar în ce stare am să-mi găsesc peruca!

— S-ar putea să aibă nevoie de o pieptănare serioasă, admit eu.

•

Ascensorul e limitat la patru persoane, astfel încât ne-am înghesuit ca vai de lume, ținând seama de prezența Grasului. Totuși intrăm toți trei și aparatul hidraulic ne ridică lent.

— Mergem la frățiorul farmacistei? întreabă Béru.

— Exact. Aici a telefonat madam Purgon; dar după umila mea părere, n-o să-l găsim acasă.

Imobilul, aflat cu fața spre Parc-des-Princes, e gen burghez, solid și vechi, cu mirosuri de clor, un amalgam de parfumuri și de fum impregnate în zugrăveala obosită a zidurilor.

Comportă două apartamente pe etaj, dar la al șaselea și ultimul, unde se găseau pe vremuri camerele slujnicelor, transformate de curând în garsoniere, ni se propun patru uși. Vorbitoare, grație cărților de vizită prinse în piuneze de toc. Chiar la dreapta, se poate citi „dl. Purgon”.

Sunăm discret.

Nimeni nu răspunde.

— Poate că-i tare de ureche, sugerează Alexandrovici-Benito.

Ofer un bis concertului meu, prelungindu-l ceva mai mult; dar, zadarnic. Amicii mei se uită la mine cu o privire sugestivă. E

momentul să apelez la sesam.

Două trei învârtituri în încuietoare și intrăm. E o cameră destul de spațioasă, luminată de o lucarnă în pantă. Mobilierul e sumar: un pat, un dulap de haine, o masă, trei scaune și un fotoliu. De un cuier atârnă haine bărbătești. Se vede un televizor alb-negru, vechi precum pionierii micului ecran, o grămadă de cărți stivuite pe jos, fotografii de pe vremuri, mărite și pompos încadrate, pe pereți. Toate reprezintă o femeie de altădată, cu plete diafane, privirea limpede, surâsul dulce, pe fundalul unei verande exotice și o fetiță încântătoare, nu foarte frumoasă dar zâmbăreață să înduioșeze până și un vameș neamț. Crenguțe de cimișir (fără îndoială binecuvântate) sunt înfipte în fiecare ramă. Îmi spun că-i evident vorba de portretul celor două femei masacrate în Africa: mama și sora lui Purgon. Maurice le-a închinat un cult fiindcă nu sunt mai puțin de opt fotografii în garsonieră.

— Pute a om bătrân, declară Béru luând loc în fotoliu.

Trompa lui enormă pompează aerul dulceag al încăperii.

— Dacă stau bine și mă gândesc, declară Béru, mie nu-mi plac oamenii bătrâni: mă calcă pe nervi. Îi văd roși de molii, tremurând, cu tot felul de manii, porcării peste tot, duhori. Se agață cu dinții de viață! Ar vrea să stăpânească pământul, să fie mereu aici, într-o lume care s-a schimbat și care le dă cu tifla!

Și mai rău e cu perechile bătrâne. Pe unii îi înduioșează. Mie îmi fac greață. Mereu unul îl bodogăne pe celălalt. Îți închipui că se iubesc? Da de unde! Se urăsc. Fiecare așteaptă să crape celălalt. Își fac tot soiul de mizerii în speranța că ori el ori ea va da ortul popii mai întâi. Niște păcătoși, să știți! Răi! Întruna cu reproșuri împotriva tinerilor; pretind că era mult mai bine pe vremea lor. Se zice că trebuie să-i respectăm. Și de ce mă rog i-am respecta? Că fac ore suplimentare? Că s-au eternizat pe pământ?

Eu, vedeți voi, îi respect pe ăia care se duc rapid de pe lumea asta. Aia care mor în război sau în vreun accident sau de o boală păcătoasă. Cei care și-au încheiat socotelile, au plecat din viață în plin soare, de cum au început să se bronzeze. Dar când e vorba de șobolanii ăștia bătrâni de prin cotloane întunecoase, mersi, vi-i dau cadou! Eu, în ce mă privește personal, n-aș vrea să trăiesc până la Sfântu' Așteaptă. Dacă Dumnezeu o să mă cheme la El la optzeci de ani îi semnez o chitanță care să-l descarce de orice răspundere. În fine, hai să zicem, optzeci și cinci, dacă ești în stare de funcționare. Când ești sănătos nu-i nicio problemă!

— Ești convins că trăiește singur? mă întreabă domnul Blanc.

Se întoarce din sala de baie, ținând un chilot de femeie cu un aer dezgustat. O piesă de lenjerie venerabilă, roz-bombon, obosită și flască, murdărită recent și prost spălată.

— Proprietara lui îl pusese la uscat pe radiator și l-a uitat acolo, spune negrul.

— Poate că o să se întoarcă, emite Dolofanul.

În această clipă începe să zbârnâie soneria telefonului. Ne apucăm să căutăm aparatul și nu-l găsim pe nicăieri. Lui Jérémie îi vine ideea să găsească întâi priza în partea de jos a pereților și pe urmă să se ia după fir până la aparat. Aceasta se află sub pat.

— Răspunzi? mă întreabă el.

Ridic receptorul.

— Alo, fac eu pe un ton astmatic bătrân și cu guturai (pe deasupra).

— Ah! bine, rostește o voce de bărbat. Am mai sunat acum un sfert de oră și nu răspundea nimeni. Mi-a fost frică că ai plecat.

— Nu încă, risc eu păstrându-mi aceeași voce behăitoare.

Dar am ratat!

Bărbatul închide fără să mai adauge nicio vorbuliță. Alo-ul meu l-a indus în eroare, dar nu puteam să-mi permit mai mult; următoarele trei silabe mi-au fost fatale.

Furios, sun la serviciul de ascultări.

— Aici San-Antonio. S-a telefonat de la Vilain-le-Bel, nu-i așa?

— Chiar acum o clipă.

— De la farmacie, sau de la domiciliu?

— De la domiciliu!

— Mulțumesc.

Retez convorbirea pentru a forma în viteză numărul farmaciei, îmi răspunde o voce blândă și placidă.

— Farmacia din Vilain-le-Bel, vă ascult.

— Doamna Letailleur?

— Chiar ea!

— Sunt unul dintre cei trei polițiști care v-au vizitat în dimineața asta, nu cel negru și nici cel cu membrul enorm: frumosul!

— Ah! da, înțeleg.

— Întreab-o dacă mi-a găsit peruca! îmi strigă Bérurier, practic ca întotdeauna.

Dar eu am probleme mai prioritare.

— Ați văzut-o pe patroană în dimineața asta?

— Da.

— Unde se află acum?

— A urcat în apartament, fiindcă nu se simțea bine.

— Are de gând să plece, trebuie s-o oprești!

— Eu! dar…

— Ascultă, Germaine, e vorba de o chestiune cu mult mai gravă decât îți imaginezi. Fii atentă ce ai de făcut, e foarte simplu. Am remarcat că doamna Purgon își agață cheia în vestibul. Urcă la ea și cere-i o informație oarecare. Când intri, ia cheia discret, și la plecare

încuie ușa pe dinafară. Bineînțeles, când are să bage de seamă că-i închisă, o să-ți telefoneze în farmacie ca să-ți ceară s-o eliberezi. Ca să eviți orice discuție, ridică telefonul din furcă.

— Dar, domnule, ce-mi cereți dumneavoastră…

— S-ar putea să ți se pară extravagant, sunt convins. Dar te rog să faci ce-ți spun. Suntem la Paris și avem nevoie de mai mult de patruzeci de minute ca să sosim.

Grasul îmi smulge receptorul din mână.

— Alo, tu ești, fetița mea scumpă? Ia zi-mi, pițigoiule, nu cumva mi-ai găsit peruca într-un loc discret? Ce? Sigur, era peruca mea! Cuuum? Ai aruncat-o la gunoi? Oh! fir-al naibii, ce neajutorat sunt. La ce oră trec gunoierii pe la voi? Trecuseră deja când tu plecai! Ce nenorocire! O perucă așa de scumpă! Ai să-mi faci una la fel!

Béru trântește telefonul supărat foc.

— Toate-s la fel, tună acest prinț al amorului. Tu te străduiești ca ele să se simtă bine, și drept mulțumire îți aruncă peruca la gunoi. Asta să-mi fie învățătură de minte. Dacă m-aș fi gândit mai mult la plăcerea mea, acum aș fi avut pletele asigurate ca să le vrăjesc pe afurisitele de muieri!

9. ASPIRINĂ ȘI CONFIDENȚE

— De fapt, reflectează domnul Blanc, trăim o veritabilă întâmplare polițistă.

Mașina străbate câmpia otomnală. Șoseaua departamentală e plină de frunze moarte, mocirlite, și eșarfe de brumă (cum stă scris în cărțile doamnelor) festonează ramurile copacilor.

— De ce o veritabilă întâmplare polițistă, Jérémie?

— Ne învârtim în jurul unor locuri cruciale. Ca în spirală… Farmacia, castelul; castelul, farmacia… Mai să te apuce amețeala. Simți că întreaga afacere fierbe înfundat între acești doi poli. Bătrâna Christie ar face pe ea în fața unui asemenea mister.

O clipă de tăcere. Se aud – vag – cilindrii încinși ai mașinii mele Quattroporte. Ca să ies din Paris, am pus girofarul pe acoperiș, ceea ce mi se întâmplă foarte rar, și am dat drumul la sirenă, dar nu-mi place deloc să alertez populația, mai ales că toată lumea rămâne cu gura căscată când vede apărând poliția într-un Maserati alb! Iată de ce, o dată ieșit la drum deschis, îmi „rebanalizez” vehiculul.

Gonesc cu pedala până la fund, cu privirea fixă și fălcile încleștate de atenție.

— Totul evoluează bine, urmează domnul Blanc. Potrivit unei logici implacabile.

Béru, care nu-i pe față, declară hodoronc-tronc:

— Ascultă, Tonio, știi cu cine m-am întâlnit nu mai departe decât ieri?

Cum prea puțin îmi pasă, nu-i răspund și cum nu-i răspund, vorbește singur.

— Cu domnu’ Felix, profu; ăla cu socoteala mai groasă ca a mea, atât că la el e vorba de o infirmitate. Îți aduci aminte că a plecat din învățământ?

— Da, zâmbesc eu. Lua la rând terasele cafenelelor și-și depunea fotografia sexului, împreună cu numărul lui de telefon, pe mesele damelor singure. Cele mai curioase și mai desfrânate îl sunau ca să stabilească un rendez-vous, iar el percepea onorarii pentru a le lăsa să cânte la instrumentul lui fenomenal.

— S-a lăsat păgubaș; numai pocitele se aventurau și nu-i cădea bine. S-a angajat din nou într-un internat de băieți. Dă acolo cursuri de educație sexuală. Felix a remarcat că majoritatea adolescenților nu se descurcau cum trebuie și își iritau ustensilele. Nici nu-ți dai seama ce metode folosea. Niște exerciții totuși simple ca bonjur! Felix a descoperit că masturbarea se face în funcție de dimensiuni și conformație. Dacă vrei să nu te doară trebuie să știi cum să procedezi,

pricepi?

Și continuă să ne expună teoriile „onanice” ale bravului Felix; incontestabil, subiectul este de un mare interes, totuși eu îl consider inoportun în acest moment de efervescență polițienească.

Iată și Vilain-le-Bel. Panoul de la intrare. Monumentul închinat eroilor, școala comunală. Farmacia!

Opresc în fața ei și, Germaine Letailleur, care ne pândea sosirea, se precipită în întâmpinarea noastră. A început să se bâlbâie de emoție.

— Am făcut tot ce mi-ați recomandat, așa cum mi-ați zis, domnule comisar, vă jur pe viața copiilor mei…

— Dar? întreb eu aspru, înțelegând că există unul.

— Dar ea a putut totuși să iasă. Poate că a strigat pe cineva din cartier de la fereastră?

— Și a șters-o?

Biata grăsană, îndesată cu peruca béruriană, își cască larg lotușii de porțelan.

— Nu tocmai. A coborât în farmacie. E aici; priviți prin fereastră, prepară o rețetă pentru servitoarea preotului. Știți ce am aflat? Doctorița noastră a fost asasinată în timpul nopții! În cătunul Lanterniers. O femeie tânără fermecătoare, dacă ați ști!

— Foarte trist, fac eu pătrunzând în farmacie.

Bunica scotocește într-un sertar extraplat căutând Couillacilline Blackboulée 16[55]. Servitoarea preotului vorbește despre dispariția nefericitei Marie-France Pardevent. Tot ținutul e agitat. Cătunul Lanterniers mișună de jandarmi, magistrați, ziariști: Au venit și două care de televiziune. O efervescență monstră.

Farmacista mea plânge tot scotocind prin sertarul ei. Ținea mult la doctorița Pardevent, foarte capabilă în profesiunea ei. Lacrimile îi sporesc cecitatea, dacă pot să zic așa. Bâjbâie ca o disperată. Întreabă:

— Germaine nu-i aici? Trebuie că s-a dus la toaletă, ce scrie aici pe acest produs, domnișoară Marthe?

Dar și ea e mioapă și abia silabisește:

— Foutricine Ballepeau[56].

— Atunci, asta este.

Întoarcerea cumetrei Letailleur o salvează pe farmacistă. Îi întinde rețeta după care se întoarce spre mine.

— Dumneata ce dorești, tinere?

Vederea ei proastă îmi prinde bine. Tinere! Îmi convine. Agitați înainte de folosire, ar spune Felix elevilor lui.

Își apropie nasul de nasturele central al vestonului meu.

— Ei bine… Adică… Păi, nu tocmai. Am vederea așa de slabă!

— Am avut o conversație în noaptea asta, îi amintesc eu cu un surâs atât de angelic încât sfinții din paradis mi-ar îndesa aureola lor pe dovleac.

Bătrâna tresare.

— Bineînțeles! Unde mi-a fost capul!

Cobor tonul:

— Pe perna fratelui dumneavoastră, la Paris, fac eu.

Farmacista începe să-mi interpreteze „Parkinsonul sună întotdeauna de două ori”. O emoție puternică pune stăpânire pe ea, începe să se bâlbâie îngrozitor, cuprinsă de o spaimă neagră.

— Să urcăm și să discutăm puțin în apartamentul dumneavoastră, îi spun.

Deliberat, o trag spre ieșire, ca să o luăm pe trotuar și de acolo să folosim calea de acces în apartamentul ei care dă spre stradă. Bătrâna e lividă. Colegii mei, care mă așteaptă în fața mașinii îmi adresează o grimasă compătimitoare. Jérémie, printr-o mișcare a capului mă întreabă dacă vreau să mă însoțească, însă eu prefer să am o discuție între patru ochi cu madam Purgon.

Urcăm scara încet. Bineînțeles, cheile nu mai sunt deasupra ușii. Farmacista le scoate din halat și încearcă să descuie broasca. Mâinile îi tremură în așa hal că parcă am fi în „Culisele vitejiei” (pe care dragul meu Gildas ar face bine să le reia ca să mai schimbăm puțin placa și să scăpăm de producțiile americane plictisitoare în care, pe toate canalele și la aceeași oră, ți se debitează aceleași prostii interpretate de aceeași neisprăviți catastrofali cu un dialog să-ți piară pofta de mâncare!).

Îi vin în ajutor. Descui.

Intrăm. Eu, trăgându-mă într-o parte, ea ezitând. Un balet al convenienței într-un moment puțin propice pentru așa ceva. Iată-ne în apartament. Mâțele imuabile miorlăie după mâncare. Se freacă de picioarele noastre cu spinarea arcuită, coada bâț, lăbuțe de catifea, foamea le face ipocrite. Mă agasează pisicile astea petrecărețe, indiferente, care se păstrează pentru ele.

— Luați loc, doamnă Purgon: nu vă mai țin picioarele!

Îmi dă ascultare și se așază într-un fotoliu cu pernele răvășite de ghearele locatarelor ei. Imediat e escaladată de trei, patru, cinci. În virtutea obișnuinței, le mângâie cu amândouă mâinile, încercând să le liniștească: „Hai, hai, fiți cuminți, șmecheriților.”

Apuc un scaun pentru a mă așeza călare în fața ei. Așa procedez eu în situațiile spinoase.

Un moment ne uităm unul la altul. Eu cu un gen de blândețe melancolică, ea cu o teamă sporită de puternica ei miopie.

— N-ar fi trebuit să vă întoarceți decât în seara asta? atac eu.

Începe prin a mă aproba, apoi, încremenește, surprinsă.

— Cum de ați aflat?

Îi zâmbesc, ca și când cuvântul pe care-l pronunț, adăugând o ridicare din umeri, ar explica totul:

— Poliția.

Bătrâna acceptă. E o femeie cumsecade, descumpănită, supusă.

— De ce v-ați întors mai devreme decât vi se ceruse? Pentru că simțeați că-i în pericol?

Afirmativ, domnule colonel.

— Întoarcerea dumneavoastră s-a nimerit cum nu se poate mai bine, subliniez eu. Cineva îl închisese în apartament.

— Nici măcar nu observase, îmi mărturisește ea.

— Când l-ați pus în temă, a plecat.

Bătrâna încuviințează.

— Încotro?

— Nu mi-a spus.

— A luat „tot” cu el?

Se uită la mine și întoarce capul.

— Nu știu ce vreți să spuneți.

— Eu cred că da, însă hai să trecem peste. Îmi permiteți să dau un telefon, doamnă Purgon?

— Natural.

Am și ajuns la aparat și compun numărul poliției. Îl cer pe Mathias și-l obțin.

— Salut, Van Gogh! Ai mai făcut progrese de azi dimineață?

— Vagi. Doreați să știți ce anume a motivat retragerea anticipată din armată a domnului Purgon; or, acest aspect e destul de tenebros. S-ar părea, după câte am aflat, că Maurice Purgon a comis o eroare profesională asupra persoanei unui militar deținut în închisoare. Omul în chestiune a primit o doză de calmante care i-a atras moartea. Era foarte agitat și din această cauză a fost chemat doctorul la căpătâiul lui.

— De ce fel de delict se făcuse vinovat deținutul?

— A fost acuzat că violase o fetiță.

— Mulțumesc, Mathias, îți poți opri investigațiile.

Închid. Cum telefonul se află în apropierea ferestrei, ridic perdeaua, ceea ce-mi oferă o vedere imparabilă asupra cafenelei de vizavi, la tejgheaua căreia Maiestatea sa Béru dă pe gât un rachiu. Aplecându-mă mai mult, pot să-l zăresc pe domnul Blanc, sprijinit de capota mașinii mele. Un camion pentru livrări, staționat nereglementar, blochează strada de provincie. Totul e liniștit, senin.

Mă întorc și-mi reiau locul calare în fața farmacistei.

— E extraordinară! rostesc eu.

— Ce anume?

— Asemănarea.

— Suntem gemeni, rostește ea cu o înduioșătoare mândrie.

— Chiar până într-atât, e de-a dreptul halucinant. Singura diferență, foarte ușoară altminteri, vocea. Evident, cea a lui Maurice e mai

groasă ca a dumneavoastră.

N-o surprinde că-i spun fratelui ei pe numele mic. Într-o anumită măsură, această familiaritate, creează un fel de vagă complicitate.

— Și vederea diferă, fac eu. El poartă niște ochelari cu lentilele mai puțin groase.

— Foarte exact; sunteți un bun observator.

— Polițist! răspund eu pe tonul folosit de Harpagon[57] pentru a-și debita faimoasa obiecție: „Fără dotă!”[58]

A treia diferență, fundamentală de data aceasta, nu i-o mai semnalez. E un lucru pe care-l țin pentru mine. Un lucru determinant. Le cer iertare cititorilor mei mirați, (dacă din întâmplare mi-au mai rămas fideli), dar când fac pipi zgomotul produs de micțiunea lor e diferit. Asta m-a frapat noaptea trecută în camera Francinei de Saint-Braque. Când falsa Anne-Marie Purgon s-a sculat din pat, a trecut la baie ca să urineze. La o vârstă înaintată vezica își face de cap. Autonomia ei nu-i mare, iar necesitățile imperioase. Atunci s-a produs în capul meu scânteia, Teia. Mi-am zis „Dar, Doamne, mai adineaori a fost bărbat cel care s-a ușurat!” Îți dai seama cum se înlănțuie lucrurile? Dacă Maurice n-ar fi avut nevoie să facă pipi, aș fi trecut pe lângă victorie.

Și, dacă tot nu mai avem secrete între noi, și dacă tot am ajuns să mă confesez și eu, dă-mi voie să-ți destăinui că faimosul cuvânt scăpat de Germaine și care l-a făcut pe Jérémie să câștige o sută de franci, e „geamăn”. Fratele ei *geamăn*! În clipa aceea, orizontul mi s-a luminat.

— Unde a plecat fratele, doamnă Purgon?

Un tremur îi străbate capul.

— Nu știu absolut nimic, domnule polițist.

Fac un salt cu scaunul meu pentru a mă apropia de ea. Ghinion, un picior al lui se lasă pe coada unui motan care începe să protesteze sălbatic.

— Oh! bietul meu îngeraș! își manifestă dezolarea farmacista.

— Îmi pare rău, îi spun, dar nu mi se pare grav.

Las să se răcească incidentul, apoi îmi întind mâna virilă peste laba ei de găină (identică celei a fratelui ei).

— Aș vrea să înțelegeți un lucru, doamnă Purgon: sunt polițist, cert, dar nu urmăresc să vă fac rău. Dimpotrivă, aș dori să vă ajut. Dar pentru asta, trebuie să-mi vorbiți deschis. Cu cât voi stăpâni mai bine situația, cu atât o voi putea controla mai bine.

Eu nu sunt ca Béru: bătrânii mă emoționează. Nu-i respect pentru că au trăit multă vreme, ci pentru că *trebuie* să mai trăiască încă. Le ghicesc marea oboseală, renunțarea profundă. Continuă să înfrunte o lume devenită din ce în ce mai străină. Ei sunt naufragiații timpului.

Și știi ce răspunde vorbelor mele? Cu o voce jalnică de fetiță bătrână depășită de circumstanțe:

— Sunteți prea bun, domnule polițist.

Da, ce-i drept, sunt prea bun. Dar dacă sunt așa n-am niciun merit, se explică prin faptul că eu înțeleg lucrurile.

— Viața dumneavoastră a fost traumatizată pentru totdeauna de drama trăită în Africa, nu-i așa?

Bătrâna aprobă printr-o mișcare a capului. Lacrimile încep să-i picure pe sub ochelarii groși, bătând în bleu.

— Această tragedie l-a afectat în mod deosebit pe fratele dumneavoastră, care și-a petrecut viața răzbunându-și mama și sora. În loc să se domolească o dată cu vârsta, ranchiuna lui n-a făcut decât să sporească. A devenit obsesivă. Maurice a declarat război tuturor violatorilor de copii. Un război necruțător care, de altfel, l-a costat cariera. Nu-i așa?

O nouă aprobare mută. Lacrimile ei devin tot mai abundente.

— Ce poveste ciudată și asta a dumneavoastră, oftez eu. Ați fost atât de sudați de nenorocirea trăită pe vremuri, încât nu v-ați căsătorit niciunul nici altul. Formați un gen de cuplu sălbatic, unit de amintirea sângeroasă a familiei distruse, și animat de ură. Presupun că, în loc să se domolească o dată cu trecerea timpului, aceasta a crescut în inima lui Maurice. Nu aveți impresia că judecata lui a fost zdruncinată?

Nu sesizează scândura de salvare pe care i-o întind. E o naivă în felul ei, madam Purgon.

— El? Oh! nu, nu-i deloc nebun. Dimpotrivă, totul e foarte bine organizat în mintea lui.

— Și-a consacrat viața descoperirii violatorilor de copii, nu-i așa? Cei care și-au plătit datoria Justiției nu sunt chit și față de Maurice Purgon. Îi găsește oriunde ar fi ei și îi castrează. Și, de fiecare dată își răzbună mama și sora, corect?

Continuă să dea din cap afirmativ. Gândesc că a fost convertită de fratele ei geamăn, că a adoptat și ea filosofia talionului. Un talion care nu va lua sfârșit decât o dată cu ei. Și ea e la fel de deranjată ca și Maurice, din cauza asta îl consideră întreg la minte. În ochii ei, fratele e investit cu o misiune sacră. El suplinește carențele justiției. Probabil că și-o situează pe a sa între cea a oamenilor și cea a lui Dumnezeu? Am citit în decursul acestor ultimi ani la rubrica faptului divers relatări asupra ablațiunii de organe. Au avut loc în Italia, Germania sau Maroc… Deci, ele se datorau aceluiași personaj straniu: doctorului Maurice Purgon! Și, în nebunia lui, fostul medic militar păstrează oribilele trofee! Inimaginabil!

— Călătorește mult, nu-i așa? o întreb eu pe gânduri.

— Da.

— Îi vânează pe sadicii violatori de copii dincolo de frontierele noastre?

— Maurice e un om cultivat, care citește presa mai multor țări:

vorbește cinci limbi!

Ce mândră e de el!

— Pentru ce ați recurs la această substituire de persoană, doamnă Purgon?

— Poftim?

— Vreau să spun, de ce a venit fratele să se instaleze aici, jucând rolul dumneavoastră, ceea ce nu era greu deloc, ținând cont de incredibila dumneavoastră asemănare, și de ce v-ați dus să locuiți în garsoniera din Paris?

Pare așa de cumsecade, bunicuța Purgon. Așa de blândă! Trebuie că se străduie mult pentru semenii ei. Îi sfătuiește. Le recomandă acele remedii indecise pe care le poate propune un farmacist fără avizul unui medic pentru: dureri de gât, răni purulente, ciclu dureros, migrene, otite, ulcerații ale stomacului, insomnii tenace, constipații cronice. Și pe urmă, acea slăbiciune gigantică din ființa ei: încrederea totală în fratele criminal din dorința de a face dreptate.

— Ultima dată a „operat” în Belgia. Cred că a avut ceva probleme și că era pe punctul de a fi reperat. La întoarcere, mi-a cerut să ne schimbăm locuințele. Fiind medic, și cum vine adesea pe aici, farmacia nu-i ridică niciun fel de probleme. În ceea ce mă privește, mi-a prins și mie bine puțină odihnă. Desigur, n-a fost ușor din cauza pisicilor, dar Maurice le iubește la fel ca mine și știu că se ocupă de ele. Rețineți că a făcut bine să-și ia această precauție. Cât am stat la el, a venit cineva să bată la ușă: un tânăr nu tocmai de soi. M-a întrebat de domnul Purgon. I-am răspuns că nu există niciun domn Purgon, ci domnișoara Purgon: eu! A părut dezorientat și s-a retras fără a preciza obiectul vizitei lui. Evident, dacă ar fi întrebat-o pe portăreasă… Dar individul părea preocupat să nu se facă remarcat.

Mai adaugă petrecându-și degetele descărnate prin blana mătăsoasă a unei pisici albe.

— Îmi pare bine că m-am întors acasă.

Uite așa. Foarte simplu. Carburația bunicii dă rateuri. Îți povestește isprăvile sinistre ale frățiorului și satisfacția de a se fi întors la ale ei. Ce inocență! Ce inocență dezarmantă. Pentru ea, uciderea unui violator și secționarea sexului său nu constituie o crimă, ci dimpotrivă o faptă lăudabilă!

— Știți că Maurice păstrează sexele pe care le prelevă de la…

Nu îndrăznesc să rostesc cuvântul „victime” care ar face-o să sară în sus, și ar rupe vraja.

— Sexele pe care le prelevă de la netrebnicii ăștia, reiau eu.

Bătrâna e cutremurată.

— Ce idee!

— Nu v-a spus până acum nimic?

— Asta ar fi nebunie curată!

Da, într-adevăr e nebunie! Mă abțin să-mi spun părerea. Frățiorul, prin urmare, nu s-a confesat în totalitate. Chiar și față de sora lui, fanatizată până într-atât, păstrează zone de umbră.

— Sunteți la curent cu doctorița Pardevent?

— Dumnezeule, numai ce-am aflat! Ce oroare! O fată atât de drăguță! Puțin cam de stânga în privința ideilor, dar asta n-o împiedica să fie un medic excelent, foarte devotat!

— Mai sunt și excepții, îi spun eu.

— Dovada! Marie-France avea un caracter destul de dificil, dar își ținea inima în palmă. Trăia ca un artist; puțin exagerat pentru un medic de provincie, cu toate astea era apreciată în ținut. Sper să se descopere criminalul și să plătească pentru fapta lui!

— N-aveți nici cea mai mică idee privind identitatea acestuia din urmă?

I se taie respirația.

— Eu? Dar, domnule detectiv, cum ați vrea să am o idee? Cu siguranță nu-i cineva de prin partea locului, ci vreun bandit, presupun. Unul dintre acei autostopiști hirsuiți care-ți dau fiori pe șira spinării.

— Fratele dumneavoastră are mașină?

— Bineînțeles.

— A venit aici cu ea?

— Da, însă vrând să fie luat drept doamna farmacistă, a ascuns-o în magazia lui moș Maréchal, un bătrân cumsecade, fără familie, dus de curând la ospiciu.

— Ce marcă e?

— Un Mercedes destul de vechi. De culoare gri.

— Patru uși?

— Da, de ce?

— Înmatriculat?

— În Morbihan, din cauza locuinței noastre din Belle-Île.

— Bineînțeles. Vă amintiți de număr?

— Dumnezeule mare! Nu m-am uitat niciodată la ea. De ce?

— Am întrebat și eu, așa într-o doară, doamnă Purgon. Vă las să vă îngrijiți pisicuțele astea drăgălașe.

Îmi întinde gheara de galinacee, ornată cu un inel a cărui piatră e un opal. Nu-mi place opalul, se spune că poartă ghinion. Dar cum nu sunt superstițios, am să încerc de acum încolo să-mi placă. De fapt, mă face să mă gândesc la un ochi spart.

— Doamnă Purgon, fratele dumneavoastră nu v-a spus nimic pentru a-și explica plecarea precipitată?

— Se vede că nu-l cunoașteți pe Maurice!

Ba da, îl cunosc. În rolul farmacistei, dar în fine, era totuși Maurice, nu?

— De ce?

— E un om foarte… compartimentat. În unele momente acționează, în altele vorbește; nu le face niciodată pe amândouă în același timp.

— Și acum e în faza lui activă, nu-i așa?

— Exact.

10. ANCHETĂ ASUPRA UNUI CETĂȚEAN ÎN AFARA ORICĂROR BĂNUIELI

După ce am terminat de dat toate telefoanele la poliție în legătură cu Mercedes-ul lui Maurice Purgon, m-am întors în bodega în care Béru, imperturbabil, citește *Le Parisien Libéré*[59].

Curând îl vom găsi pe fostul medic militar. Și pe urmă? O să fie închis, ăsta-i lucru cert. I s-ar potrivi mai bine ospiciul decât curtea cu juri.

Grasu îi face semn patronului să-i reînnoiască băuturica.

Îmi spune bătând cu mâna în ziar:

— Ne umflă acum capul cu elefanții. Știi ce-au îndrăznit să scrie? Că sunt niște animale fără apărare! Zău așa, ăștia ne iau de proști. Fără apărare, elefanții!

— Plătește și hai să mergem, îi răspund.

Mă simt rău în forul meu interior. Cu cei doi bătrâni lucrurile au căpătat o turnură urâtă. Răzbunători perpetui. În fond, faptul denotă o refulare sexuală, nu? Să ucizi violatori pentru a le tăia ustensila denotă instincte bizare. Probabil că treburile nu merg prea bine în nădragii doctorului. Cât despre valoarea unei vieți omenești, el habar n-are. Bravo, pentru un doctor! Și modul în care a lichidat-o în noaptea asta pe Marie-France, cu atâta sânge rece, fiindcă risca să fie demascat de ea… Știa prea multe, era îngrijorată. Și atunci, n-a ezitat nicio secundă.

Când să ajungem la domnul Blanc, uite-l și pe confratele meu, comisarul Mazurier Louis[60], care ne iese în cale escortat de doi peoni ai lui. I se lungește mutra când dă cu ochii de mine.

— Cum? Ești la curent și tu cu asasinarea doctoriței? nu se poate el împiedica să nu-și manifeste nemulțumirea.

Îi zâmbesc franc și loial.

— Nu ești zdravăn! Eram în trecere!

E la fel de credul ca negustorul unor mașini de ocazie pe care încerci să-l convingi că pe contorul DS-ului tău vechi sunt înregistrați cu adevărat numai opt mii de kilometri, fiindcă aparținuse bătrânului tău tată, iar el se folosise foarte puțin de mașină din pricina reumatismelor deformante.

— Aha! erai în trecere! O.K., erai în trecere.

— Avansează ancheta? îl întreb binevoitor.

— Ce părere ai, ia-o ușurel.

— Cum a fost omorâtă, biata femeie?

— Revolverizată.

— Serviciul de balistică o să te lumineze. Ai să vezi că pistolul care

a scuipat gloanțele e o armă veche din dotarea armatei.

Privirea lui Mazurier îngheață. Parcă ar fi o ciorbă grasă pe cale să se sleiască.

— Ia ascultă, prietene, dacă știi niște chestii, ai face bine să le depui în coșulețul miresei, latră el.

— Nu știu nimic: am așa niște sclipiri.

— Pe naiba! Tu faci mereu opinie separată cu echipa ta de imbecili cu care nu mi-ar conveni nici măcar să beau un pahar la sărbătoarea poliției!

Bérurier reacționează.

— Cauți ceartă? întreabă el, scoțându-și proteza precaut și punând-o în buzunar.

Confratele meu, care cunoaște reputația Grasului, bate în retragere:

— Ei comedie! Nu mai poate omul să glumească, o să ne luăm lumea-n cap în Franța asta!

Imediat cuvinte mari! Elanul oratoric al apărătorilor patriei!

Zâmbește galben și adaugă:

— Păcătoasă anchetă; și am făcut o gripă, trebuie că mi s-a urcat temperatura la 39.

— Am eu un leac eficace, declară Grasu: cafea cu drojdie de prune!

— Îl știu, mersi, rostește Mazurier.

— Îl știi tu dar nu și proporțiile, afirmă Maiestatea sa. Iată rețeta exactă și testuală. Iei o ceașcă. Pui o monedă de un franc pe fundul ei. Pe urmă, torni cafeaua deasupra până nu se mai vede moneda; mă urmărești?

— Febril, ricanează Mazurier.

— După asta, reia Béru, torni drojdie peste cafea până ce vezi iar moneda. Și atunci începi să bei, fără să torni pe gât.

Comisarul are atâta tact și începe să râdă. Apoi, mă ia de braț.

— De ce ai pomenit de un pistol vechi din armată, Antoine?

— Așa-mi spune nasul, Loulou, nasul, parol! Dar s-ar putea să mă înșel.

Îl las mască după ce-i trag un pumn prietenesc. Mă întorc la mașină. Nici urmă de Jérémie. Rareori i se întâmplă negrului să plece de pe teatrul de luptă. El e tipul de asediat model, stil „Mor, dar nu mă predau”. Pe domnul Blanc îl lichidezi la fața locului. E un stoic. Nu se teme de nimic, nici măcar de timpul pierdut cu așteptarea, adică irosit, deși ne este acordat cu atâta parcimonie.

— Unde s-o fi dus? bombăne Bérurier, mereu dispus să-i caute pricină cioroiului.

Trage un vânt cinstit și masiv în plină stradă, determinând-o pe madam Mongenoud[61], soția notarului, care se întorcea de la boiangerie, să se uite lung după el.

Îl fulgeră cu o privire ultragiată.

— Asta-i viața, obiectează Bérurier. Gazele trebuie să iasă.

Iar apoi către mine:

— Mă duc s-o drăgălesc pe Germaine până se întoarce cimpanzeul ăsta.

Intră în farmacie.

Rămân singur la volanul frumoasei mele mașini albe. Ar trebui s-o schimb cu una care consumă mai puțin, ceva mai maniabilă. Nu ajung să mă decid. Ea reprezintă luxul meu. Când apăs pedala se produce ceva în mine. Și pe urmă, să faci dragoste într-o mașină ca asta îți sporește plăcerea. Am și avut de-a face cu niște fetițe pe canapeaua din spate îmbrăcată în piele roșcată; e privilegiul ce ți-l acordă geamurile fumurii, comandate special. Poți face dragoste pe Champs-Elysées fără a șoca pe nimeni. Atât că se mișcă puțin caroseria, dar trecătorii pot să-și închipuie că ai lăsat înăuntru ciobănescul din Flandra.

Îmi răstorn capul pe rezemătoare și recapitulez.

Rămâne de elucidat problema de la castel. Unul care nu-mi dă pace e vărul Gonzague. Unde a umblat el în noaptea în care Riton a fost castrat și i s-a tăiat beregata? Să fie el cel care a scris mesajul învelit într-o piatră și aruncat prin fereastra bucătăriei? Zău așa, mă cufund într-un univers ciudat; de data asta am avut de-a face cu oameni bizari, complet săriți de pe axă și unii și alții.

Pune stăpânire pe mine ca o toropeală. Într-o plutire ireală, mi-l imaginez pe Toinet călărind-o pe grăsana de Berthe. Puștiul ăsta făcând dragoste cu o balenă, e mai neînfricat decât Iona! Trezirea, brânciul irezistibil al simțurilor! Încă se mai joacă și a început de pe acum să aibă de-a face cu femei! Linie de demarcare a zoosporilor ca punctul indicat pe autostrada Paris-Lyon unde fluviile nu mai curg spre Atlantic ci pornesc să se verse în Mediterana. Toinet e încă un copil, dar cu impulsuri de bărbat. Fapt este că promite, nu glumă!

O siluetă întunecată se înscrie în câmpul meu vizual: se întoarce domnul Blanc.

Ia loc alături de mine. În părul creț i s-au încâlcit pânze de păianjen și nările largi ale nasului îi palpită ca foalele unui animal fugărit.

— De unde vii?

— De la șopronul lui moș Maréchal.

Fiindcă lui i-am relatat conversația avută cu madam Purgon.

— Ai găsit vreun element interesant?

— Așa cred.

— Ce anume?

— Mercedes-ul.

Rămân siderat. Și eu care, convins fiind că fostul medic militar plecase cu mașina, am neglijat să mă duc și să verific!

— E încă acolo? mă înspăimânt eu.

— Plină de praf, de firicele de paie și găinaț de găină. E un model venerabil, seamănă cu un tanc; nu-i exclus ca mareșalul Göering să-și fi depus fundul pe banchetele lui de piele!

— Deci, Maurice Purgon a plecat folosind un alt mijloc de transport?

— Deci, da, face domnul Blanc.

Rostește ca pentru el:

— E teribil tipul ăsta.

Intru în farmacie ca să-i pun câteva întrebări asistentei, Germaine Letailleur.

Stă sprijinită de vitrina cu parfumuri, săpunele și after-shave. Mi se pare cam bizară. Pare buimăcită, înțelegi? Ca cineva care a primit rezultatele unor investigații medicale și a aflat că treburile nu merg prea bine. Stă aplecată, cu coatele depărtate, capul între umeri, privirea obtuză, gura întredeschisă, cu spume la colțuri.

— Ia uite, îi zic, și eu care credeam că prietenul meu e în farmacie!

Un grohăit mă informează că-i aici, bine mersi. Înconjur vitrina și-l zăresc pe Umflat îngenunchiat în spatele nevestei taxi-driver-ului, căreia i-a ridicat fustele și i-a coborât chiloții. Îi aplică o mângâiere Ninettei. Pentru prima oară îi decerne această înaltă distincție.

Știind cât e de neplăcut să fii întrerupt pe parcursul unei atât de delicate manevre, iau loc pe unicul scaun din farmacie. Hotărât lucru, pe vremea asta Bérurier intră în perioada unui rut de nepotolit. Îmi spun că-i de vină luna plină care probabil îi face membrul turgescent și-i ridică nebunia la cap. Dacă mai continuă situația asta, o să ajungă să se arunce asupra femeilor pe stradă, ca un câine peste o cățea!

Un zgomot de plescăit, la început discret, se accentuează din ce în ce mai tare. Alexandre-Benoît pune accentul tonic. Coatele asistentei se depărtează tot mai tare. Până la urmă își lasă obrazul pe vitrină.

Dar iată că intră arabul care face livrări cu un teanc de cutii în brațe.

— Salut, madam Germaine!

Din cauza încărcăturii n-o vede cum stă lățită pe contoar. Se duce și-și lasă cutiile în încăperea din spate. Abia când se întoarce îl zărește pe amicul meu care își face rugăciunea dinaintea popoului magistral, plin de vergeturi. „*Fluctuat nec vergetur*”[62]. Se oprește, surprins.

Se uită cu interes, apoi mi se adresează:

— Ce se întâmplă, dom’le?

— I s-a făcut rău și doctorul Bérurier îi practică o respirație artificială anală.

— Nu-i ceva grav?

— Nu. Imediat după asta îi va face poate o puncție lombară și totul va fi gata. Bineînțeles, doamna o să meargă greu câteva zile și va fi nevoită să pună o pernă pe șaua motoretei, altminteri totul va fi O.K.

— Ce bine, se bucură această frumoasă și senină natură.

— Dumneata ești băiatul de curse al doamnei Purgon?

— Da, dom'le.

— Poți să-mi spui dacă sunt dese autobuzele din Vilain-le-Bel spre Paris?

— Da dom'le, din două în două ore perechi, la alegere.

Îmi interoghez ceasul. Îmi anunță 11 fără cinci. Rapid calcul mental. Maurice Purgon a luat probabil autobuzul de 10.

— Cât face până la Paris?

— O oră și douăzeci.

— Unde se află capătul de linie?

— La Porte Maillot, dom'le.

Mă duc să-i telefonez lui Pinaud.

Îmi răspunde, Domnul fie lăudat (cât mai puternic cu putință!).

— Rolls-ul tău e disponibil? îl întreb.

— Mă așteaptă în fața casei, plec imediat să iau dejunul împreună cu pedicurista mea.

— Tu îți inviți pedicurista la masă?

— La restaurantul *Lasserre*! Are douăzeci și opt de ani și e blondă, se justifică el.

— Ai să mai întârzii puțin. Trebuie să grăbești spre Porte Maillot la capătul autobuzului care vine din Mantes. Peste vreo treizeci de minute va coborî un bătrân cu aceste semnalmente.

I le dau. Dar cum le știi deja, te scutesc de o repetare superfluă.

— Ai șofer la mașină, nu-i așa?

— Natural, mă asigură proaspătul miliardar.

— Cere-i să gonească. Când ai să-l vezi pe omul în chestiune, se numește Maurice Purgon, îi tragi niște baliverne acolo cum că sora lui te-a rugat să-l cauți. Pe scurt, îl îmbarci în somptuoasa ta caleașcă și-l conduci direct în biroul meu de la poliție. Dacă face urât nu ezita să-l amenințI cu revolverul: e un criminal, fii atent!

— Stai liniștit. Și pedicurista mea?

— Dă-mi adresa ei, mă ocup eu de ea când am să dispun de un moment liber; dacă nu ne-am mai ajuta noi între noi, unde am ajunge! Hai mișcă!

Închid.

Arabul tinerel mă bate pe umăr.

— Dom'le, ai văzut?

Îmi arată cuplul de la tejghea. Maiestatea sa a schimbat exercițiul. După ce a pregătit terenul, o sodomizează pe Germaine cu tact, asociind delicatei operațiuni o grație de care nu-l credeam capabil.

— Păi sigur, dragă, ți-am spus: puncția lombară.

— De fapt, seamănă cu un regulat, face băiatul de curse.

— Da, cam seamănă, admit eu.

În clipa asta începe să zbârnâie telefonul. Ridic eu ca să nu-i perturb „tratamentul” doamnei Letailleur. Și bine fac, pentru că a sunat funcționarul de la serviciul de ascultări.

— V-am recepționat și pe dumneavoastră, domnule comisar, fapt pentru care îmi permit să vă caut la acest număr.

— Pe ce temă?

— Celălalt număr a fost adineaori utilizat. Să vă transmit înregistrarea?

— Mai întrebi?

Urmează conectarea aparaturii. Vocea gâfâită a doamnei Purgon, numai astm și emoție:

— Alo! Hotelul *Coq en Plâtre*[63] din Houdan?

— Da, doamnă.

— Aveți o cameră rezervată pe numele Maurice Purgon, nu-i așa?

— Să verific. Da, într-adevăr. Dar domnul Purgon n-a tras încă la noi.

— Știu. Vreți să-l rugați să dea un telefon surorii lui, imediat ce ajunge? E foarte important.

— Îi vom transmite, puteți conta pe noi.

— Mulțumesc.

Se închide telefonul și dintr-o parte și din alta.

— Perfect! jubilez eu. Bravo pentru inițiativa asta, bătrâne. Spune-mi numele dumitale să pun o vorbă bună pe sus.

— Adrien Poilard.

— L-am încrustat în marmură.

Un strigăt de trident (cum zice Grasu). E Germaine care găzduiește cu dificultate gloria amicului meu.

— Mă sfâșii! protestează ea.

— Nu-ți bate capul, fetițo, te cârpesc eu, gâfâie locomotiva asta sub presiune.

— Este și chirurg, dom’le? se interesează arabul.

— Facultatea din Montpellier, șef de serviciu la Laennec[64]. El e cel care a inventat metoda asta.

— Interesant, dom’le, recunoaște hamalul de poțiuni magice, dar drept să vă spun seamănă perfect cu un regulat pe la spate! Ai putea să juri, pe cuvântul meu!

•

Îi povestesc totul lui Jérémie.

Rămâne de eben[65]. Doar stingătorul de lumânări ce îi mai palpită. Ai zice că nasul lui e o parașută neagră umflată de curenții de aer.

În cele din urmă, rostește:

— Și cum ajunge la Houdan doctorul tăietor de sexe? Face autostopul?

Tăcere. Mazurier iese din bodegă, cu problemele lui spinoase,

ștergându-și buzele cu dosul palmei. Nu duce la ureche vinul alb, confratele meu.

Din ce în ce mai mult simt că mă scald într-o autentică anchetă de provincie. Strada mare e plină de lume. Respiri mireasma plăcută a târgurilor franceze. Se aud zgomote liniștite, oamenii sunt și mai liniștiți, adieri care nu aparțin decât burgurilor ridicate pe o câmpie mănoasă. Pe asfalt poți vedea sfecle stâlcite, urme lăsate de tractor. Dacă o apuci pe o ulicioară laterală, foarte repede, după câteva căsuțe înflorite, ea dă spre livezi și ogoare.

Domnul Blanc mi se pare cam bizaroid, astăzi. Distant. De parcă ceva din ființa lui a rămas în satul natal de pe malurile fluviului Senegal. Concediul ăsta l-a reintrodus în elementul lui nucă de cocos.

— Imaginează-ți, oftează el.

— Ce?

— Tipul ăsta, doctorul asasin… Să-și substituie sora. Și pe urmă apari tu. Înțelege că lucrurile au luat o întorsătură urâtă. Îi cere farmacistei să se întoarcă; și ea o face mai repede decât fusese stabilit. Îl găsește închis în apartament. Îl pune în temă. Atunci, doctorul decide să-și ia valea. Și repede pentru că lațul se strânge.

— Frumoasă metaforă, îl întrerup; felicitările mele.

— Nu mă mai bate la cap!

— Eu sunt superiorul tău!

— Cu toate astea, ai putea să nu mă mai bați la cap!

Își continuă lenta reflecție:

— Prin urmare, fuge. Fuge fără a se folosi de mașina lui, din prudență. Și acest om prudent reține o cameră într-un hotel reputat, ca orice burghez în vacanță! În momentul în care a început hăituirea lui! Și cum are de gând să ajungă la Houdan? Cu taxiul? Crezi că se găsesc pe aici? Cu trenul? Nu-i nicio gară! Cu autostopul? M-ar mira. Pe tine nu?

— O să se ducă acolo cu mașina surioarei lui, domnule Prostescu. Fiindcă, deși e mioapă, ea încă mai conduce.

Noutatea îi taie respirația lui Blanc.

— Posibil! face el ca un om cinstit ce e.

Intru în farmacie chiar în momentul în care o fetiță vine să cumpere pastile pentru tuse. Germaine e în culmea desfătării. Domnul superdotat procedează în forță la amoniacarea ustensilei sub privirile fascinate ale magrebianului. Fetița își alătură curiozitatea celei a băiatului de curse. E impresionant. Vitrina se zguduie cu încărcătura ei internă de after-shave, pulverizatoare Elnett și rujuri de buze. Un autentic început de seism. San Francisco! Tokyo! Epicentrul e în comoara madamei, fiindcă Mamutul a părăsit celălalt orificiu pentru a purcede pe căi mai clasice. După poziția asta, Béru întotdeauna s-a dat în vânt. E mai bestială ca împreunare și deci mai apropiată de natura

lui.

O posedă la mare artă. Bătând din clopote, cu degetele musculoase înfipte în bazinul ei, strigând invective biciuitoare. Ce brutal, superb și formidabil flăcău! Ar fi putut să fie văcar în Kobe, *catcheur*[66] de categoria grea în S.U.A., monument megalitic într-un film despre Galia! Imperial! Madam Letailleur nu-și putea închipui, ridicol satisfăcută de taximetristul ei pus pe harțag, că într-o zi va avea parte de o asemenea sărbătoare galantă a simțurilor.

O aud psalmodiind cu fața ascunsă sub coate:

— O! la la! O! la la!

Mă apropii de ea și o bat pe umăr.

— Te rog să mă ierți că vă perturb, dar aș vrea să întreb pur și simplu, dacă doamna Purgon are mașină?

Își ridică fața devastată de intensitatea plăcerii.

— Un Renault 5, face ea.

— Unde îl garează?

Béru începe să se supere.

— Nu vezi că tanti e gata să leșine? Că-i pe punctul să scoată trenul de aterizare, ce naiba!

Dar, vitează, grasa articulează:

— În boxa din colțul străzii, stă deschisă toată ziua.

— Mersi, și distracție plăcută în continuare, le urez eu retrăgându-mă.

În trecere, îi spun fetiței:

— Vino ceva mai târziu, îngerașule, farmacista tocmai face un masaj.

Efectiv, se vede o boxă în locul indicat și un mic Renault bleu metalizat se află aici, purtând pe parbriz caduceul roșu.

O privire lungă, triumfătoare a domnului Blanc care rămâne pe trotuar cu mâinile în buzunare.

Ne întoarcem la mașina mea fără să schimbăm o vorbă. Cufundați în supoziții unele mai pernicioase decât altele.

— Și penisurile? rostesc eu. Ce-o fi făcut cu ele bătrânul sadic? E un produs perisabil, nu? Dacă le scoate la plimbare, încep să nu mai fie foarte proaspete, nu?

Se întoarce Bérurier, satisfăcut. Se spune că după dragoste animalul e trist, dar lui i se duce gura la urechi. Ai crede că tocmai a moștenit o avere de mai multe milioane de dolari.

— Ia spune, mandrină de bronz, unde ți-e mașina?

— Auleu, am lăsat-o la castel unde te-am întâlnit azi dimineață.

— Mergem s-o recuperăm și pleci imediat la Houdan, hotelul *Le Coq en Plâtre*. Întrebi de Maurice Purgon, care a reținut o cameră în acest stabiliment reputat. Dacă-i acolo, îl umfli; dacă nu-i, îl aștepți. Specialitatea casei o reprezintă foietajul cu carne de vițel și friptura de

pasăre în vin.

— Strașnic! debordează el de bucurie, mă înnebunesc după misiunile periculoase!

•

Ciudată pensiune de familie formează cei trei vagabonzi și damele, așezați toți la masă sub înalta președinție a vărului Gonzague.

Vorbesc aprins, dar sosirea noastră îi transformă în crapi. Poliția cumințește moravurile mai ceva ca muzica. Nu mai departe, dacă te-ai uita pe autostrăzi să-i vezi pe descreierații volanului gonind în disperare cât de urgent ridică piciorul de pe accelerator când apar la orizont doi motocicliști. Se aranjează cumințí în spatele arcașilor motorizați și o șterg cu coada între picioare fără a pierde din ochi banderolele albe ale agenților.

— Vreți să luați masa împreună cu noi, domnilor? intervine Francine de Saint-Braque. Mai pune două tacâmuri pentru prietenii noștri polițiști! În meniu avem tomate umplute și friptură de pasăre, pregătită vânătorește.

Cum mi-e foame, accept. Eu, în ce privește „Niciodată în timpul serviciului” las preceptele astea pe seama căcăcioșilor și ipocriților din profesiunea mea. De câte ori am mâncat și de câte ori m-am culcat cu persoanele cărora pe urmă le-am pus cătușele, e un număr greu de repertoriat.

Prin urmare, luăm loc la masă.

Conversația se reia șontâc-șontâc. Se discută despre asasinarea doctoriței Pardevent.

Vărul mă întreabă dacă, după mine, autorul ar fi asasinul lui Riton. Îi răspund printr-un zâmbet și o ridicare din umeri.

M-am așezat între el și Francine. Frenetica asta și-a și lipit piciorul de al meu.

Mă aplec spre Gonzague.

— E interesantă filatelia, îi spun. Când eram copil, am vrut să încep o colecție de timbre. Mama mi-a oferit un album, dar din nefericire toate timbrele pe care le cumpăram sau le primeam, le lipeam cu un adeziv puternic!

— Ce oroare!

— Nu-i așa? Călătoriți mult?

— Nu, lucrez aproape numai prin corespondență.

— Unde ați fost acum două nopți?

Avea o bucată de piept de pasăre în gură și, din clipa aceea, n-a mai reușit s-o înghită, atât de ațoasă o făcuse emoția.

— Beți puțin, îl sfătuiesc, o să vi se faciliteze tranzitul.

Bea o înghițitură de vin și, miracol, nodul i-a trecut cum i-am promis.

— Deci, domnule de Vatefaire? insist eu.

Ceilalți nu ne ascultă; au reluat discuțiile.

— Am fost la mine acasă, mi-o întoarce vărul Gonzague, băiat cuminte.

— Nu, nu, dragul meu.

E supus la cazne.

— În cazul ăsta oi fi fost pe la… prieteni.

— Care anume?

Acum i se blochează urât lădița cu idei. Simt că-i fuge pământul de sub picioare. Nu prevăzuse că aveam să-l strâng cu ușa în acest punct delicat.

— Ascultați, domnule comisar…

— Asta și fac.

— Cred că viața mea personală nu mă privește decât pe mine.

— Viața personală, desigur, dar cum vă folosiți timpul privește și poliția atunci când se comite o crimă atroce la una dintre rudele dumneavoastră, unde vă găsesc în momentul sosirii mele. Deci, cine sunt acești prieteni?

— Nu, nu sunt anumite lucruri care în general…

— Hai, hai, Gonzague, nu lăsa să se subînțeleagă cine știe ce… N-ai relații amoroase decât cu mâna dreaptă și uneori cu stânga pentru comiterea păcatului de adulter.

Lăsându-l pradă încurcăturii lui, mă servesc cu friptură de pasăre. Delicioasă. Bucătăreasa s-a întrecut pe sine! E rumenă, pătrunsă cum trebuie, cu un gust vag de vin alb și de pătrunjel. Aș apuca sănătos copanul cu mâna, dar ce părere ai, mă aflu în înalta societate, nu?

Și iată că, dintr-o dată, mă epatez. Îmi place nespus când reușesc să mă surprind pe mine însumi. Niște idei impulsive care-mi vin fără premeditare. Parcă aș fi un medium.

— Acum două nopți a fost lună plină, nu-i așa?

Cine m-a îndemnat să pun această întrebare (în engleză: *this question*), aș putea să zgârii gaura lăutei o sută șase ani și tot n-aș pricepe. Subconștientul meu? Nici măcar îngerul păzitor! Spiridușul meu intim! Mă gândeam cu ardoare la excelenta fripturică în sos de vin. Și pe urmă, iată că bombardez pe neașteptate cu această întrebare ridicolă.

Dacă ai vedea ce efect produce ea! Cât ar fi de elegant domnul de Vatefaire, educat la Jockey-Club[67], manierat până nu mai poate, își scuipă în șervet îmbucătura care-l sufocă. O clipă îmi spun că o s-o ia pe același drum cu bucățica oprită în gât, că o să verse pe venerabila masă toată mâncarea care a precedat-o, plus vinișorul roșu! Măslinele de la antreu! Micul dejun incomplet digerat. Fierea. Splina, ficatul, rânza.

— Ce-ai pățit, Gonzague? se alarmează Francine.

— I-a rămas un os în gât, fac eu.

Încep să-l bat caritabil pe spinarea îngustă și rotunjită. Are un profil ca o sticlă de Perrier.

— A trecut? îi susur plin de compasiune.

— Da, da, gâfâie nefericitul, lăcrimând.

Calmul revine. Discuțiile pornesc din nou. Amicul meu Jérémie e pe punctul să fie luat cu asalt de una dintre dudui; cea mai în vârstă (dar încă foarte comestibilă, răspund eu: talie de viespe, balcoane convenabile, chip agreabil, gură vicioasă). Negrul îi zgândăre simțurile, îi aprinde imaginația! E știut că-s bine dotați și fac dragoste ore întregi, languros pe Relaxa multisuspin. Unde-o fi mâna dreaptă a acestei Ninette? N-o mai văd. Pui pariu că-l pipăie pe sub fața de masă? Amicul meu pare la locul lui. Gânditor. Dar devoratoarele aste sunt atât de experte!

— Îți vorbeam de luna plină, vere, îmi reînnoiesc eu atacul.

Stinghereala îl chircește. Gâtul lung și telescopic i s-a retras la maximum sub gulerul cămășii[68] fason broască țestoasă speriată.

— De ce-mi vorbiți de lună plină, domnule comisar? se bâlbâie bietul meu vecin de masă.

— Presupun că ea îmbracă o importanță deosebită pentru dumneata. Practicile voastre, în orice caz, mă determină s-o cred. La cine ai fost acum două nopți? Va trebui să-mi spui, dragul meu, altminteri mă voi vedea constrâns să te duc la biroul meu de pe Chei[69] unde suntem maeștri în materie de interogatorii. Culoarele sunt pline de ziariști la pândă. Ți-ar plăcea să te trezești pe prima pagină a ziarelor sau la informațiile de seară de pe canalul favorit? Un Vatefaire! Nu ți-ar cădea bine!

Nu mai mănâncă. Doar cu vârful furculiței descumpănite, răscolește ce a mai rămas pe farfurie.

— Fiecare cu filosofia lui și cu credințele lui, fiecare cu religia lui, articulează el.

— Pe deplin de acord, îl încurajez; în privința asta n-am nicio obiecție.

— Aparțin unei…

— Secte?

— Dacă vreți; o sectă care are ritualurile ei. Fiți liniștit, ele n-au nimic blamabil. În noaptea de care vorbiți, câțiva dintre frați, în fine, de… colegi, împreună cu mine am mers în pădurea Saint-Cucufa[70] unde ne-am practicat cultul. Unele nopți cu lună plină sunt propice rugăciunilor. Alaltăieri a fost o asemenea noapte. Ceremonia durează până în zori. După ea mergem să luăm o masă ușoară, revigorantă la unul dintre noi.

— În acest caz, la cine anume, vere Gonzague?

— Chiar e indispensabil să fac această precizare?

— Absolut indispensabil. Liniștește-te, persoana sau persoanele pe

care mi le vei indica vor fi chestionate cu tact și nu se pune problema să le facem niciun fel de neplăceri. De îndată ce ne vor confirma alibiul dumitale, vom uita de ele.

Îl privesc drept în ochi. Realizează că nu bat câmpii. Oftând din rărunchi, scoate o agendă din buzunar și scrie câteva rânduri pe o pagină perimată pe care o rupe apoi și mi-o întinde.

— Jérémie!

Cioroiul îmi susține privirea de pe locul lui. Dacă n-ar fi negru ca un aparat foto, ar fi roșu, fiindcă e prelucrat serios de vecina lui.

— Când doamna o să te lase în pace, închide-ți fermoarul discret și vino aici! îl strig.

Jenat, se execută. Îi întind bucata de hârtie.

— Aleargă la adresa asta. Prezintă-te cine ești. Întreabă respectiva persoană dacă acum două nopți a fost împreună cu domnul Gonzague de Vatefaire; dacă da, unde se aflau și ce făceau. În cazul unor proteste, ține-te tare pe poziții. Aștept vești la telefon.

— N-am mașină, pledează negroteiul.

— Ia-o pe a mea.

— Să mă duc cu Maserati? mă întreabă el năucit.

— Maserati nu-i mașină?

— Bine.

Se oprește.

— Îmi permiteți să…

Nu îndrăznește să precizeze, dar eu m-am prins.

— S-o iei pe doamna cu tine? De acord, fiule. Dar să faci dragoste după ce mi-ai telefonat rezultatul vizitei. Și fii atent: pe parcursul drumului madam are să-ți sondeze decolteul austral; să te gândești că ești la volanul unui automobil cu mulți cai putere!

Înconjură masa pentru a șopti la urechea damei propunerea. Nu se dovedește prea virtuos negrul meu când este luat în primire de o desfrânată.

— Să nu-mi spui că o arestează pe Agnès? mă întreabă Francine văzându-i că pleacă.

— N-are de gând! o liniștesc eu. Tipa a luat-o pe un drum prea bun ca să fie arestată.

Apoi, către văr:

— Evident, până nu primesc telefonul de la colaboratorul meu, dumneata nu suni nicăieri, și nici nu vorbești cu nimeni. Fii drăguț, Gonzague, dă-mi platoul!

11. COZERII ÎN AȘTEPTAREA CEAIULUI

— De unde ai știut că am să dejunez la *Lasserre*? se miră Pinaud.

— N-ar fi trebuit să-ți iei în dimineața asta pilulele pentru memorie, César? Chiar tu mi-ai spus! Merge treaba cu pedicurista?

— O nebunie! E așa de binevoitoare că am de gând să-i cumpăr o mașină. I-ar plăcea una decapotabilă, ce mă sfătuiești?

— Să te duci și să faci dragoste cu o târfă de profesie, bătrâne. Îi dai o hârtie de cinci sute și ești chit, pe când cu fetița asta te ambalezi într-o legătură cu adevărat periculoasă pentru vârsta ta. Cum a fost cu Purgon al meu?

— Nu se afla în autobusul de Mantes.

— Ești sigur?

— M-am uitat la toți călătorii care coborau pe rând, unul câte unul; de altfel erau puțin numeroși: niciun bătrân, mascul sau femelă.

— Cu atât mai rău. Ai comandat trufe în aluat la *Lasserre*?

— Eu nu, Mauricette.

Îi dau papucii și plec posomorât. Posomorât și totuși cu o confuză exaltare în străfundurile mele. Un soi de jubilare interiorizată.

Ciudat mai e și omul. Capacitatea de a gândi îți perturbă viața. E ca un foc vulcanic care mocnește, mereu gata să erupă. Nu numai că ești frământat de idei, dar nu-ți dau pace nici presentimentele, instinctele, impresiile, impulsurile.

Acum mă izbesc de ceva. Dar de ce anume? Ce poate avea în comun castelul cu farmacia? Moartea? Crima? Cazul acesta mi-a fost adus la cunoștință de către castel. Miss de Saint-Braque a fost cea care a venit în biroul meu cu unul dintre protejații ei, ca să-l pună să-mi relateze povestea cu sexele conservate sub celofan în frigiderul farmaciei. Deci, ea e în afara cauzei, fiindcă în mod deliberat a ridicat pisica moartă.

Vărul Gonzague, care se conformează instrucțiunilor și se ține ca o umbră după mine, observă:

— Păreți foarte perplex, domnule comisar.

Ne plimbăm pe aleile prost întreținute ale parcului. Picioarele mă duc spre labirintul în paragină. Frunzele moarte foșnesc sub pașii noștri. Pasări zburând greoi se mută de pe un ram pe altul strigând a toamnă, în tufe năpădite de buruieni, câțiva trandafiri își deschid florile târzii. „O roză în prag de iarnă e mai delicată decât celelalte…”

Proprietatea e una care apune într-o lentă agonie. După „Domnișoara” care va răposa fără să lase copii în urma ei, va fi vândută. Un întreprinzător imobiliar se va arunca asupra ei, o va rade de pe fața pământului și va construi pe amplasamentul ei un ansamblu de locuințe de un înalt standing.

— Nu sunt propriu zis „perplex”, îi răspund în cele din urmă. Gânditor ar fi mai corect.

Curios lucru, de Vatefaire, pe încetul, parcă nu-mi mai este antipatic, și cu toate astea e un scrântit CA ȘI TOȚI CEILALȚI.

Tresar.

Aici e joncțiunea. E o istorie de nebuni (la plural). În orice caz, o afacere care grupează niște oameni cu o doagă lipsă. Doctorul Purgon e nebun de legat, nebun să-l înăbuși între două saltele cum se proceda în Evul Mediu cu cei atinși de turbare. Surioara e și ea la fel, fiindcă îi admite actele de „justițiar”. Francine de Saint-Braque nu-i cu nimic mai prejos dacă se lasă călărită de tineri infractori eliberați; iar prietenele ei sunt la unison. Gonzague de Vatefaire închide cortegiul, cu practicile lui religioase învăluite în mister și cu jocul de-a druizii sub clar de lună în pădurea de la Saint-Cucufa. De fapt, doar delincvenții sunt cu mintea sănătoasă. Ei sunt cei care profită de o asemenea pleașcă. Au asigurate mâncarea, adăpostul și amorul. Viață la castel, ce mai! Mană cerească! Ah și familia asta de Saint-Braque! O frumoasă descendență de femei dezmățate, în frunte cu mama-mare care-i satisfăcea pe răniții din primul război mondial, continuând cu mama care deschisese un bordel în infernul din Indochina și terminând cu fetița care a transformat locuința ancestrală într-o casă de pierzanie pentru deținuți eliberați. Să nu se piardă tradiția! Ce vorbești! În desfrâu, da!

Iată că îmi petrec familiar brațul pe sub cel al lui Gonzague. Parcă am fi doi italieni ieșiți la plimbare pe via Veneto, spre seară.

— Gonzague, „slujba” neagră, sub luna plină, mi-ai spus că e destinată „rugăciunilor”?

— Fiecare cu credința lui, se scuză nobilul.

— Bineînțeles. Nu vreau să vă violez viața spirituală, dar ce anume implorați de la Dumnezeu sau de la cel Rău?

— Domnule comisar, depășiți limitele sacre ale…

— Știu. Te rog să mă ierți. Nu întreb din curiozitate, ci pentru că răspunsul dumitale ar fi, intuiesc acest lucru, un element pozitiv. Hai să facem un compromis. Spune-mi doar, foarte sincer, dacă vi s-au împlinit rugile.

Continuăm să mergem în tăcere. Am simțit că i se întind mușchii. Iată-ne ajunși la intrarea în labirint. Se aude ca foșnet: niște mamifere (iepuri, șobolani, hârciogi?) se ascund în desișul tufișurilor la apropierea noastră.

— Nu vrei să-mi răspunzi?

Atunci se oprește, se desprinde de mine și rostește grav:

— Într-un sens, da.

— Mulțumesc.

Ne continuăm drumul înainte, dar de data asta el rămâne în spatele

meu. Mă duc spre locul crimei. N-a mai rămas nicio urmă. Ploaia din ultima noapte a ridicat iarba. A spălat sângele care o murdărea. Poți conta pe natură pentru a șterge porcăriile oamenilor. Până și cele mai cumplite câmpuri de luptă redevin lanuri de grâu!

Mă gândesc la rujul de buze descoperit chiar aici de Béru… Îmi revine în minte. Încă îl mai am în buzunar. Îl scot pentru a-l examina pe locul unde a fost găsit. Și-mi sare în ochi un detaliu: e nou-nouț. N-a fost folosit niciodată! Una dintre târfulițele astea are și ea un ruj asemănător, dar e vorba de o marcă foarte curentă. De altfel, am mai zărit unul identic, recent, într-un etui cu farduri și o pensetă… Pe un galantar sau într-o vitrină. Da, într-o vitrină. Închid tubul și-i dau drumul în buzunar. Mă simt murdar; e neplăcut să nu te speli după o noapte albă. Simt nevoia să fac o baie bună și să-mi schimb lenjeria.

Unul dintre golani apare în parc strigând:

— Domnule comisar! Telefonul!

— Să ne întoarcem, îi spun lui Gonzague.

O pornim în trap alături ca doi imbecili care s-au satisfăcut în Bois de Boulogne.

S-a făcut cam rece ca pentru vremea asta, fiindcă respirațiile noastre formează un ușor panaș de ceață.

— Știu ce i-ați cerut Sfântului Duh sau celui Rău în noaptea aceea Gonzague.

Continuă să alerge. Ca un cal slăbănog spre ieslea cu ovăz.

— E în legătură cu vara dumitale Francine, nu-i așa?

Aleargă întruna, cu coatele lipite de corp, capul sus, privirea pe linia albastră a acoperișului de ardezie.

— Îi dezaprobi viața dezmățată, îți produce oroare. Dumneata ești un om virtuos. Francine vă dezonorează familia prin conduita ei deșănțată de cocotă în călduri. Existența dumitale are de suferit. Ați implorat o pedeapsă pentru ea. „Ucigașă ticăloasă!” Frumosul mesaj venea din partea dumitale.

Voit, ajunge în coada plutonului pentru a scăpa de interogatoriul meu atât de bizar condus. Escaladez peronul.

E Jérémie. Îmi confirmă alibiul vărului. Într-adevăr a făcut-o pe elful în pădurile de Saint-Cucufa.

— Ai nevoie de mine imediat? se interesează el.

— Nu, poți rămâne la Paris.

— Și mașina?

Vărul n-o să mă refuze, cu siguranță, să-mi servească de șofer.

O clipă de tăcere. Îl simt jenat, apoi îi dă drumul:

— Poate și Agnès să mai întârzie pe aici?

— Nu te grăbi, dar ia măsuri de protecție, dezmățatele astea sunt atât de stricate că n-aș vrea să capeți cine știe ce; fundurile cele mai distinse pot vehicula sida sau sifilisul!

— Nicio grijă!

— Gândește-te la Ramadé!

— Știi că ești teribil! Tocmai tu îmi predici virtutea! Un libertin de soiul tău!

— Chiar așa, cuvântul meu capătă o valoare mai mare. Și pe urmă, dacă vrei să știi, nu sunt un libertin, cap de negru, ci un galic. Un galic imoral, un galic cu sânge fierbinte, admit. Totuși n-am nimic vicios în mine.

Jérémie mă ia peste picior:

— Îți pregătești memoriile, șefule? Testamentul spiritual?

— E pricepută Agnès a ta? schimb eu vorba.

— Un talent! Femeile astea sunt supradotate în privința amorului.

Vărul a rămas la distanță.

— Supravegherea s-a terminat, îi spun: poți face tot ce ai chef. Dragă Gonzague, s-ar părea că faimoasele voastre rugăciuni sub clar de lună au fost auzite și îndeplinite. Verișoara Francine trăiește o întâmplare murdară care ar putea foarte bine să schimbe orientarea vieții ei dereglate.

Tot vorbind, răsfoiesc anuarul pentru a găsi numărul de telefon al hotelului *Le Coq en Plâtre* din Houdan. Îl obțin pe Béru. Are gura plină și vorbirea lui denotă că a tras serios la măsea băuturi fermentate.

— *Not news of* Purgon! îmi declară el într-o engleză impecabilă, fără îndoială pentru că prin preajmă se află urechi curioase de prin han. Dimpotrivă, pot să spun că omleta norvegiană e fără egal! Am mai comandat una! În ce te privește, ce mai e nou, Poussy Cat?

— Merge ca pe roate.

— Bravo! Mai stau aici multă vreme?

— Până diseară, ca să avem conștiința curată.

— Dacă aș putea să petrec noaptea aici, tare mi-ar conveni. E o chelneriță rusoaică, Solange, ce să-ți zic! Durdulie, un cur de croitoreasă, și niște balcoane care te împiedică să mai folosești perna. Nu mai pot după ea! Șchioapătă, fiindcă are un picior bont și un ochi privește câș, dar o dată la orizontală, cu obrazul meu peste al ei, pot să mă declar mulțumit.

— Rămâi cât vrei, oftez eu.

Această învoire smulsă fără luptă îl neliniștește.

— Ia zi, nu cumva ai nevoie de mine, Sana? mă întreabă îngrijorat.

— Ascultă, Grasule, emit eu sentențios, știu prea bine că ești un fustangiu, dar de două zile numai asta faci. De cum te apropii de o femeie lași totul baltă ca să te repezi la ea! Asta miroase a obsesie, tipule. Ai contractat maladia taurului după ce te-ai vindecat de cea a boului! Bine, fă dragoste până nu mai poți și fie ca Domnul să-ți umple bursele!

Închid!

— Vere, te-ar deranja dacă m-ai duce până în Vilain-le-Bel: am rămas fără mijloc de locomoție.

— Cu plăcere.

•

Mă oprește la farmacie, așa cum l-am rugat.

— Trebuie să vă aștept? se informează el civilizat.

— N-are rost, Gonzague, fiindcă nu știu cât am să rămân aici. Dar am autobuze cu care să mă repatriez, mulțumesc.

Pare nehotărât.

— Chiar pot să mă întorc la mine acasă, domnule comisar?

— Bineînțeles. De fapt, tot ce ți se poate reproșa nu-i decât un geam spart și o dublă insultă adusă rudei dumitale. Vini fără gravitate.

Îi adresez un gest de binecuvântare și intru în farmacie. Doamna Lecolombier, soția primarului, discută cu Germaine despre asasinarea doctoriței Pardevent. A venit să cumpere un pachet de Tampax, deși ciclul i s-a încheiat de multicel. Dar e o persoană cochetă căreia îi place să-și dea aere. Își lasă cumpărăturile servantei portugheze, simțindu-se astfel mai în largul ei.

Asistenta cea grasă se înroșește când dă cu ochii de mine. Trebuie spus că am văzut-o în posturi care n-ar adăuga nimic standing-ului ei și nici celui al soțului.

— Doamna Purgon nu-i aici? o întreb.

— Tocmai a urcat în apartament.

Așa se desfășoară viața lor măruntă în mod obișnuit. Bătrâna *coboară* în farmacie, pe urmă *urcă* în apartament. Un lent du-te vino care le ritmează viața amândurora. Dacă intervine ceva presant, Germaine apasă pe un clopoțel pentru a-și preveni patroana să-i sară în ajutor. La ora patru, trebuie că madam Purgon pregătește ceaiul, ți-aș da mădularul la tăiat. Coboară apoi cu el în magazin pentru a-l lua împreună cu amploaiata ei. Când doctorul asasin a luat locul surorii geamăne, ș-o fi însușit aceste mici obișnuințe? Probabil că da. A avut timp să le observe de câte ori a stat la Vilain-le-Bel.

Urc la etaj. Cioc, cioc!

— Cine-i acolo? face mama-mare.

Ce să-i răspund? Că-i Scufița Roșie sau lupul cel rău? Rămâne să decidă ea.

— Comisarul San-Antonio, strig eu.

Îmi deschide. Ochii ei deformați de grosimea lentilelor par a fi pictați de Picasso. Pute din ce în ce în mai tare a rânced, a urină, a eter, a pisici.

— Mai putem sta puțin de vorbă, doamnă Purgon?

De data asta e la limita politeței. Îmi dă de înțeles prin expresia ei rigidă, ostilă, că am început să-i consum aerul, respectiv să o plictisesc. Bătrânele, la un moment dat, vor cu orice preț să fie lăsate

în pace. Simt nevoia să se asculte cum îmbătrânesc în seninătatea cenușie a bietelor lor obișnuințe.

Totuși, ca o persoană bine crescută, mă conduce în salon.

Și știi ce? Nu, fără glumă, ce înclinații divinatorii are și San-Antonio ăsta al tău, *baby*! Îmi spune:

— Tocmai pregăteam ceaiul, doriți și dumneavoastră o ceașcă?

Ca să-i intru în grații, deși nu suport băutura asta insipidă, îi răspund „cu multă plăcere, foarte drăguț din partea dumneavoastră, mulțumesc”.

O aud trebăluind la bucătărie în fața plitei electrice.

— Aveți nevoie de ceva? se informează ea.

— Nu, de cineva.

— De cine?

— Mereu la fel: de fratele dumneavoastră.

— V-am spus că a plecat!

— Nu și-a luat mașina și nici pe a dumneavoastră. Nu a urcat nici în autobuz. N-a ajuns la Houdan unde reținuse o cameră…

Se apropie de mine, ca o aguridă:

— De unde știți? Telefonul meu e pus sub ascultare?

În loc să-i răspund, îi zâmbesc:

— N-a putut să facă autostopul. Nu-mi pot imagina un medic militar purtând o sacoșă plină de sexe, făcând cu mâna la mașini pe o stradă din sat. De altfel, totul e posibil. Totuși mi-a venit o altă idee, doamnă Purgon.

— Cum îl beți mai tare sau mai slab? mă întrerupe farmacista.

— La fel ca dumneavoastră! Vă spuneam că întrevăd o altă ipoteză, doamnă Purgon.

— Lapte sau lămâie?

— Lămâie. Știți la ce m-am gândit?

— Cât zahăr, domnule polițist?

Mă abțin să-i spun „cât mai mult posibil”, fiindcă doar așa aș reuși să-i înghit licoarea britanică. Pentru mine ceaiul reprezintă un fân peste care s-a făcut pipi.

— Două bucăți, dacă vreți. Mi-am zis, doamnă Purgon că, dacă Maurice nu și-a luat mașina, nici pe a dumneavoastră, nici autobuzul, e pentru că, pur și simplu, n-a plecat. Quod erat demonstradum! Sunt gata să pariez că a ales varianta cea mai înțeleaptă: să se ascundă aici. Știindu-se demascat, și în curând hăituit, a înțeles că nu poate ajunge prea departe. Gândindu-se că telefonul este pus sub ascultare, a reținut o cameră într-un hotel și v-a rugat să telefonați acolo mai târziu pentru a acredita ideea plecării lui. Dar el a rămas la Vilain-le-Bel, dragă doamnă. Și dumneavoastră îmi veți spune unde. Probabil că aveți un pod, o pivniță, un depozit oarecare în care stocați marfa? Să nu-mi spuneți că n-am dreptate: am prieteni farmaciști și știu în ce

mod funcționează comerțul dumneavoastră. Există lăzi de rezervă, damigene, mai știu eu ce. Toate aceste obiecte mai mult sau mai puțin voluminoase necesită o magazie. Punem pariu amândoi că Maurice se află undeva pe acolo? Așteptând zile mai bune. Așteptând uitarea! Acest mare aliat al oamenilor: uitarea! Știți ce ne rămâne de făcut? Să ne bem ceaiul frumos. Pe urmă, să mă conduceți la el și să-i spuneți să deschidă ușa. La ce bun să procedăm la un asediu? Vă dați seama că nu riscă mare lucru. Avocatul lui va pleda varianta demenței și va fi deferit curții cu juri. Își va termina liniștit viața într-un azil unde dumneavoastră îi veți asigura un maximum de confort.

Bătrâna n-a scos o vorbă. Îmi aduce ceașca de ceai pe o tavă frumoasă de argint, împreună cu lingurița și un biscuit. Biscuitul ăsta mă răscolește. Nu știu de ce. Un biscuit după toate câte s-au întâmplat. Derizoriu! Tu poți să înțelegi așa ceva?

12. ATRIBUTELE LUI RITON

— Nu vă place ceaiul meu? mă întreabă binevoitoarea și inconștienta bătrână.

Cum să-i explic, cu ceașca în mână, că nu-i vorba de ceaiul ei, ci de ceai în general. Mă abțin din cauza linguriței frumoase din argint și mai ales din cauza emoționantului biscuit.

Curios moment. Vin aici să-l ridic pe fratele ei criminal care – sunt convins acum – se ascunde la câțiva metri de aici și, în loc să mă arunc asupra ucigașului de violatori, mă prefac a degusta apa caldă oferită de sora lui.

— E delicios, mint eu, suflând în ceașca fierbinte.

— Chiar eu fac biscuiții, îmi spune bătrâna, sunt fragezi, ușor parfumați cu anason, merg foarte bine la ceai.

Mușc din el: nu-i rău. Și pe urmă, ce prostie, un singur biscuit; ruda săracă a prăjiturilor. În fine, îmi bag nasul în băutură. Mai bine s-o dai rapid peste cap. Pe vremuri, când mama îmi omora măruntaiele cu ulei de ricin, nu mă pierdeam în degustări, înghițeam infecția aia dintr-o dată și pe urmă mă precipitam peste cacaua pregătită de ea ca să-mi dreg gustul.

Acum, gâlgâi conținutul cestii și mănânc repede biscuitul. Uf! Misiunea e îndeplinită!

— A venit vremea să stăm puțin de vorbă, doamnă Purgon.

Parcă ar fi absentă, cu privirea pierdută în lichidul de culoarea ambrei aburind în capătul degetelor ei rotunjite.

— Poftim? articulează ea pe un ton detașat.

— Ce-ar fi să revenim la preocupările noastre? fac eu.

Se uită la mine. Sunt frapat de brusca fulgerare din privirea ei. Niște ochi bizari. Ochi de „flagrant delict”. De ce îmi vine în minte expresia asta? De flagrant delict.

— Știți, doamnă Purgon…

Mă opresc. Încremenit! Biciuit! Scurtcircuitat! Strâns în menghine. Imposibil să respir! Văd tulbure. Aproape dublu! Un imens strigăt de teroare naște în mine, în vintrele mele, dar nu reușește să urce până la gură, nici măcar până la coardele vocale.

Iar privirea intensă, privirea dementă a doamnei Purgon e ca un ocean. Se precipită asupra mea. Mă acoperă.

„Oh! Dumnezeule! îmi zic, ai comis greșeala vieții tale, Antoine, când ai acceptat ceașca de ceai! În fața ta nu-i Anne-Marie Purgon, ci Maurice Purgon. Nebunul. Criminalul! Scobitorul!” Și, în cerurile mele infinite, răsună un cânt de acordeon: *Le Denicheur* („Cotrobăitorul” – vals). Îl cânt cu alte cuvinte: „Lumea-i spune scobitorul”… Prostul de

Sana! Prostul de Sana! Prostul de Sana…

Ad libitum.[71]

Amen.

Îmi apăs mâinile pe piept, dar ele îmi cad.

Totul se prăbușește, se întunecă. Printr-un halo purpuriu o deslușesc pe falsa doamnă Purgon cum își sumecă mânecile și scoate din buzunarul fustei un brici cu mâner de fildeș și încrustații aurii. Îl deschide. Lama e foarte îngustă și foarte ascuțită!

Eu…

Nu, nimic! Beznă totală.

•

— Respirați! Respirați adânc!

Plămânii mei, dacă vrei să știi, sunt ca o pungă de hârtie boțită în care încerci să sufli. Se umflă puțin, dar aerul iese fiindcă punga e spartă. E nevoie să sufli mult pentru a compensa pierderile.

— Am să-i mai fac o injecție! se aude o voce feminină, pe care parcă am mai auzit-o pe undeva. Am să risc!

Contactul rece al unui tampon îmbibat în alcool la încheietura brațului meu. Un ac îmi pătrunde în venă. Percep injectarea lichidului. Sau este efectul prodigioasei mele imaginații?

— Puneți-i o pernă sub cap!

Se scurge o vreme. Planez într-o noapte neagră, fără stele. Cineva îmi saltă capul. Un volum moale mi se inserează sub ceafă. Gaura din pungă trebuie că a fost colmatată fiindcă oxigenul distribuit de o mască începe să-mi umfle plămânii.

O idee prinde contur peste tot în capul și trupul meu, de parcă mi-ar gândi și carnea.

Și acest gând este „trăiesc”.

De fericire, deschid ochii. Ceea ce-mi permite să regăsesc salonul jalnic al doamnei Purgon. Două personaje sunt îngenunchiate de o parte și de alta a mea, ca boul și măgarul pruncului Iisus. Germaine, asistenta, și vărul Gonzague.

Germaine Letailleur mai ține încă seringa într-o mână și, cum scrie Ponson du Sérail[72], mă supraveghează cu cealaltă.

— Vă simțiți mai bine? șoptește curajoasa femeie.

Dar se uită la altceva, nu la fața mea. Îmi cobor privirea și realizez că mi s-au scos chiloții și că sângerez în jurul sexului. Îmi dau seama că nebunul avea de gând să mă castreze. Începuse deja o tăietură în partea de jos a pântecului.

— Am sosit la timp! spune Gonzague de Vatefaire. Ați avut mare noroc, domnule comisar. Nu-i nimic grav, doar o zgârietură.

Înțelegând că sunt în măsură să pricep tot ce mi se spune, începe să povestească:

— Imaginați-vă că după câțiva kilometri, am observat că ați uitat un

pachețel la mine în mașină. L-ați lăsat la picioare sub tabloul de bord și în timpul unui viraj a alunecat. Știți despre ce pachet vorbesc? O pungă din plastic în care pusese-ți ceva… mai curând cumplit, găsit de verișoara mea. V-ați amintit? Bun. Mă înțelegeți că, puțin interesat să păstrez așa ceva, m-am grăbit să fac calea întoarsă. Am revenit prin urmare la farmacie și am întrebat de dumneavoastră. Doamna (mi-o arată pe Germaine) mi-a spus să urc în apartament. Am bătut, dar n-a răspuns nimeni. Am coborât din nou și doamna (din nou Germaine) a urcat împreună cu mine și a strigat. Bătrâna a venit să deschidă. O viziune de coșmar. Ochi demenți! Mâini însângerate! Am dat fuga înăuntru și v-am găsit acolo unde vă aflați acum: neînsuflețit, cu pantalonul dat jos și o tăietură în dreptul penisului… În clipa aceea bătrâna a scos un țipăt sălbatic și s-a aruncat asupra noastră cu briciul ridicat. Mulțumesc lui Dumnezeu, am practicat mult timp karate pentru a-mi învinge timiditatea. Din două lovituri puternice am neutralizat-o.

— Unde-i acum? suflu eu.

— În dormitor cu sora geamănă pe care a adormit-o cu cloroform, a legat-o și a băgat-o sub pat. Stați liniștit, am legat-o și eu pe bătrâna asta nebună.

— Mulțumesc… vere, bolboresc eu.

Și când te gândești că nu-l puteam suferi pe bietul om! Și uite că mi-a salvat viața. Mulțumită lui Riton dacă realizezi ce vreau să spun. O sumă de întâmplări care au contribuit la întoarcerea lui Vatefaire!

Dacă nu m-aș fi întors la castel în ajun. Dacă Francine n-ar fi încercat să mă seducă și să mă antreneze în camera ei! Dacă nu și-ar fi băgat mâna sub pernă! Dacă m-aș fi descotorosit mai repede de aceste rămășițe omenești! Dacă nu mi-aș fi împrumutat mașina domnului Blanc!

Dacă aș fi comandat un taxi în loc să mă conducă vărul! Dacă n-aș fi uitat punga în mașina lui! Dacă el n-ar fi găsit-o ceva mai târziu. Toate astea… O înlănțuire de momente, de fapte, de hazarduri, de oameni.

— Să chemăm o ambulanță ca să fiți transportat la spital, declară Germaine. Noroc că a lăsat în bucătărie flaconul cu produsul pe care l-ați băut și că am dat cu ochii de el. Gardeno-panteola-fisurată! Vă dați seama! Pe bază de curara! Dacă nu se administrează antidotul în următorul sfert de oră, nu mai rămâne nimic de făcut. Salvarea dumneavoastră a atârnat de câteva minute! Din fericire, avem privaton 18 în farmacie.

— Mulțumesc, draga mea Germaine. Nu-i nevoie de ambulanță, nici de spital, am să-mi revin singur.

— Nici pomeneală! tună grăsana. Datoria mea…

— Datoria ta e să nu te lași călărită ca o vacă de către un polițist supradotat! Ce-ar spune bărbatu-tu, taximetristul, dacă ar afla?

Am cam întrecut măsura, o știu. S-ar părea că acestea sunt efectele secundare ale gardeno-panteolei-fisurate. E un produs care te face irascibil. Asistenta îi explică toate astea vărului. În orice caz, se abține să mai alerteze salvarea și nici nu vreau mai mult. Mă gândesc la Félicie, ca întotdeauna după o încercare grea.

•

— Ia te uită! Încă mai ești pe la noi! scrâșnește comisarul Mazurier, când mă vede ieșind din imobil alături de Maurice Purgon, cu mâinile prinse în cătușe.

— Nu pentru multă vreme, îi promit.

— Cine-i doamna asta bătrână pe care ai umflat-o?

— Un domn bătrân.

— Travesti?

— Prin vocație. A luat identitatea surorii geamăne pentru a încerca să se ascundă, mergând până a o molesta pe aceasta din urmă care nu-i admitea comportarea.

— Ce învinuiri îi aduci?

— O duzină de crime urmate de mutilări. Privește!

Depun pe trotuar o ladă frigorifică, descoperită în pivnița doamnei Purgon, unde țâcnitul își conserva colecția de sexe.

— Deschide!

Se conformează.

— Dumnezeule! se bâlbâie foarte confratele meu.

— Dacă vrei să te duci la pescuit de raci scotocește aici, îl invit eu cu acel cinism împins până la exces, care-i face pe tontălăi să scheaune atât. Agăți așa ceva în balanță și să te ții ce năvală de-a-ndăratelea vor da decapodele!

Închid lada.

— Ah! vream să-ți mai spun ceva, băiete: poți opri ancheta asupra doctoriței Pardevent; tot domnul e autorul!

— Cu… cum?

— Ai să citești amănuntele prin ziare, Mazurache[73]. A mărturisit fără dificultate. La început omul ăsta acționa dintr-un spirit justițiar pentru a răzbuna memoria mamei și a surorii lui care au fost violate și masacrate în Africa, pe vremuri. Dar pericolul l-a incitat să-și extindă „opera”. Acum, omoară tot ceea ce constituie o amenințare pentru securitatea lui. Un lucru inimaginabil, ar fi fost în stare să-și ucidă până și sora geamănă dacă ar fi dispus de timp.

Mazurier a rămas mască. Gelozia e o mamă alcătuită din acumularea de acetobacterii care schimbă vinul în oțet. Reușita mea transformă temperamentul lui Mazurier în oțet. Ura lui se declanșează de urgență, febril. I-ar plăcea să-mi smulgă ochii și să-mi îndese în orbite testiculele, după ce ar fi scuipat înăuntru, în prealabil. În final s-ar fi ușurat deasupra mea. Și, fără îndoială, încă o grămadă de alte

chestii și mai puțin recomandabile.

Riscă o întrebare!

— E sigur că el a lichidat-o pe doctoriță?

— Întreabă-l.

Se întoarce spre Maurice Purgon. Acesta din urmă seamănă cu un porumbel bolnav, cu capul băgat în pene.

— Cu ce ai omorât-o? latră el.

Și celălalt:

— Cu vechiul meu revolver din armată.

Atins la mir! Confratele se întunecă monstruos. Oftează să zdrobească o pereche de fese, învins.

— Te-am prevenit! fac eu fără milă. Hai, ciao, Sherlock!

Îl împing pe Maurice pe locul din spate al mașinii vărului, care continuă să-mi servească de taxi pe de-a moaca.

•

E de acum noapte când mă întorc la castel. Mi-am recuperat mașina și o aduc acasă pe Agnès după ce domnul Blanc a uzat și abuzat de ea. Trebuie că a regulat-o pe cinste, Bamboula I[74], fiindcă pare epuizată. Nici măcar nu și-a refăcut fardul. Are asemenea cearcăne sub ochi ca undele produse de o piatră aruncată în apa liniștită a unui elește. Cercuri și pe urmă alte cercuri și altele, la infinit.

Așezată alături de mine, nu riscă nici măcar să întindă mâna spre șlițul meu, care constituie un important centru de cazare. În ce hal a stors-o amicul meu! Complet dezarticulată! Pe butuci! Cu bujiile ancrasate și bateria în poziție „out”.

— E frumoasă Africa, hai? o iau eu peste picior.

Tipa suspină:

— De neuitat. N-a vrut să-mi lase numărul de telefon, ticălosul!

— Cu el nu se poate comunica decât prin tam-tam!

— Dar a promis că o să mă sune.

— Atunci așa o să fie; e un băiat care se ține de cuvânt.

— Și eu să stau la dispoziția capriciilor lui?

— Nu te obligă nimeni.

— Ba da. În câteva ore, m-a făcut să dau uitării tot ce știam despre dragoste. Înaintea lui, domnule comisar, n-am juisat niciodată. Doar iluzii! Alergam după plăcere. Fum fără foc. Dar el, ce incendiu!

Jos pălăria, Jérémie! Asta da prestație!

Ajungem.

•

Domnii și doamnele tocmai au terminat masa. Peste grupul de pierde-vară domnește o atmosferă mohorâtă. Desigur, televizorul e în funcțiune dar nimeni nu urmărește cu adevărat programul. Își vorbesc cu economie, fără să creadă în ceea ce spun și fără să se asculte. Venirea mea (neliniștitoare, pentru că sosesc eu, polițist, într-o casă a

crimei), dimpotrivă, pare să producă o ușurare asupra asistenței.

— Vă aduc o veste bună, le arunc eu; l-am arestat pe asasinul lui Riton.

Exclamații diverse, strigăte, șușoteli, străbat publicul. Se încrucișează tot felul de întrebări: „Cine e?" „Cum", tranca-tranca, tranca-tranca…

— Un nebun sadic, îi informez eu. Un bărbat bătrân traumatizat în tinerețea lui de un masacru din familie, după care a întreprins o cruciadă pentru a-i răzbuna pe ai lui.

Atât, să le fie destul. Vor afla mai multe din ziare.

Îmi bag mâinile în buzunare și încep să mă plimb de colo-colo. Simt că devin Bourdaloue, până peste cap. Chiar Bossuet. Ca în cele din urmă, depărtându-mă puțin, și plantându-mă dinaintea șemineului unde trosnesc butuci ca de Crăciun, să declar:

— Ascultați cu toții. Obuzul a trecut foarte aproape de casa asta; ar fi fost păcat să cadă deasupra ei. Eu o găsesc frumoasă. S-ar cuveni să i se confere un pic din noblețea ei trecută mai înainte ca un antreprenor s-o radă de pe fața pământului ca să ridice pe locul ei cuști de iepuri. Așa că, vă sfătuiesc și pe unii și pe alții să puneți capăt turpitudinilor care îi indignează pe cei apropiați și pe oamenii din regiune. Voi, pușcăriașilor, o să vă luați valea de aici în zori. Aveți în față toată noaptea ca să vă faceți bocceaua. A sosit momentul pentru voi să operați veritabila voastră reintegrare. Încercați să nu călcați iar cu stângul, fiindcă la pârnaie voi o să fiți cei regulați. Dacă v-a rămas mentalitatea de răufăcători, treaba voastră. Aflați doar că o să fim cu ochii pe voi. Cât despre dumneavoastră, frumoasele mele doamne, cred că veți fi bine inspirate să vă dizolvați grupul de târfe. Există metode mai simpatice de a face dragoste decât să ajungeți prostituate pentru delicvenți.

Din lot se desprinde o furie: Francine de Saint-Braque. Și-a ieșit din fire.

— Ia ascultă, domnule comisar, îndatoririle dumitale nu te autorizează să vii și să faci morală la mine acasă, ba mai mult să decizi comportamentul invitaților mei. Dacă nu mai ai nicio treabă pe aici, vezi-ți de drum!

Mă uit la ea cu calm. De parcă ar fi fost vorba de o actriță care-și repetă o scenă plină de vehemență.

— Ba da, fac eu, oh, fără îndoială Miss de Saint-Braque, mai am încă ceva de făcut pe aici!

Și-i cârpesc două labe sănătoase de se cutremură pe fundamentul ei fără fundament.

Un „oh" îngrozit străbate asistența.

Mie prea puțin îmi pasă, cum zicea un preot răspopit. O înșfac pe sclifosita asta de un braț.

— Vino pe aici, proasto, să-ți zic două vorbe și să nu mai scoți un sunet că te bat de te zvânt, așa cum îți place ție!

Cu pași mari părăsim salonul (ea îi face mai mici, dar mulți și repede). O car până în bibliotecă a cărei ușă o închid cu o lovitură de fund. Poc! O propulsez pe un fotoliu. Cele două palme trase de mine i-au umplut ochii de lacrimi. În orice caz au calmat-o. Castelana depravată nu se mai gândește să mă apostrofeze. A devenit infinit de supusă, ca o prostituată bumbăcită de proxenetul ei.

— Bun, îi zic, așa te vreau, blândă. Am să-ți povestesc trista întâmplare a lui Riton, puicuțo. Versiunea reală, nu cea revizuită. Băiatul ăsta, vezi tu, era absolut sigur că văzuse niște penisuri secționate în farmacie. Cum expediția noastră s-a dovedit negativă și cum nimeni nu-l credea, băiatul a decis să joace partida singur. În fond era un pungaș căruia nu-i lipsea curajul. A contactat-o pe farmacistă și a determinat-o să vorbească. A amenințat-o că o va denunța poliției, ceea ce făcuse deja. Dar farmacista era în realitate fratele geamăn, e prea plictisitor să-ți explic tot, întâmplarea asta mă exasperează, vei căpăta toate detaliile ulterior, cititorilor mei nu le place să bat apa în piuă.

Trebuie să reții că tipul acela e un sadic periculos. Simțindu-se demascat, s-a prefăcut că cedează exigențelor lui Riton și i-a promis un pachet de bani. I-a propus ca loc de întâlnire fundul parcului. Riton, care își închipuia că are drept interlocutor o bătrână neputincioasă, a acceptat fără nicio bănuială. Numai că a nimerit peste un bandit. Purgon fratele l-a anesteziat, luându-l prin surprindere, cu o lovitură de ciocan, l-a târât în labirint și i-a secționat vena jugulară. Curat, în ordine! Șantajistul a fost anihilat. Dar criminalul e atât de viclean încât a adus cu el un ruj de buze, cum se găsesc de vânzare în farmacia surioarei și i-a dat drumul la locul crimei pentru a orienta poliția pe o pistă falsă. Era și el la curent, ca toată lumea de prin partea locului, cu bacanalele care au loc aici și a plasat acest indiciu cu discernământ lângă corpul victimei.

De altfel, era cât pe ce să-i meargă. Ceva îmi spune că Riton ți-a vorbit mai mult sau mai puțin despre manevrele lui de a-i întinde o cursă farmacistei. Fapt este că în noaptea morții lui, l-ai văzut ieșind. După un moment te-ai luat pe urmele lui. Îți revine obligația să-mi furnizezi precizările dorite pentru ca afacerea să se îmbuce perfect, dar e ceva marginal. Ceea ce-i important sunt faptele. Ai plecat deci după Riton și l-ai găsit zăcând printre ferigi, cu beregata tăiată. Și atunci, cățea cum ești Francine, dezaxată sexual, ți-ai pierdut capul. Împinsă de prudență, trebuie s-o spunem, i-ai tăiat membrul bietului băiat. De ce? Pentru a proba că fusese asasinat de cineva din farmacie. Un singur om putea înțelege acest lucru și să depună mărturie: eu. Pentru că la mine ați venit amândoi ca să-mi expuneți cazul; și eu am

fost cel care a riscat o expediție ilicită la farmacie.

Așa se explică faptul că, a doua zi, în loc să preveniți jandarmeria locală, ai ținut morțiș să mi te adresezi mie. Ți-ai petrecut toată ziua, frumoaso, ca să mă cauți. Eu eram îngerul tău păzitor în circumstanțele date; serviciul care-ți asigura spălarea. Să știi că am avut o bănuială după ce am examinat corpul. Dacă gâtul era tranșat de o mână pricepută, organele genitale, dimpotrivă, fuseseră secționate urât, josnic, în pofida bunului simț. În emisfera nordică, o treabă de profesionist, în emisfera sudică, treabă de amator. Deci, posibilitatea a două intervenții diferite.

O dată ajunsă în camera ta, ai înțeles cât de compromițătoare puteau fi aceste organe. Și atunci, ți-a venit o idee genială (și care, tare mă tem că te excita): ai ascuns atributele lui Riton sub pernă. Și ți-a dat prin minte gândul sublim să le descoperi în prezența mea, ca și cum ai fi fost victima unei înscenări; ca și cum cineva ținea morțiș să te piardă. Din cauza asta ai vrut cu orice preț să mă seduci, atunci noaptea, în bucătărie. Trebuia să vin cu tine în dormitor! Mesajul aruncat prin fereastră de un spirit virtuos servea admirabil celor puse la cale de tine, demonstrând că cineva îți voia răul.

Acum, Francine, rămân în expectativă. Mutilarea de cadavru e un delict grav. Atât de grav că abia dacă îndrăznesc să-ți distrug existența folosindu-l împotriva ta. Mereu acea veche indulgență manifestată de mascul față de femele! Latura mea de guguștiuc înclinată spre îngăduință deplină. Vezi-ți de drum și nu mai păcătui! Prostituată ești, prostituată ai să rămâi. Roabă simțurilor! Această maledicție preafericită din familia ta de coapse oferite!

Sunt furios că m-am dovedit atât de slab. Abatere gravă de la îndatoririle mele. Femeia asta ar fi trebuit să ajungă la curtea cu juri pentru actul ei de măcelărire, scârboasa. Și totuși, în comparație cu palmaresul lui Maurice, ăsta-i un fleac.

Francine mi se aruncă la picioare, le cuprinde cu amândouă brațele își freacă părul de băieșandru de pantalonul meu care a și început să se deformeze.

Plânge.

Geme.

Îmi spune:

— Ești nobil, ești mare, ești frumos, te iubesc! Am să te venerez toată viața. Aș vrea să te mănânc, să-ți ling pântecul, să mă hrănesc cu sămânța ta, să-ți găzduiesc sexul sublim în adâncurile mele.

Și programul ăsta, vezi tu, nu-i decât un aperitiv. Continuă să-mi vorbească îndelung. Inventează niște chestii la care nici măcar cu gândul n-am gândit, chiar și în visele mele cele mai lubrice, și, Dumnezeu știe că n-am dus lipsă de ele! Fornichează cu verbul, punctează cu mâna, frenetizează de peste tot.

Dezgustat și agasat, mă scutur din brațele ei și plec.

Printre arborii înalți din parc, în apropierea labirintului tragic (Ca la ziar!) cucuvelele povestesc bufnițelor întâmplări sinistre, dacă nu cumva – cine știe? – le-o face curte!

• EPIGLOTĂ

Oamenii cred că cele douăsprezece bătăi de clopot de la miezul nopții se petrec numai în filmele de groază.

Să știi că nu. În timp ce răsucesc cheia în ușa vilișoarei noastre, se aud sunând în clopotnița din Saint-Cloud.

Ca măsură de securitate, le număr, să mă asigur că nu-s treisprezece. Adesea am visat la așa ceva: treisprezece bătăi la miezul nopții!

Locuința e silențioasă, curățică deși mama nu-i acasă.

Cu pași de lup urc în camera mea. Pijamaua întinsă pe patul pregătit pentru culcare, mă prefigurează. Parcă aș fi puțin eu. Of! ședința asta de nani cred că o merit! Mă dezbrac cu mișcări extenuate. Brusc, mă simt frânt de oboseală.

În momentul în care, în pielea goală, mă pregătesc să fac un duș, ușa mea se întredeschide și apare Maria. Extraordinar! Ce apariție!

Ciorapi din plasă cu ochiuri mari, chilot roșu cu danteluțe negre, sutien șic semicupă! Ibericei mele îi mai lipsește doar o pană în cur. De struț.

Se fâțâie prin fața mea expunându-și farmecele. Ce le-o fi apucat pe toate să fie atât de desfrânate, să țină cu orice preț să mă încastrez în ele? Fir-ar al naibii!

— V-am auzit când ați sosit, Musiu, ciripește ea.

Își ridică un picior pe scaun ca să-mi arate că slipul ei e despicat; de altfel, un smoc de păr a și scăpat pe acolo ca un diavol dintr-o sticlă, cum scriu literatorii care dețin o licență profesională, dar nu o licență licențioasă.

Mă simt agasat.

— Ascultă, Maria, îi spun, sunt îngrozitor de obosit.

— Dumneavoastră! Niciodată! strigă ea.

Îți dai seama ce omagiu reprezintă afirmația ei? Dacă vrei să faci un clip despre amor, îți dau autorizația să incluzi replica Mariei. Mă văd constrâns, prin urmare, să uzez de un alt argument:

— O să-l trezim pe Toinet și o să vină aici în fuga mare.

— Dar nu-i acasă, Musiu!

Asta-i bună! Sângele meu nu face decât un tur de pistă.

— Vrei să spui că până acum nu s-a întors?

— Nu, Musiu, nu l-am mai zărit.

Dacă m-ai vedea în ținuta lui Adam la telefon, formând numărul familiei Bérurier. Furia mă face să tremur.

Sună, apoi glasul nobil al Maiestății sale:

— Cine-i acolo? Fir-ar al naibii!

— Porc infam ce ești, nu l-ai adus pe Toinet acasă! țip eu (sau rag, sau urlu).

— Și pentru asta mă scoli din somn? El n-a vrut să se întoarcă. Mi-a zis că dacă tu l-ai adus tot tu să-l iei și înapoi.

— Afurisitul! Dă-mi-l la telefon!

— Jockey!

Se scurg câteva clipe.

Revine tot Béru:

— Ascultă, tipule, dacă n-ai nimic împotrivă o să te sune el peste zece minute. Telefonul tău l-a trezit și acum a luat-o la prelucrat pe Berthe. Ar fi o crimă să-i întrerup. Să te oprești înainte de termen, e ceva perfid pentru senzorial! Mai ales când e vorba de tineri!

Sfârșit

SAN-ANTONIO

Cocottes-minute

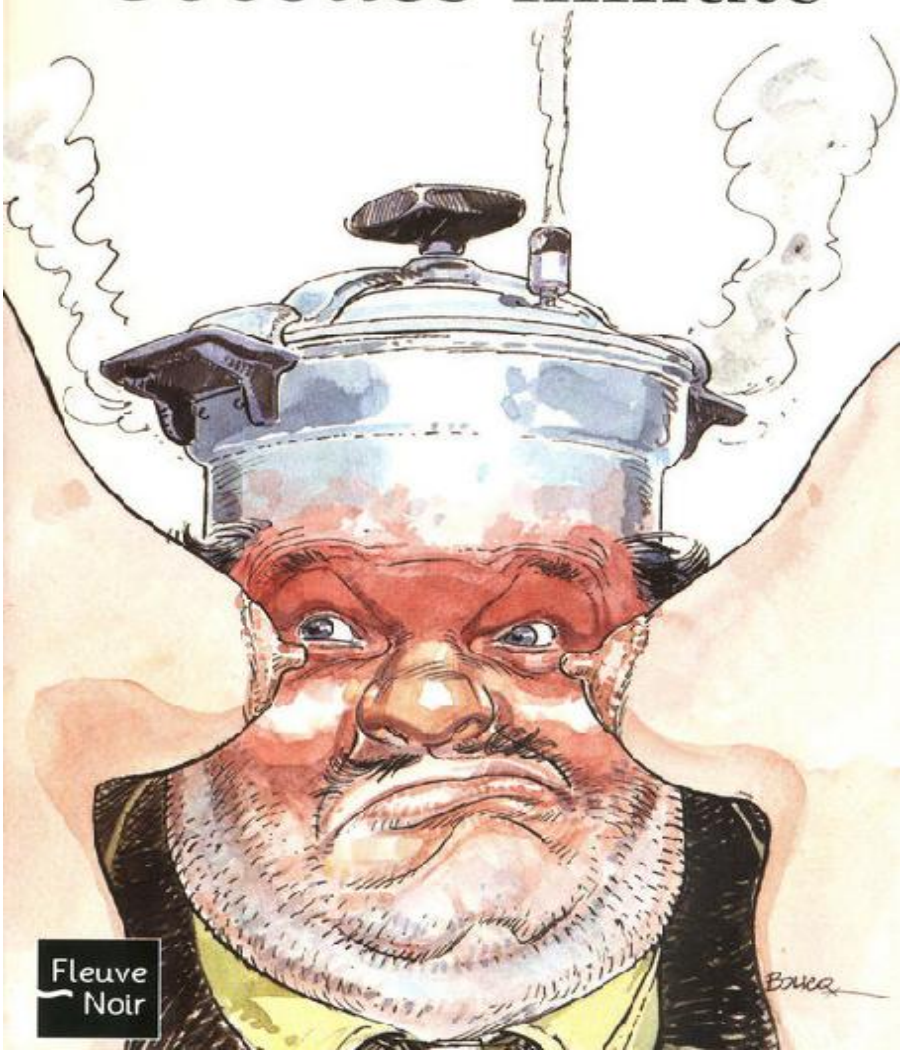

Observații

[←1]

Nota Jullien: Traducerea ed. Forum este aproximativă, iar multe pasaje din original au fost omise. La versiunea românească „ciopârțită” de această editură, am adăugat doar note de subsol explicând jocurile de cuvinte.

[←2]

Yvelines – departament în centrul Franței, situat în regiunea Île-de-France – aglomerația urbană din jurul Parisului. Este numit după *Pădurea Yveline* care ocupa vestul Parisului în antichitate. Sediul Prefecturii este la Versailles.

[←3]

Dégueulasse - dezgustător.

[←4]

În original, LA PÊCHE AUX BITES. *Bite* (fr., fam.) – penis.

[←5]

Chagate (fr., argou) – organul sexual feminin; *latte* – rețea metalică, sau planșetă lemn, scândură.

[←6]

Điện Biên Phủ - oraș în nord-vestul Vietnamului.

[←7]

Joc de cuvinte, cu referire la „*Legiunea de Onoare*”, (*Légion d'Honneur*) distincție a statului francez și la *Honfleur*, canton în Departamentul Calvados, Normandia de Jos.

[←8]

Oraș inexistent: *con* – (vulgar) sexul femeii; cuvântul e folosit ca insultă, cu sens de: imbecil, prost, stupid, naiv, idiot, dezagreabil.

[←9]

Babă. Alice Sapritch – actriță franceză de origine armeană, n. 29.07.1916 – m. 24.03.1990.

[←10]

Carole Bouquet – actriță franceză, model pentru Chanel, n. 1957. A primit Premiul César pentru cea mai bună actriță, pentru rolul din *Too Beautiful For You* (1989).

[←11]

În original, Miss Mademoiselle.

[←12]

Ritton (fr.) – cormană, răsturnătoare (parte a plugului, care răstoarnă pământul arat).

[←13]

Oraș inexistent. *Vilain* (fr.) – rău, ticălos, golan. *Bel* – frumos.

[←14]

Flins-sur-Seine, comună în departamentul Yvelines. Acolo se află și o fabrică a concernului Renault.

[←15]

Georges Wolinski, n.1934, grafician de jurnal, a lucrat la *L'Humanité* și *Paris-Match*.

[←16]

Crépe (fr.) – zbârcitură.

[←17]

În original, *Ducon*. Con (fr.) – imbecil, stupid, prost.

[←18]

Anne Boleyn (1507, Londra, – 1536) – a doua soție a lui Henric al VIII al Angliei. Acuzată de adulter, a fost decapitată. (n.tr.).

[←19]

Citiți neapărat *Dansați, târfulițe*, operă de o excepțională calitate în care îl vedem pe Alexandre-Benoît părăsindu-și balena pentru a fonda, în compania unei canadiene vioaie, un institut de sexologie la ferma lui natală din Saint-Locdu-le-Vieux. (n.a.).

[←20]

Saint-Claud este o comună în departamentul Charente, în sud-vestul Franței, la nord-est de Angoulême.

[←21]

Corporație franceză de hoteluri de vacanta, situate în locații exotice. Club Med a inițiat sistemul *all-inclusive*.

[←22]

Soap opera, serial-mamut compus din 2137 episoade, realizat între 1984-1993, care a încercat să rivalizeze cu celebrul „Dallas” al clanului Ewing. În unele episoade au apărut și Brandon Lee (1985-1987), Kevin Sorbo (1986), Leonardo DiCaprio (copil, o singură apariție – 1990).

[←23]

Iezuit francez și predicator (1632-1704).

[←24]

Episcop francez, 1627-1704, teolog, orator renumit și predicator la curtea regelui Ludovic al XVI-lea.

[←25]

Cetățean franco-tunisian, nepot al fostului președinte Francois Mitterand. Este actor, scenarist, prezentator TV, scriitor, producător și regizor. Din 2009 este ministru al Culturii și Comunicațiilor, în administrația Sarkozy.

[←26]

Trucmuche – (locuțiune folosită când se uită un nume). *Cum o cheamă* (?!) Doamna ... cum-o-cheamă?!

[←27]

Vatefaire, joc de cuvinte, vulgar. Cu referire la „*va te faire* foutre” (echivalent englez: „go fuck yourself”), sau la „*va te faire* encouler” („go get fucked up the arse”).

[←28]

Mă exprim în cuvinte voalate ca să nu șochez persoanele excesiv de pudice. San-A.

[←29]

Romancier francez, m. 2011, fost membru al Academiei Franceze și al Academiei Serbiei (departament lingvistică și literatură).

[←30]

Palatul Buckingham.

[←31]

Matelassier – confecționer de saltele.

[←32]

Paul Klee (1879-1940) – pictor, desenator și teoretician german al artei, născut în Elveția, membru al grupărilor avangardiste germane, profesor la Bauhaus.

[←33]

Celebră companie producătoare de parfumuri, care deține marca înregistrată *Eau de Cologne extra vieille*.

[←34]

VéloSoleX, marcă franceză de bicicletă motorizată, moped.

[←35]

Fără un minimum de cultură nu poți înțelege subtilitățile, dar nu-ţi bate capul, faptul n-o să te împiedice să mori. San-A.

[←36]

Christophe Dechavanne – prezentator de televiziune. (n.tr.).

[←37]

Purgon – personaj din „Bolnavul închipuit” de Molière. Nume derivat din verbul *purger*, a voma.

[←38]

Soția inspectorului de poliție Jérémie Blanc.

[←39]

„Vânătorul francez”, revistă lunară cu articole despre vânătoare, pescuit și bricolaj.

Schwartz (germ.) – negru.

[←41]

Maurice de Vlaminck (1876-1958), pictor și publicist francez. Împreună cu Henri Matisse, André Derain și Raoul Dufy face parte din *fauvism*, mișcare artistică din anii 1904-1908, care punea accentul pe intensitatea culorilor în pictură.

[←42]

Pont-Aven – comună în departamentul Finistère, Bretagne, în nord-vestul Franței, renumită pentru *École de Pont-Aven*, școală de pictură, inițiată de Paul Gauguin și Émile Bernard.

[←43]

Jaques Brel (1929-1978) – autor-compozitor și cântăreț belgian. Calitatea textelor lui poetice și satirice i-au oferit un loc privilegiat în lumea cântecului. (n.tr.).

[←44]

În original, «Un peu sèche, un peu „faussement masculine”».

[←45]

Henry Marie Joseph Frédéric Expedite Milion de Montherlant (1895-1972) – scriitor francez, autor de romane; face elogiul vigoarei fizice și morale. (n.tr.).

[←46]

Édimbourg – denumirea în franceză a orașului scoțian Edinburgh.

[←47]

Darty – lider în vânzările de produse electronice în Franța.

[←48]

În original, *ma nymphette*.

[←49]

Zig, sau *zigue* – individ, tip, gagiu. Joc de cuvinte, prin folosirea aliterației zig-zag.

[←50]

San-Antonio întinde capcane, ironizând incultura conaționalilor lui (și ai noștri). E vorba de Alain Robbe-Grillet (1922-2008), scriitor și producător de filme francez, considerat „papă al noului roman francez”, fost membru al Academiei Franceze.

[←51]

În original: *Plus mélodieuse que „la nuit de Walpurgis”* (*devenue „la nuit de Va-te-purger”*). Joc de cuvinte – între **Walpurgis** și **Va-te-purger** – du-te și te cacă.

[←52]

Belle-Île sau *Belle-Île-en-Mer* este o insulă franceză în apropierea coastei Bretagne, în departamentul Morbihan, la 14 km de peninsula Quiberon.

[←53]

Bancnotele de o sută de franci au pe ele efigia lui Eugène Delacroix.

[←54]

Eugène Delacroix (1798-1863) – pictor și litograf francez, șeful școlii romantice în pictură. (n.tr.).

[←55]

Denumire imaginară de medicament. *Cou* – gât, *cilline* – cilină (sufix).

[←56]

Foutricine Ballepeau – în argou (fr.) – *foutricine* – futătură, curvă, *balle-peau* – nimic, absolut nimic.

[←57]

Harpagon, personaj din „Avarul” de Molière, stăpânit de o zgârcenie nemaipomenită și de un egoism pe cât de odios, pe atât de ridicol.

[←58]

În original „*sans dot*” – fără zestre, fără dotă. Joc de cuvinte între două paronime, *sans doute* – fără îndoială, fără dubiu.

[←59]

Ziar fondat în 1944. Și-a schimbat titlul în 1986, actualmente numindu-se *Le Parisien*.

[←60]

Personaj numit astfel după celebrul clown francez Charles-François Mazurier (1798-1828).

[←61]

Genou – genunchi.

[←62]

Parafrazare a dictonului latinesc: *Fluctuat nec mergitur* – E bătut de valuri, dar nu se îneacă. (n.tr.).

[←63]

Joc de cuvinte (metagramă), plecând de la expresia *vivre comme un* ***coq en pâte*** (literal – a trăi ca un cocoș în plăcintă/aluat = a trăi ca un belfer, fără griji), și ajungând la ***coq en plâtre*** = cocoș în gips.

[←64]

Spital din Paris, numit în 1876 după *René-Théophile-Marie-Hyacinthe* ***Laennec***, inventatorul stetoscopului. Medicul francez a dat, la rândul său, numele lui, unei afecțiuni a ficatului, ciroza Laennec.

[←65]

De eben – de lemn (abanos, fr.).

[←66]

Luptător de catch wrestling.

[←67]

Club britanic de socializare high-life, foarte exclusivist, fondat în 1750.

[←68]

Limouille înseamnă cămașă, îți atrag atenția. Într-o seară, la niște prieteni, o cucoană încuiată îmi spune: „Nu vă pot citi cărțile. Pentru ce folosiți cuvinte pe care nu le înțeleg?“ Și i-am răspuns: „Pentru că există șase sute de mii de cititori care le înțeleg și eu țin la această intimitate.” (n.a.).

[←69]

În original, *Quai* – splai, chei. *Orfévre* (fr.) – fig. *maestru*. Bijutier, artizan care fabrică sau vinde obiecte din metale prețioase. Pe strada Quai des Orfévres nr. 36 se află sediul Direcției regionale a poliției judiciare a Prefecturii de politie din Paris.

[←70]

Situată în *Banlieue Ouest Paris*, la 9 km vest de turnul Eiffel, în pădurea Malmaison.

[←71]

Ad libitum, ad. lib. (din latină) – după dorință, în mod liber, după voie, cu privire la tempo, ritm, interpretare sau cu privire la instrumentație (includerea sau omiterea unor voci sau instrumente).

[←72]

Aceeași ironie stil San-A. Aici e vorba de *Ponson du Terrail*, scriitor celebru pentru seria Rocambole.

[←73]

În orig. – Mazuroche.

[←74]

În original, „*Il a dû la régaler foutralement, Bamboula* 1*er*...” ***Foutralement*** – joc de cuvinte între *foutrement* – (vulgar) mult, extrem și *foutral* – extraordinar, excepțional. ***Bamboula*** – petrecere exagerată, destrăbălare.

Table of Contents

• SAN-ANTONIO ÎN ROMÂNIA
1. LA PESCUIT DE SCULE4
2. MĂREȚIA ȘI MIZERIA UNUI CUPLU
3. RECOLTA DE MĂDULARE
4. ȘI UNII ȘI ALȚII
5. DRAGOSTE, DELICII ȘI MOARTE
6. NOPȚI DE DRAGOSTE SĂ-ȚI DAI SUFLETUL
7. DE LA ÎNTUNERIC LA LUMINĂ
8. GRABĂ FĂRĂ PRECIPITARE
9. ASPIRINĂ ȘI CONFIDENȚE
10. ANCHETĂ ASUPRA UNUI CETĂȚEAN ÎN AFARA ORICĂROR BĂNUIELI
11. COZERII ÎN AȘTEPTAREA CEAIULUI
12. ATRIBUTELE LUI RITON
• EPIGLOTĂ
Observații